

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2020

ΕΤΟΣ ΜΑ΄

ΑΡ.475 - 476

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Απόστολος: Β' Τιμ. δ' 5 - 8

Ευαγγέλιον: Μάρκου α' 1 - 8

5 Ιανουαρίου 2020

Αύριο εορτάζουμε τα Θεοφάνεια. Μεγάλη εορτή της χριστιανοσύνης. Ο Ιησούς Χριστός, προσέρχεται στον Ιορδάνη ποταμό, όπου ο Ιωάννης, ο βαπτιστής, θα τον βαπτίσει. Είναι η κορυφαία στιγμή, όπου για πρώτη φορά, θα φανερωθούν μαζί τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Ο Ιησούς βαπτιζόμενος από τον Ιωάννη, το Άγιο Πνεύμα, σαν ένα περιστέρι και η φωνή από τον Θεό-Πατέρα: «σὺ εἶ ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ εὐδόκησα».

Κύριο και σημαντικό πρόσωπο, μετά την θαυματουργική εμφάνιση του Τριαδικού Θεού, είναι ο Ιωάννης ο βαπτιστής, αγαπητοί μου αδελφοί. Προφήτης και βαπτιστής, ο Ιωάννης, σύγχρονος του Ιησού Χριστού, με αποστολή καθορισμένη από τον Θεό, να προετοιμάσει την έλευση του Κυρίου μας.

Έφτασε στην έρημο ο Ιωάννης για να καλέσει τους ανθρώπους να μετανοήσουν. Βρισκόταν εκεί στην έρημο, για να ετοιμάσει «τήν ὁδὸν Κυρίου» υπακούοντας στην εντολή του Θεού, όπως αναφερόταν στην προφητεία. «Ἴδού ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρό προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τήν ὁδὸν σου ἔμπροσθέν σου», λέγει ο επουράνιος Πατήρ, διὰ του προφήτου. Στέλνω πριν από τον Μεσσία, τον απεσταλμένο μου, να προετοιμάσει τις ψυχές των ανθρώπων, για να δεχτούν τον Σωτήρα. Πιστός στην εντολή, ο Ιωάννης, έσπευσε στον έρημο και αφιλόξενο τόπο, κοντά στον Ιορδάνη ποταμό και άρχισε να κηρύττει. Με το κήρυγμά του καλούσε τους ανθρώπους να συναισθανθούν την αμαρτωλότητα τους, να μετανοήσουν για τις αμαρτίες τους και να βαπτισθούν στα νερά του Ιορδάνη ποταμού. Κόσμος πολύς συνέρρεε από την Ιουδαία ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα του και ακούοντας το κήρυγμα πήγαιναν, εξομολογούντο τις αμαρτίες τους και βαπτίζονταν.

Από την εποχή που οι πρωτόπλαστοι παραβαίνοντας την εντολή του Θεού, έχασαν τον παράδεισο, ο Θεός δεν έπαυσε να φροντίζει για τα δημιουργήματά Του. Πολλές φορές, ο Θεός έστειλε προφήτες, οι οποίοι προσπάθησαν, κυρίως με το δημόσιο κήρυγμά τους αλλά και με προσωπικές συμβουλές, να επαναφέρουν τους ανθρώπους στον δρόμο του Θεού. Οι άνθρωποι δυστυχώς έμειναν προσκολλημένοι στην αμαρτία. Δεν μπόρεσαν να καταλάβουν τα μηνύματα που έστειλε με τους πολλούς προφήτες που έστειλε κατά καιρούς στον Ισραήλ. Τελευταίος λοιπόν, από τους προφήτες είναι ο Ιωάννης. Προπομπός, πρόδρομος, που προετοιμάζει τον κόσμο να υποδεχθεί, τον Μεσσία Χριστό, ο Ιωάννης. Είναι όπως αναφέρει άλλη προφητεία: «φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐτοιμάσατε τήν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ». Ο προφήτης στον οποίο αναφερόμαστε, ο μεγαλοφωνότατος των προφητιῶν Ησαΐας: Φωνή του ανθρώπου που κραυγάζει στην έρημο, λέγει. Ετοιμάσετε τον δρόμο, δηλαδή τις ψυχές των ανθρώπων, να τις επισκεφθεί ο Κύριος, κάμετε ίσιους και ομαλούς τους δρόμους, από όπου θα περάσει. Αυτό λοιπόν ήταν το έργο, που έπρεπε να ολοκληρώσει ο Πρόδρομος Ιωάννης: Κηρύττει την ανάγκη μετανοίας για την συγχώρηση των αμαρτιῶν. Εξομολογεί τους προσερχομένους σ' αυτόν και τους βαπτίζει. Τόνιζε ωστόσο, στο κήρυγμά

του. «έρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου, ὀπίσω μου, οὗ οὐκ εἰμί ἰκανός κύψας λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ». Μετά ἀπὸ ἐμένα ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερος, που ἐγὼ δεν εἶμαι ἰκανός οὔτε να σκύψω και να λύσω τα κορδόνια τῶν ὑποδημάτων του. Και συμπληρώνει, τονίζοντας τὴν ταπεινοφροσύνη του, ἀλλὰ και τὴ διαφορά του ἀπὸ τὸν Μεσσία. Λέγει, λοιπὸν, «ἐγὼ σας βάπτισα στο νερό, ἐνὸς Εκείνος, ὁ Χριστός, θα σας βαπτίσει με τὸ Ἅγιο Πνεῦμα και θα καθαρῖσει τις ψυχές σας». Ἡ ἀνταπόκριση τοῦ λαοῦ εἶναι θεαματική. Πράγμα που φανερώνει ὅτι ὁ Ἰωάννης ἔχει πετύχει στο ἔργο του. Εἶναι πλέον ἑτοιμος ὁ Εβραϊκὸς λαὸς να υποδεχτεῖ και τὸ κήρυγμα σωτηρίας τοῦ προαναγγελθέντος Μεσσίου. Δυστυχῶς ὁμως μόνο μέρος τοῦ περιούσιου λαοῦ, θα ἀντιληφθεῖ ὅτι ἔφθασε ὁ Μεσσίας και αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Εμεῖς ὁμως, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, εἶχαμε τὴν θεῖα εὐλογία να γεννηθούμε και βαπτισθούμε Χριστιανοί, να δεχτούμε τὸ «ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» βάπτισμα, να ἀκούσουμε τὴ διδασκαλία Του στη γλῶσσα μας, να γίνουμε ὁ πραγματικὰ περιούσιος λαὸς τοῦ Κυρίου. Ὡστόσο δεν εἶναι ἀρκετὸ αὐτὸ, και δεν παύει να ἰσχύει και για ἐμᾶς ἡ πρόσκληση τοῦ Ἰωάννη τοῦ Πρόδρομου, για μετάνοια και ἐξομολόγηση. Εἶναι τὸ ἓνα ἀπὸ τα δυο τουλάχιστον μηνύματα που μας τονίζει ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή. Ἰδιαιτέρα τώρα με τὸν νέο χρόνο. Να ἀποφασίσουμε να ἀλλάξουμε τρόπο ζωής. Να μετανοήσουμε, δηλαδή να ἀντιληφθούμε τα λάθη μας και να ἀποφασίσουμε να μὴν τα ἐπαναλάβουμε, να ἐξομολογηθούμε τις ἀμαρτίες μας. Ὑπάρχει κι ἓνα ἄλλο μήνυμα για τὸν σύγχρονο υπερόπτη ἄνθρωπο, που πιστεύει ὅτι εἶναι παντοδύναμος, και ὅτι δεν ἔχει καμιά, και ἀπὸ κανένα ἀνάγκη. Ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης, ζούσε στην ἐρημιὰ τῆς Ἰουδαίας, «ἐνδεδυμένος τρίκας καμήλου και ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὄσφυν αὐτοῦ, καὶ ἐσθίων ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον». Ἀπλὸ και ἀπέριπτο τὸ ἐνδύμα του, φτιαγμένο ἀπὸ μαλλί τῆς καμήλας και μια δερματίνη ζώνη στη μέση του. Ἡ τροφή του; Και αὐτὴ ἀπλή και φτωχικὴ. Λίγα τρυφερά ἀγριόχορτα και μέλι ἀπὸ ἀγριες μέλισσες τῆς περιοχῆς. Ἀλλὰ δεν εἶναι αὐτὸ το κυριότερο δείγμα τῆς μεγάλῃς τοῦ ταπεινοφροσύνης. Τόνιζε πάντοτε με ἔμφαση στο κήρυγμά του, «ὅτι ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου» και «αὐτὸς βαπτίσει ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ». Αὐτὸς, δηλαδή ὁ Ἰωάννης ἦταν ἀπλῶς ὁ προπομπός. Δε δυσκολεῦτηκε να τονίζει ὅτι αὐτὸς μόνο ετοιμάζε, ἐξομάλυνε τὸν δρόμο τοῦ Χριστοῦ. Ἦταν ταπεινόφρων, πιστός στο θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ εἶχε και τὸ θάρρος να ἐλέγχει τα κακῶς κείμενα. Να ἐλέγχει τὸν ἀμαρτωλὸ Ἡρώδη, και τὴν Ἡροδιάδα για τὴν παράνομη σχέση και τὸν ἀμαρτωλὸ βίον τους, χωρὶς να φοβάται τις συνέπειες, που δεν ἀργησαν. Δεν ἀργησαν ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὅταν εἶχε ολοκληρώσει πλέον τὸ ἔργο τοῦ ὁδοποιοῦ για τὸν Μεσσία Χριστό. Και ἔμεινε κηρύττων και βαπτίζων μέχρι τὴ σύλληψή του ἀπὸ τους στρατιῶτες τοῦ Ἡρώδη, τὴ φυλάκιση και τελικὰ τὸν ἀποκεφαλισμό του, για να ἰκανοποιηθεῖ ἡ ἀπαιτήση τῆς Ἡρωδιάδας. Να κρατήσουμε και να βιώσουμε και ἐμεῖς τα διδάγματα ἀπὸ τὴ ζωὴ μας, και τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη, ἀρχίζοντας ἀπὸ σήμερα. Γένοιτο!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Απόστολος: Εφεσ. δ' 7-13

Ευαγγέλιο: Ματθ. γ' 12-17

12 Ιανουαρίου 2020

«Καταλιπών την Ναζαρέτ, ελθών κατώκησεν εις Καπερναούμ».

Απλή η φράση. Φαίνεται, όπως και είναι, σαν μια ιστορική πληροφορία. Ο ευαγγελιστής σαν να θέλει να μας κατατοπίσει για το δρομολόγιο και το έργο του Κυρίου. Και όμως, κάτω από αυτή την φαινομενικά απλή φράση, κρύβεται ένα συγκλονιστικό νόημα, μια φοβερή απόφαση του Θεανθρώπου για τους κατοίκους της Ναζαρέτ. Δεν ήταν μια συνηθισμένη αναχώρηση του Κυρίου, μετά από την οποίαν θα περίμενε κανείς να επιστρέψει. Όχι. Έφυγε για να μη επανέλθει ποτέ πλέον στην πόλη, όπου επί τριάντα περίπου χρόνια είχε ζήσει. Ήταν μια οριστική και αμετάκλητη εγκατάλειψη, μια αναχώρηση άνευ επιστροφής, μια καταδίκη των Ναζαρητών να μην απολαύσουν τις δωρεές του. «Καταλιπών την Ναζαρέτ, ελθών κατώκησεν εις Καπερναούμ». Γιατί;

Αλήθεια, γιατί αυτή η εγκατάλειψη της Ναζαρέτ εκ μέρους του Θεανθρώπου; Φυσικά δεν έφταιγε η Ναζαρέτ, ως τοποθεσία με την ωραία περιοχή της, με την κρυστάλλινη πηγή, την γνωστή μέχρι σήμερα ως «πηγή της Παρθένου». Έφταιγαν οι κάτοικοι, οι αμαρτωλοί, οι σκληρόκαρδοι, οι οποίοι έδειξαν μια απαίσια, μιαν εγκληματική συμπεριφορά απέναντι στον Κύριο.

Ο Χριστός, σαν να ήθελε να αποδώσει στην Ναζαρέτ ένα χρέος, αφού ήταν η δεύτερή του πατρίδα και από την οποίαν πήρε το επίθετο Ναζωραίος, την επισκέφθηκε σχεδόν αμέσως μόλις άρχισε το κήρυγμα του και τα αναρίθμητα φιλάνθρωπα θαύματά του. Θέλησε να δείξει τον δρόμο της σωτηρίας και το φως της αλήθειας, να προσφέρει τις πλούσιες δωρεές του και στους κατοίκους της δεύτερης πατρίδας του. Οι Ναζαρηνοί όμως, σαν να ήθελαν να επικυρώσουν εκείνο που ο Ναθαναήλ είπε στον Φίλιππο «εκ Ναζαρέτ δυνατά τι αγαθόν είναι;» (Ιωάν. α' 47), σκληρύνθηκαν απέναντι του.

Κατά το Σάββατο πήγε ο Κύριος, όπως συνήθιζε, στην συναγωγή. Του δόθηκε το βιβλίο του προφήτη Ησαΐα και από αυτό διάβασε την περικοπή: «Πνεύμα Κυρίου επ' εμέ, ου ένεκεν εκρισέ με, ευαγγελίσασθαι πτωχοίς απεσταλκέ με, ίσασθαι τους συνιεντριμένους την καρδιαν, κηρύξαι αιχμαλώτους άφειςιν και τυφλοίς ανάβλεψιν...»(Λουκ. δ' 18-19, Ησ. ξα' 1-2). Πόση χάρη και δύναμη, ποιον φως και μεγαλείο θα είχαν οι λόγοι του Κυρίου, καθώς ερμήνευε το χωρίο, που ο ίδιος ως Θεός είχε εμπνεύσει στον προφήτη Ησαΐα! Κατάπληκτοι έμειναν οι Ναζαρηνοί μπροστά στους γεμάτους χάρη και σοφία λόγους του.

Αλλά μετά την πρώτη εντύπωση η έκπληξη τους υποχώρησε στην σκληρή καρδιά τους, την γεμάτη φθόνο και αντιπάθεια και μίσος. Άρχισαν να φωνάζουν μέσα στην συναγωγή κατά του Κυρίου. Από πού κι ως πού, αυτός ο μαραγκός, το παιδί του μαραγκού Ιωσήφ, θέλει να μας κάνει τον

δάσκαλο; Και όταν ο Κύριος τους είπε ότι για αυτούς δεν ήταν δυνατό να κάνει θαύματα διότι ήσαν σκληροί και άπιστοι, κατώτεροι από τους ειδωλολάτρες της Σιδώνας, κυριεύθηκαν από φονική μανία και έξαλλοι άρπαξαν τον Κύριον και τον έφεραν βίαια σε μιαν άκρη του βράχου, για να τον γκρεμίσουν και να τον θανατώσουν.

Ούτε το άγιο παράδειγμά του, που επί τριάντα περίπου χρόνια έβλεπαν, τους δίδαξε, ούτε η ολόφωτη διδασκαλία του τους συγκίνησε και τους έφερε σε μετάνοια. Είχαν πλέον αθεράπευτα σκληρυνθεί στην καρδιά τους. Έγιναν θεομάχοι και επιχειρήσαν να γίνουν θεοκτόνοι. Ο Κύριος πέρασε ανάμεσα από αυτούς και έφυγε. «Και καταλιπών την Ναζαρέτ ελθών κατώκησεν εις Καπερναούμ».

Φοβερό για τους Ναζαρηνούς το γεγονός. Τρομερή αλλά και δίκαιη η οριστική και αμετάκλητη εγκατάλειψή τους από τον Σωτήρα. Αυτό όμως το γεγονός είναι άξιο ιδιαίτερης προσοχής και πρέπει να βάλει σε σκέψεις τον κάθε πιστό, τον κάθε χριστιανό.

Διότι και αυτός γνώρισε τον Χριστό. Άκουσε και δέχθηκε με ενθουσιασμό τη διδασκαλία του. Έλαβε τα μυστήρια της χάριτος και σωτηρίας. Προ παντός συμμετείχε στο μέγιστο από όλα τα μυστήρια, στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, κοινώνησε σώμα και αίμα Χριστού «εις άφεςιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον». Δέχθηκε μέσα του αυτόν τον ίδιο τον Θεάνθρωπο. Έγινε χριστοφόρος και θεοφόρος, κατοικητήριο και θρόνος της θεότητας, του Πατρός και του Αγίου Πνεύματος. Διότι όπου βρίσκεται ο Υιός εκεί βρίσκεται ολόκληρη η Αγία Τριάδα.

Αν, λοιπόν, ένας τέτοιος προνομιούχος Χριστιανός, παρασυρμένος από τον πειρασμό της αμαρτίας, φανεί απρόσεκτος και παραβεί το θείο θέλημα, αν ύστερα από τόσες δωρεές και ευλογίες που πήρε, εγκαταλείψει τον Χριστό, εγκαταλείπεται, τότε, από τον Χριστό και γλιστράει αμετανόητος στον φοβερόν κατήφορο της απώλειας. Σκληρύνεται πλέον η ψυχή του και γίνεται ανεπίδεκτος μετανοίας. Με την διαγωγή του αυτή είναι σαν να ξανασταυρώνει και εξευτελίζει τον ευεργέτη του Χριστό. Και ας είμαστε ειλικρινείς. Όλοι μας είμαστε επιρρεπείς σε μια τέτοια συμπεριφορά.

Γι' αυτούς λέει ο απόστολος Παύλος, που γεύθηκαν τη χάρη και την γλυκύτητα των ουρανίων δωρεών και έγιναν μέτοχοι των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος και έλαβαν προσωπική πείρα της γλυκύτητας της θείας διδασκαλίας... αν πέσουν στην αμαρτία και αρνηθούν τον Χριστό, δεν υπάρχει πλέον μετάνοια. Είναι αδύνατον να μετανοήσουν και να σωθούν (Εβρ. στ' 4-6).

Αδελφοί μου,

Μεγάλη και ανεκτίμητη η δωρεά του Θεού, που μας καθοδηγεί στον δρόμο της σωτηρίας. Ας τον βαδίσουμε αποφασιστικά και σταθερά μέχρι τέλους. Ας επιμείνουμε με θάρρος στον καλό αγώνα, για να προχωρούμε από νίκη σε νίκη, και να πάρουμε από τον Κύριο το στεφάνι του νικητή.

Αμήν.

Γεώργιος Σαββίδης

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Απόστολος: Εβρ.ιγ', 17-21

Ευαγγέλιον: Λουκ. στ', 17-23

17 Ιανουαρίου 2020

Ο Άγιος Αντώνιος, ο οποίος για τους πολλούς ασκητικούς αγώνες του ονομάστηκε Μέγας, γεννήθηκε στην Αίγυπτο στα μέσα του 3ου μ.Χ. αιώνα και έζησε τα πλείστα χρόνια της υπερεκατονταετούς ζωής του στην έρημο της Νιτρίας, όπου υπάρχει μέχρι σήμερα μοναστήρι του. Σε ηλικία 20 ετών, όταν είχαν ήδη πεθάνει οι πλούσιοι γονείς του, μοίρασε την περιουσία του στους πτωχούς και επέλεξε τον δρόμο της Χριστιανικής άσκησης.

Έθεσε σε συγκεκριμένες, αυστηρές, βάσεις και καθορισμένους κανόνες τον μοναχικό βίο. Γύρω του μαζεύτηκε πλήθος μαθητών που άκουαν την διδασκαλία του και τέθηκαν υπό την πνευματική καθοδήγησή του.

Μέχρι το τέλος της ζωής του δεν είχε μάθει ανάγνωση και γραφή. Ήξερε, όμως, από στήθους μεγάλα τεμάχια, κάποτε και ολόκληρα βιβλία, της Αγίας Γραφής. Δυο φορές εγκατέλειψε την έρημο και μετέβη στην Αλεξάνδρεια. Την πρώτη φορά όταν βρισκόταν σε ένταση ο διωγμός εναντίον των Χριστιανών, πήγε να τους στηρίξει και να μαρτυρήσει και ο ίδιος, χωρίς όμως να πετύχει το τελευταίο. Η δεύτερη φορά ήταν όταν κινδύνευαν οι Χριστιανοί από την αίρεση του Αρείου. Με τη διδασκαλία και την όλη στάση του βοήθησε να εδραιωθεί η ορθή πίστη.

Στο πέρασμα των αιώνων βρέθηκαν πολλοί οι οποίοι αμφισβητούν τη χρησιμότητα του Ορθόδοξου μοναχισμού. Ο άγιος Αντώνιος, με τη ζωή του, δίνει απάντηση σ'αυτή την αμφισβήτηση. Τρεις είναι οι κύριοι λόγοι για τους οποίους κρίνεται απαραίτητη η ύπαρξη του μοναχισμού στην Ορθόδοξη Εκκλησία:

α) Στο απολυτικό του Αγίου Αντωνίου αναφέρεται ότι «την οικουμένην πάσαν εστήριξεν ευχαίς αυτού». Στήριξε και προστάτεψε με τις προσευχές του όλο τον κόσμο.

Όταν ο Θεός απεφάσισε να καταστρέψει τα Σόδομα και τα Γόμορρα, για τις αμαρτίες των κατοίκων τους, κοινοποίησε την απόφασή του στον Αβραάμ, τον πιστό δούλο του. Και ο Αβραάμ, δείχνοντας τα φιλάδελφα αισθήματά του, παρεκάλεσε τον Θεό αν υπάρχουν εκεί πενήντα ενάρτεοι άνθρωποι, να μην καταστρέψει τις πόλεις. Ο Θεός υποσχέθηκε, σε τέτοια περίπτωση, να μην καταστρέψει τις πόλεις. Αναθάρρησε ο Αβραάμ και παρεκάλεσε τον Θεό να φανεί ίλεως στις πόλεις αν αντί πενήντα βρίσκονταν σαράντα ενάρτεοι. Δεν βρέθηκαν ούτε 40, ούτε 30, ούτε 20, ούτε 10. Και οι πόλεις καταστράφηκαν. Αν, λοιπόν, ο Θεός δεν καταστρέφει σήμερα τον κόσμο, παρά την τόση αμαρτία και την έκλυση ηθών, είναι γιατί κάποιοι άνθρωποι, ανάμεσα σ'αυτούς και οι μοναχοί, μέρα και νύκτα παρακαλούν τον Θεό για τον κόσμο. Είναι η πρώτη μεγάλη ευεργεσία του μοναχισμού σ'όλους εμάς.

β) Οι μοναχοί, ύστερα, με τη ζωή τους μάς υποδεικνύουν τον τρόπο της πνευματικής ολοκλήρωσης και της πραγματικής χαράς. Όλοι οι άνθρωποι, από τη στιγμή που θα καταλάβουμε τον κόσμο μας μέχρι και τη στιγμή που θα φύγουμε από τον κόσμο, αναζητούμε τη χαρά και την ευτυχία. Αστοχούμε, όμως, πολλές φορές σ'αυτή την αναζήτηση. Ζητούμε την ευτυχία στα υλικά αγαθά, στην ανθρώπινη δόξα, στις επίζητες θέσεις. Μα όλα αυτά παρέρχονται. Ούτε στην άλλη ζωή συνοδεύουν, ούτε και σ'αυτή τη ζωή είναι μόνιμα. Το αντιλαμβανόμαστε όταν στη ζωή μας παρουσιαστεί κάτι που δεν το προγραμματίσαμε: Ένα δυστύχημα, μια ανίατη αρρώστια, ένας θάνατος ενός δικού μας ανθρώπου. Έρχονται όμως οι μοναχοί με την ακτημοσύνη που τους διακρίνει, την απομάκρυνση από τον κόσμο, τη δόξα και τις θέσεις που προσφέρει, να μας πουν ότι όλα αυτά είναι «σκύβαλα». Εκείνο που μένει και σ'αυτή τη ζωή αλλά συνοδεύει και στην άλλη είναι η κατά Θεόν βίωση, η τήρηση των ευαγγελικών προσταγμάτων. Μας καλούν έτσι να μιμηθούμε το παράδειγμά τους.

γ) Οι μοναχοί δίνουν, τέλος, μιαν έμπρακτη απάντηση γιατί ο Θεός επιτρέπει τις θλίψεις στη ζωή και των ευσεβών ανθρώπων.

Οι μοναχοί απαρνούνται εκούσια τις χαρές του κόσμου τούτου. Και όμως δεν προσπατούν από τις θλίψεις και τον πόνο της ζωής αυτής. Ο Θεός επέτρεψε και για τον Άγιο Αντώνιο πολλές θλίψεις και δοκιμασίες από τον διάβολο. Άλλοι άγιοι μοναχοί βρήκαν επώδυνο θάνατο από ανίατες ασθένειες. Οι μάρτυρές μας συνάντησαν βίαιο θάνατο από ασεβείς. Διαλαλούν έτσι ότι και με τις θλίψεις έχει ο Θεός το σχέδιό του, που δεν αναφέρεται μόνο σ'αυτούς που υφίστανται τις θλίψεις αλλά και σ'εμάς. Βλέποντας την υπομονή, την πίστη και την εγκαρτέρηση των μοναχών στις ποικίλες θλίψεις και πειρασμούς, παρακινούμαστε και εμείς σε θεοσέβεια και προτρεπόμαστε προς μίμησή τους όταν βρεθούμε σε παρόμοιες περιστάσεις.

Με την ευκαιρία της μνήμης του Αγίου Αντωνίου του Μεγάλου θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε την προσφορά του γνήσιου μοναχισμού στην Ορθόδοξη Εκκλησία μας. Οφείλουμε να τον προφυλάξουμε και από εκτροπές που παρουσιάζονται κατά καιρούς. Ο γνήσιος μοναχισμός προσεύχεται για όλον τον κόσμο και έχει αρχηγόν τον Ιησού Χριστόν. Δεν υπηρετεί ανθρώπους αλλά την Εκκλησία.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος : Κολ. γ' 4-11

Ευαγγέλιο : Λουκ. ιζ' 12-19

19 Ιανουαρίου 2020

**«Ουχί οι δέκα εκαθαρίσθησαν; οι δε εννέα που; Ουκ ευρέθησαν υποστρέψαντες δούναι δόξαν τω Θεώ ειμή ο αλλογενής ούτος;»
(Λουκ. ιζ' 17-18)**

Ο άνθρωπος καθημερινά βρίσκεται αντιμέτωπος με διάφορες δοκιμασίες, όπως για παράδειγμα η ασθένεια, η αποστροφή και η προκατάληψη και ιδιαίτερα η αχαριστία. Είναι γεγονός ότι, όσο οδυνηρή ή και ανίατη (αθεράπευτη) είναι μια ασθένεια, άλλο τόσο οδυνηρή ή και περισσότερο, είναι η αποστροφή των άλλων ανθρώπων, ιδιαίτερα όταν συνοδεύεται με την απομόνωση. Πολλές φορές ο πόνος της ασθένειας αντέχεται. Όμως, ο πόνος της κοινωνικής ή και της οικογενειακής απομόνωσης, λόγω της ασθένειας, είναι ακόμα πιο οδυνηρός. Αυτή η χωρίς αγάπη απομόνωση οδηγεί στον πιο οδυνηρό και αργό θάνατο.

Αυτή την απομόνωση και αυτό τον αργό θάνατο βίωναν καθημερινά οι άνθρωποι του σημερινού ευαγγελίου, όχι τόσο για την σοβαρότητα της ασθένειάς τους, όσο για την υποκρισία και την υπερβολική αγάπη των άλλων για τον εαυτό τους.

Κι όμως, παρά τα πιο πάνω αρνητικά για τους ανθρώπους του σημερινού Ευαγγελίου, η ασθένεια είχε και τα θετικά μηνύματα. Ότι η ασθένεια δεν κάνει διάκριση φύλου, φυλής ή θρησκείας. Κατά συνέπεια, η ασθένεια καταργεί όλων των ειδών τις διακρίσεις που επινόησαν οι άνθρωποι, με αποτέλεσμα να οδηγεί τους ανθρώπους στη συνύπαρξη και την αλληλοκατανόηση. Και το πιο σημαντικό. Ο κοινός πόνος τους οδηγεί και στην κοινή πίστη. Μια πίστη που ξεπερνά το προσωπικό επίπεδο, το επίπεδο του «εγώ» και οδηγείται στο «εμείς», αποκτώντας χαρακτήρα ομαδικό και κοινωνικό για το σύνολο των ανθρώπων που πάσχουν. Μια πίστη που ενώνει στο πρόσωπο του Ιησού.

«Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς» είπαν οι λεπροί. Ιησού, Κύριε, ελέησε μας και θεράπευσέ μας. Κοινός ο πόθος, κοινή και η πίστη στο πρόσωπο του Χριστού. Γιατί, όσοι ζητούν την βοήθεια του Χριστού θα πρέπει να πιστεύουν και να τον αναγνωρίζουν ως «επιστάτη», δηλαδή σαν Κύριο και Διδάσκαλο και κατ' επέκταση ως Λυτρωτή και Σωτήρα του κόσμου. Ακόμα, όσοι πιστεύουν σ' Αυτόν θα πρέπει να το φανερώνουν μέσα από την πίστη και την εμπιστοσύνη που διαλύει κάθε φόβο και επιτυγχάνει ένα αποτέλεσμα πέραν από κάθε προσδοκία, όπως έγινε και σήμερα με τους δέκα λεπρούς.

Οι δέκα λεπροί εμπιστεύθηκαν απόλυτα τον Χριστό. Υπάκουσαν στο παράγγελμά Του και ξεκίνησαν για να πάνε στον ιερέα της περιοχής τους. Συμμορφώθηκαν προς την εντολή του Χριστού, ανεξάρτητα αν αυτοί περίμεναν κάτι άλλο, κάτι πιο άμεσο, δηλαδή την άμεση θεραπεία τους. Με τον τρόπο αυτό στέλνουν αυτό το διαχρονικό μήνυμα και σε μας. Ότι δηλαδή,

συμμορφωνόμαστε προς το θέλημα ή την εντολή του Χριστού, χωρίς να απαιτούμε να συμμορφωθεί ο Χριστός σε αυτό που επιθυμούμε και που πιθανώς να θεωρούμε ότι είναι το καλύτερο για μας.

Οι δέκα υπάκουσαν και καθώς πήγαιναν καθαρίστηκαν από τη λέπρα. Όλοι, ανεξάρτητα από φυλετική καταγωγή ή διαφορετική θρησκευτική αντίληψη, έγιναν καλά. Με τον τρόπο αυτό ο Χριστός επιβεβαίωσε ότι είναι ο Σωτήρας όλου του κόσμου, ανεξάρτητα από το φύλο, τη φυλή ή τις θρησκευτικές του αντιλήψεις.

Όμως, η θεραπεία έφερε στην επιφάνεια μιαν άλλη ασθένεια, σοβαρότερη, και που δυστυχώς είναι διαχρονικά και η πιό πολυπληθής και που ονομάζεται αχαριστία. Μια ασθένεια που όχι μόνο επισήμανε σήμερα ο Χριστός, αλλά και την καταδίκασε άμεσα και χωρίς περιστροφές λέγοντας: «Δε θεραπεύτηκαν και οι δέκα; Οι άλλοι εννιά πού είναι; Κανένας τους δε βρέθηκε να γυρίσει να δοξάσει το Θεό παρά μόνον αυτός ο αλλοεθνής ;» Του είπε τότε: «Σήκω και πήγαινε στο καλό, η πίστη σου σε έσωσε».

Εξαιρετη η εικόνα της ομάδας των δέκα πριν από τη θεραπεία, αλλά απόλυτα απογοητευτική και αποκαρδιωτική μετά τη θεραπεία. Πριν τη θεραπεία με μια και δυνατή φωνή είπαν: «Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς». Μετά τη θεραπεία μόνο ο ένας από τους δέκα αισθάνθηκε την ανάγκη να επιστρέψει για να ευχαριστήσει τον ευεργέτη του. Όπως με δυνατή φωνή παρακάλεσε για τη θεραπεία, έτσι και μετά τη θεραπεία, «γύρισε δοξάζοντας με δυνατή φωνή τον Θεό». Στη συνέχεια «έπεσε με το πρόσωπο στα πόδια Του Ιησού και τον ευχαρίστησε».

Ο «αλλογενής», ο Σαμαρείτης, εκφράζοντας τη χαρά και την ευγνωμοσύνη του στον ευεργέτη του, τον Ιησού Χριστό, τον αναγνώρισε ως Θεό, μέσα από τη διπλή εκδήλωση λατρείας, που ήταν η δοξολογία και η προσκύνηση παράλληλα η δική του ευγνωμοσύνη, αποκάλυψε και τη γενναιοδωρία του Χριστού όχι μόνο στον ίδιο , αλλά και στους άλλους εννιά , έστω κι αν αποδείχθηκαν αχαριστοί. Μια γενναιοδωρία αγάπης, που , παρά την αναξιότητά μας εκδηλώνεται και σε μας.

Αδελφοί μου, οι δέκα λεπροί , ζώντας στη σκιά της ανθρώπινης απομόνωσης, με συντροφιά την ασθένεια και τον πόνο, κατόρθωσαν να γκρεμίσουν τα διαχωριστικά τείχη και να ανακαλύψουν το Θεό. Ενωμένοι ύψωσαν τη φωνή, και τότε ο Ιησούς ως Θεός τους προσέφερε τη θεραπεία. Θέλοντας μάλιστα να εμπνεύσει σε όλους μας την συγκατάβαση και την αγάπη στον άνθρωπο που υποφέρει, μας καλεί να το κάνουμε χωρίς διάκριση σε όλους, ανεξάρτητα από εθνική, ή θρησκευτική, καταγωγή. Η πιο πάνω συμπεριφορά θα είναι το δικό μας «ευχαριστώ» για τις άπειρες και καθημερινές ευεργεσίες Του σε μας. Ιδιαίτερα όμως ας υποκλινόμαστε μπροστά Του, επαναλαμβάνοντας το δικό μας «ευχαριστώ» μέσα από πράξεις δοξολογίας, προσκύνησης και αγάπης. Μόνο έτσι θα έχουμε τη δυνατότητα να ακούσουμε κι εμείς το «Αναστάς πορεύου· η πίστις σου σεσωκασέ σε». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ (Ζακχαίου)

Απόστολος: Α' Τιμ. δ' 9-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιθ' 1-10

26 Ιανουαρίου 2020

«Και ιδού ανήρ ονόματι Ζακχαίος... Εζήτει ιδείν τον Ιησούν τις εστί ». (Λουκ. ιθ' 2-3).

Δυο εισοδοι συγκλόνισαν την Ιερικώ στη διάρκεια της πολύχρονης ιστορίας της. Η πρώτη στα χρόνια της Παλαιάς Διαθήκης κατά την είσοδο του Ιησού του Ναυή με επικεφαλής την Κιβωτό της Διαθήκης και η δεύτερη κατά την είσοδο του Ιησού Χριστού στα χρόνια της Καινής Διαθήκης. Κατά την πρώτη είσοδο γκρεμίστηκαν τα ξακουστά και απόρθητα τείχη της πόλης. Κατά τη δεύτερη είσοδο γκρεμίστηκαν τα ισχυρά και απόρθητα τείχη της αμαρτίας, δημιουργώντας νέα δεδομένα στις σχέσεις των ανθρώπων με τον Θεό, αλλά και μεταξύ τους.

Αν το πρώτο γκρέμισμα ήταν έργο της παρουσίας και της δύναμης του Θεού, το δεύτερο ήταν αποτέλεσμα μιας διπλής συνεργασίας. Της δύναμης και της συνεργασίας του Θεού και της θέλησης και της συνεργασίας του ανθρώπου. Όπως ακούσαμε σήμερα ο Χριστός ομολογεί ότι ως «ο Υιός του Ανθρώπου» «ήλθε ζητήσαι και σώσαι το απολωλός». Ένα απολωλός που ακούει στο όνομα Ζακχαίος και που επιβεβαιώνουν τόσο τα λόγια του Χριστού «Ζακχαίε σπεύσας κατάβηθι», όσο και τα σχόλια των κατοίκων της Ιερικούς: «ότι παρά αμαρτωλώ ανδρί εισήλθε καταλύσαι».

Όμως, πέρα από την αναζήτηση του Χριστού, παράλληλη και σημαντική ήταν η αναζήτηση του αμαρτωλού ανθρώπου, του Ζακχαίου, μέσα από διαδοχικές κινήσεις και που δεν περιορίστηκαν στην πρόθεση, αλλά επιβεβαιώθηκαν με πράξεις.

Ο δρόμος της μετάνοιας του Ζακχαίου, που ξεκινούσε με την αναζήτηση του Χριστού, ήταν την ίδια στιγμή και μια πορεία που τον οδηγούσε αποφασιστικά, μέσα από τέσσερα βήματα στο δρόμο της σωτηρίας.

Πρώτον, «εζήτει ιδείν τον Ιησούν τις εστί». Δεύτερον, «προδραμών έμπροσθεν ανέβη επι συκομορέαν». Τρίτον, «ιδού τα ημίση των υπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοις πτωχοίς». Και τέταρτον, «ει τίνοσ τι εσυκοφάντησα, απόδίδωμι τετραπλούν».

Ο Ζακχαίος, λοιπόν, συγκλονίζεται από την παρουσία του Χριστού και μεταμορφωμένος μέσα από τη μετάνοια, μετατρέπει την πρόθεση για συνάντηση σε πόθο σωτηρίας. Κι ο πόθος δεν έμεινε αδρανής. Ο πόθος συνοδεύτηκε από ανυποχώρητη προσπάθεια. Ξεπερνώντας τα διάφορα εμπόδια, που ήταν το μικρόσωμο ανάστημά του, το πλήθος των ανθρώπων και ιδιαίτερα η κοινωνική του θέση, αφού ήταν αρχιτελώνης, χωρίς δισταγμό σκαρφαλώνει στη συκομορέα. Αυτή η «αναρρίχηση» στα ύψη ήταν η πιο πειστική απόδειξη όχι μόνο του πόθου, αλλά και της εναγώνιας αναζήτησης του Θεού και κατ'επέκταση της σωτηρίας.

Η προσπάθεια του Ζακχαίου δεν πήγε χαμένη. Γιατί, ο Χριστός, ως Θεός, «ο ερευνών νεφρούς και καρδίας (Αποκ. β' 23), διέκρινε τον κρυφό πόθο του Ζακχαίου, τον αναζήτησε και τον ξεχώρισε ανάμεσα στο πλήθος,

προσφέροντας του την ευκαιρία να σωθεί και να επαναφέρει την πραγματική ουσία του ονόματος του, αφού Ζακχαίος σημαίνει καλός και αγαθός».

«Ζακχαίε σπεύσας κατάβηθι», του είπε ο Χριστός. «Ζακχαίε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα πρέπει να μείνω σπίτι σου». Έτσι, ενώ ο Ζακχαίος στα μάτια των ανθρώπων φαινόταν και όχι άδικα, σκληρός, απάνθρωπος και αμαρτωλός, στα μάτια του Χριστού ως Θεού, φαινόταν σαν μια ψυχή αμαρτωλή που απεγνωσμένα αναζητούσε τη σωτηρία.

Και ο Ζακχαίος τον δικαίωσε. Στο «σπεύσας κατάβηθι» απάντησε έμπρακτα με το «σπεύσας κατέβη». Και όχι μόνον, αλλά με χαρά υποδέχθηκε στο σπίτι του τον Χριστό. Όμως δεν σταμάτησε ως εδώ. Η πρωτόγνωρη χαρά τον οδήγησε και στο αποκορύφωμα της μετάνοιας. Μιας μετάνοιας που ξεπέρασε το στιγμιαίο συναίσθημα και το μετουσίωσε σε έργα, λέγοντας: «Ίδου τα ημίση των υπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοις πτωχοίς, και ει τινός τι εσυκοφάντησα, αποδίδωμι τετραπλούν».

Η δέσμευση της διάθεσης της μισής περιουσίας του στους φτωχούς με τη μορφή αγαθοεργίας, καθώς και η επιστροφή στο τετραπλάσιο, για την αδικία και το κακό που έκανε σε συνανθρώπους του, αποτελεί την καλύτερη εξομολόγηση που ολοκληρώνεται μέσα από την επανόρθωση της όποιας αδικίας. Ιδιαίτερα ευεργετικός για όλα τα μέλη της οικογένειας του, όπως ακούσαμε και στο σημερινό ευαγγέλιο: «Είπε δε προς αυτόν ο Ιησούς: ότι σήμερον σωτηρία τω οίκω τούτω εγένετο, καθότι και αυτός υιός Αβραάμ εστίν».

«Σήμερα αυτή η οικογένεια σώθηκε, γιατί κι αυτός ο τελώνης είναι απόγονος του Αβραάμ. Ο Υιός του Ανθρώπου ήρθε για να αναζητήσει και να σώσει αυτούς που έχουν χάσει τον δρόμο τους».

Ελπιδοφόρο το μήνυμα του Χριστού όχι μόνο για τον Ζακχαίο και την οικογένεια του, αλλά και για τον καθένα από μάς ξεχωριστά. Γιατί, πέρα από την αμαρτωλότητα μας, ο Θεός εξακολουθεί να μας βλέπει σαν παιδιά Του, προσβλέποντας και προσμένοντας την ώρα της δικής μας μετάνοιας και επιστροφής. Μιας μετάνοιας λυτρωτικής, που θα μετατρέψει τις καλές προθέσεις σε έμπρακτες αποδείξεις, όπως έγινε σήμερα και με τον Ζακχαίο. Γιατί, κι αν η πρόθεση μετατραπεί σε εξομολόγηση, αλλά το περιεχόμενό της δεν υλοποιηθεί, τότε τίποτε δεν επιτυγχάνουμε. Γιατί δεν φτάνει η πρόθεση. Δεν φτάνει να εξομολογηθώ το μίσος, όταν αρνούμαι να μιλήσω σ'εκείνον που μισώ. Δεν φτάνει ακόμα να ομολογήσω την κλοπή και την ίδια στιγμή να κατακρατώ εκείνα που έκλεψα.

Αδελφοί μου, παρά το ότι ο δρόμος της σωτηρίας είναι αμφίδρομος, εντούτοις από το πλήθος μόνο ένας τον επέλεξε, ο Ζακχαίος, ο πιο αμαρτωλός. Κι όμως, ο πιο αμαρτωλός βρήκε τη δύναμη της μετάνοιας και μέσα από διαδοχικές κινήσεις και επανορθωτικές πράξεις πέτυχε επιπρόσθετα και τη σωτηρία για ολόκληρη την οικογένειά του. Αντίθετα με τον Ζακχαίο, το μεγάλο πλήθος των ανθρώπων που υποδέχθηκε τον Χριστό, περιορίστηκαν στα πικρόχολα σχόλια και την αυτοδικαίωση. Ας μην παρασυρθούμε από την στάση τους. Ας υποκλιθούμε μόνο στο μεγαλείο του Ζακχαίου μέσα από τη δική μας πειστική μετάνοια για να αξιωθούμε και εμείς της σωτηρίας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Απόστολος: Εβρ, ζ' 7-17

Ευαγγέλιο: Λουκ. β' 22-40

2 Φεβρουαρίου 2019

**«Ίδού ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν
πολλών εν τω Ισραήλ και εις σημείον αντιλεγόμενον».**

Με χέρια που τρέμουν από θαυμασμό και συγκίνηση, υποδέχεται σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί, ο Πρεσβύτες Συμεών τον Σωτήρα Κύριο. Κι' ενώ με τα σωματικά του μάτια βλέπει μπροστά του ένα βρέφος σαράντα ημερών, που προσφέρεται στο Θεό, σύμφωνα με τις διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου, που ήταν συνηθισμένο να γίνεται στα πρωτότοκα παιδιά, με τα μάτια της πίστης, διακρίνει τον Χριστό Κυρίου. Πρόκειται για τον Μεσσία, που περίμεναν έθνη και λαοί και για τον Οποίον ο Συμεών είχε λάβει από το άγιον Πνεύμα την υπόσχεση, ότι δεν θα πέθαινε προτού Τον δει. Κι ενώ τα γεροντικά του μάτια βουρκώνουν για την εκπλήρωση της Θείας υπόσχεσης, η γλώσσα κινείται. Κινείται για να ευλογήσει την Παρθένο Μητέρα και τον σεμνό προσάτη της, αλλά συγχρόνως για να διατυπώσει και μια προφητεία. Λέει, λοιπόν, ο Συμεών στην Θεοτόκο και μητέρα του Ιησού: «Ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών εν τω Ισραήλ και εις σημείον αντιλεγόμενον». Δηλαδή Αυτός θα γίνει αιτία να καταστραφούν ή να σωθούν πολλοί Ισραηλίτες. Θα είναι σημείον αντιλεγόμενο, για να φανερωθούν οι πραγματικές διαθέσεις πολλών. Με την ευκαιρία αυτή, καλό θα είναι να δούμε κι εμείς σήμερα, σε ποιο από τα δύο στρατόπεδα ανήκουμε και αν στη ζωή μας αυτή αγωνιζόμαστε ή αν αδιαφορούμε και δεν νοιαζόμαστε για τη σωτηρία της ψυχής μας.

Πράγματι, από τη στιγμή της παρουσίας του Χριστού στον κόσμο το Πρόσωπό Του ήταν και είναι σημείο αντιλεγόμενο. Η μορφή Του δεν άφησε και δεν αφήνει κανένα αδιάφορο. Όλοι οι άνθρωποι, άλλοι λιγότερο και άλλοι περισσότερο, από τη στιγμή που θ' ακούσουν γι' Αυτόν, θ' ασχοληθούν μαζί Του. Κι άλλοι θα Τον πιστέψουν, όπως και είναι, Υιόν του Θεού και Θεόν αληθινό, Λυτρωτή και Σωτήρα, Παντοδύναμο και Πανάγαθο Κύριο και πρόσωπο λατρευτό και προσκυνητό. Και άλλοι, οι άπιστοι, θα Τον αποκηρύξουν, θα Τον κατακρίνουν και θα Τον μισήσουν. Θα προσπαθήσουν ακόμα να Τον πολεμήσουν και να εξαλείψουν, αν είναι δυνατό, το Όνομα Του και ό,τι σχετίζεται με αυτό.

Κι αυτό, βέβαια, δεν είναι μόνο φαινόμενο της εποχής μας. Όπως είπαμε και πιο πάνω, από τη στιγμή της γέννησής Του, το ίδιο συνέβη. Με την εμφάνιση Του στη γή επολεμήθη και πολεμάται όσον ουδείς άλλος. Με την γέννησή Του οι Μάγοι Τον προσκυνούν και ο Ηρώδης Τον καταδιώκει. Οι μαθητές Του Τον πιστεύουν και οι Φαρισαίοι Τον αποκαλούν Βεελζεβούλ. Ο ένας ληστής, όταν βρίσκεται στον Σταυρό, τον ομολογεί Θεόν και Βασιλέα και ο άλλος Τον βλασφημεί. Αργότερα, οι μάρτυρες πεθαίνουν γι' Αυτόν, ενώ οι αυτοκράτορες Τον πολεμούν. Και δια μέσου των αιώνων υπάρχουν πάντοτε οι πιστοί και οι άπιστοι. Οι χριστιανοί και οι αντίχριστοι. Κι έτσι, μένει η μορφή του Χριστού, όσο καμιά άλλη μορφή στην ιστορία του κόσμου, σημείον αντιλεγόμενον. Και

δημιουργεί, χωρίς κανένα λόγο, κρίση στις ψυχές, χωρίζει τους ανθρώπους και δημιουργεί «πτώσιν και ανάστασιν πολλών». Οι εχθροί Του πέφτουν, συντριβονται και εξαφανίζονται. Κι από την άλλη πλευρά ψυχές που έχουν πίστη κερδίζονται, μετανοούν, γίνονται παιδιά του Θεού και κληρονόμοι της Ουράνιας Βασιλείας Του.

Όμως, σαν Πανάγαθος που είναι ο Θεός, θέλει όλων των ανθρώπων την σωτηρία. Κι όχι απλώς την θέλει, αλλά και δημιουργεί όλες εκείνες τις προϋποθέσεις και ευκαιρίες για όλους, να Τον γνωρίσουν, να Τον λατρεύσουν σαν Θεό και να Τον κάμουν Σωτήρα τους. «Ἦρθα», μας λέει, «για να φέρω σε κρίση τον κόσμο, έτσι ώστε αυτοί που δεν βλέπουν να βρουν το φώς τους κι εκείνοι που βλέπουν ν' αποδειχθούν τυφλοί» (Ιωάνν. Θ' 39). Θέτει, λοιπόν, σ' εφαρμογή για κάθε άνθρωπο Θείο σχέδιο, μέχρις ότου επιτευχθεί η σωτηρία. Η πολυποικίλη σοφία Του, χρησιμοποιεί για κάθε ηλικία, για κάθε χαρακτήρα, για κάθε ψυχοσύνθεση τρόπους διάφορους για να ελκύσει κοντά Του, να ενθαρρύνει στην μετάνοια και να μας κερδίσει όλους. Και υπάρχουν οι άνθρωποι που σπεύδουν να Τον εγκολπωθούν, να συμμορφωθούν προς όλα όσα Εκείνος διατάσσει, να θυσιάσουν κάθε τι που τους χωρίζει από την αγάπη Του, να Του παραδώσουν ολόκληρη την καρδιά τους και να Τον κάμουν Κύριο και Θεό τους, Σωτήρα τους και Λυτρωτή τους. Είναι οι ευτυχισμένοι και τρισμακάριοι, οι αναστημένοι και κληρονόμοι της Βασιλείας Του.

Δυστυχώς, είναι και οι άλλοι, που θεληματικά Τον αρνούνται. Κλείουν ερμητικά τα αυτιά τους, για να μην ακούσουν την άγια διδασκαλία Του. Απιστούν στην θεότητα Του και δεν δέχονται τη σωτηρία που τους προσφέρει. Πολλές φορές γίνονται πολέμιοι και εχθροί Του. Αυτοί οι άνθρωποι είναι δυστυχισμένοι και ταλαίπωροι, αποτυχημένοι και αξιοκατάκριτοι. Τέτοιος ήταν ο Ηρώδης που με πείσμα Τον αρνήθηκε και βρήκε τραγικό θάνατο. Τέτοιος ήταν ο Ιούδας που Τον πρόδωσε και συνετρίβη κυριολεκτικά. Τον αρνήθηκε, κατά ένα μεγάλο μέρος, το Ιουδαϊκό Έθνος και δοκίμασε τη φρίκη της καταστροφής της Ιερουσαλήμ, με τα ποτάμια του αίματος και τα εκατομμύρια των νεκρών και αιχμαλώτων. Τον αρνήθηκαν σύγχρονα καθεστώτα και Τον πολέμησαν με μίσος και μανία και ζήτησαν με κάθε τρόπο να εξαφανίσουν τους πιστούς οπαδούς του Εσταυρωμένου. Για όλους αυτούς ισχύει και θα ισχύει η προφητεία του δικαίου Συμεών: «ούτος κείται εις πτώσιν πολλών».

Αγαπητοί μου! Ο Χριστός είναι όχι μόνο, το κέντρο της ιστορίας, γύρω από τον Οποίο στρέφεται ο κόσμος όλων των αιώνων και όλων των εποχών, αλλά και ο λίθος του προσκόμματος και η πέτρα του σκανδάλου. Όσοι Τον δέχονται σώζονται και λυτρώνονται. Όσοι Τον αρνούνται πέφτουν και συντριβονται. Προσκόπτουν και χάνονται. Όσοι έχουν καλή διάθεση, όσοι αγαπούν την αρετή και τον Θεό, σώζονται και ανίστανται. Όσοι έχουν κακή διάθεση και αγαπούν το σκοτάδι και τα πονηρά έργα πέφτουν και καταδικάζονται. Δεν θέλουν αυτοί τον Χριστό και τη σωτηρία που τους προσφέρει και γι' αυτό απομακρύνονται και χωρίζονται από Αυτόν. Ας παρακαλούμε, λοιπόν, τον Κύριο να μας στηρίξει στην αγάπη Του και το θέλημα Του. Και να είναι για μας όχι σημείον αντιλεγόμενον, αλλά «ο Κύριος και Θεός μας».

Τέως Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Τιμ. γ' 10-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη' 10-14

9 Φεβρουαρίου 2020

«Άνθρωποι δύο ανέβησαν εις το ιερόν προσεύξασθαι , ο εις Φαρισαίος και ο έτερος τελώνης» (Λουκ. ιη' 10)

Με τη σημερινή Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου αρχίζει η πνευματική και καταναυκτική περίοδος του Τριωδίου. Αν δε, στην περίπτωση μιας οικοδομής, κάθε συνετός άνθρωπος φροντίζει να την χτίζει πάνω σε γερά θεμέλια και όχι πάνω στην άμμο (Ματθ. ζ' 24-27) , πολύ περισσότερο σε ότι αφορά μια πνευματική οικοδομή. Γιατί , η πνευματική οικοδομή πρέπει να θεμελιώνεται σωστά πάνω στον αξιόπιστο λόγο του Θεού, αλλά και να ερμηνεύεται και προ παντός να εφαρμόζεται σωστά.

Η πνευματική ζωή είναι μια συνεχής πορεία «ανάβασης» του ανθρώπου προς τον Θεό. Δεν μπορεί να νοηθεί και δεν μπορεί να υπάρξει πνευματική ζωή αν αυτή δεν είναι συνδεδεμένη με τον ναό. Γιατί ο ναός, ως «οίκος του Θεού» δεν είναι μόνο ο χώρος της παρουσίας και της λατρείας του Θεού, αλλά και ο κατ'έξοχήν «οίκος προσευχής όλων των ανθρώπων».

«Ο γάρ οίκος μου οίκος προσευχής κληθήσεται πάσι τοίς έθνεσιν » προαναγγέλλει ο Θεός διά του Προφήτου Ησαΐου. Παράλληλα διαβεβαιώνει ότι: «τα ολοκαυτώματά τους και οι θυσιές τους θα είναι δεκτές στο θυσιαστήριό του, γιατί ο ναός θα ονομασθεί οίκος προσευχής για όλους τους λαούς» (Ησ. νστ' 7).

Ο ναός, λοιπόν, είναι ο τόπος της λατρείας του Θεού, που ενώνει τον Θεό με τον άνθρωπο και παράλληλα τον άνθρωπο με τον συνάνθρωπο. Ο ναός είναι ο τόπος της συμφιλίωσης του ανθρώπου με τον Θεό και που δεν μπορεί να υπάρξει αυτή η συμφιλίωση αν δεν περάσει πρώτα από τον συνάνθρωπο. Αυτό υπογραμμίζει και ο Χριστός λέγοντας : «Όταν προσφέρεις το δώρο σου στον ναό κι εκεί θυμηθείς πως ο αδελφός σου έχει κάτι εναντίον σου, άφησε εκεί μπροστά στο θυσιαστήριο του ναού, το δώρο σου, και πήγαινε να συμφιλιωθείς πρώτα με τον αδελφό σου και ύστερα έλα να προσφέρεις το δώρο σου» (Ματθ. ε' 23-24).

Ο ναός, λοιπόν, είναι «οίκος Θεού», «οίκος προσευχής» και λατρείας του Θεού και κατ'επέκταση ένας χώρος που θα πρέπει να τυχάνει και του ανάλογου σεβασμού. Άρα για την είσοδο στον ναό απαιτούνται, καθαρότητα της πίστεως και ειλικρίνεια προθέσεων και πράξεων στην καθημερινή ζωή του ανθρώπου. Μέσα από αυτές θα αποκαλυφθεί ότι η αληθινή ευσέβεια εκφράζεται μέσα από την πίστη και την συνειδητή ενάρετη ζωή. Αρετές, όπως η προσευχή και η νηστεία, η ταπεινοφροσύνη και η μετάνοια, θα ανοίξουν σήμερα τον πνευματικό στίβο της περιόδου του Τριωδίου προσκαλώντας μας για να τις κατακτήσουμε. Αντίθετα, πάθη όπως η υψηλοφροσύνη και η υποκρισία θα στιγματιστούν σαν ενέργειες όχι μόνο αντιθρησκευτικές αλλά και αντικοινωνικές. Κατ'επέκταση, θα υπογραμμιστεί ότι αυτά τα πάθη, σαν διαθέσεις, σαν ενέργειες και πράξεις καταδικάζονται απόλυτα και συνιστάται η αποφυγή τους.

Η σημερινή Παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαίου, αποτελεί, κατά τον Ευαγγελιστή Λουκά, απάντηση του Χριστού «σε μερικούς που ήταν σίγουροι για την ευσέβειά τους και περιφρονούσαν τους άλλους» (Λουκ. 1 η'9).

Η ψευδαισθησιμότητα της τελειότητας, παραποιεί την πραγματική ευσέβεια, γιατί τις όποιες αρετές τις θέτει στην υπηρεσία του εγωισμού και όχι στην δόξα του Θεού, ούτε και του συνανθρώπου. Με τον τρόπο αυτό, αλλοιώνει το περιεχόμενο της πίστης, εμπαιζοντας τα θεία και παραποιείται η αρετή και ιδιαίτερα εκείνη της αγάπης. Αρετές πάλιν, όπως η ελεημοσύνη, η προσευχή και η νηστεία, όταν είναι τόσο οφθαλμοφανείς και προπαντός όταν διατυμπανίζονται ως προσωπική επιτυχία, γίνονται μόνο, κατά την έκφραση του Χριστού «προς το θεαθήναι τοις ανθρώποις» (Ματθ. κγ'5). Η όποια κίνηση και πράξη είναι μέρος μιας «θεατρικής παράστασης».

Έτσι, όταν το μέτρο της τελειότητας ενός ανθρώπου δεν είναι ο Θεός, αλλά ο άλλος άνθρωπος και ιδιαίτερα οι ατέλειές του, τότε υπερτιμά τις όποιες αρετές του, αφήνει στο περιθώριο τις ατέλειές του και μεγιστοποιεί τα λάθη και τις παραλείψεις των άλλων. Δικαιολογημένα ο Χριστός τους είπε ότι είναι οι «διυλίζοντες τον κώνωπα την δε κάμηλον καταπίνοντες» (Ματθ. κγ'24).

Για τούτο και ο Χριστός όχι μόνο καταδίκασε αυτού του είδους τη συμπεριφορά σαν υποκρισία, αλλά την ίδια στιγμή την είχε συνδέσει με την τάξη των Φαρισαίων, τον δε Φαρισαϊσμό τον χαρακτήρισε σαν την χειρότερη μορφή εξαθλίωσης. Είναι δε γενικά παραδεκτό ότι οι πανανθρώπινες αξίες της θρησκείας και της πατρίδος δεν κινδύνευσαν τόσο από τους φανερούς εχθρούς, όσο από τον υποκριτικό θρησκευτικό και εθνικό φανατισμό.

Μέσα από τη σημερινή Παραβολή, ο Χριστός καταδίκασε την υποκρισία σαν αρνητική έκφραση της πίστης και της ευσέβειας, γιατί θεμελιώνεται στην αυτοδικαίωση και όχι στην αληθινή κρίση και δικαίωση του Θεού. Καταδίκασε ακόμα την υποκρισία σαν βάνουση κακοποίηση της αγάπης, είτε προς τον Θεό είτε προς τον συνάνθρωπο. Αντίθετα δέχθηκε τη μετάνοια του Τελώνη που επιβεβαιώθηκε μέσα από την ταπεινοφροσύνη του. Για τον Τελώνη το μέτρο σύγκρισης ήταν ο Θεός και όχι ο άνθρωπος με τα όποια ελαττώματά του. Υπόλογος για τις αμαρτίες του ήταν μόνο απέναντι στον Θεό, που είχε και τη δυνατότητα να δεχθεί τους στεναγμούς και τη μετάνοιά του και να του προσφέρει την πραγματική δικαίωση.

Αδελφοί μου, συγκλονιστική η σημερινή παραβολή. Συγκλονιστικότερο όμως το αποτέλεσμα. «Κατέβη ούτος δεδικαιωμένος εις τον οίκον αυτού ή γαρ εκείνος». Η δικαίωση του Τελώνου προσφέρθηκε σαν δώρο από τον Θεό για την ειλικρινή μετάνοια και ταπεινοφροσύνη του. Σε ότι αφορά τον Φαρισαίο απορρίφθηκε η «δικαίωση», γιατί από τις «αρετές» του έλειπε η ειλικρίνεια των προθέσεων καθώς και η πίστη και η αγάπη. Κατά τον υμνωδό «Φαρισαίου φύγωμεν» υπηγορίαν και Τελώνου μάθωμεν το ταπεινόν, εν στεναγμοίς προς τον Σωτήρα κράζοντες. Ίλαθι, μόνε ημίν ευδιάλακτε». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ(ΑΣΩΤΟΥ)

Απόστολος: Α' Κορ. στ' 12-20

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιε' 11-32

16 Φεβρουαρίου 2020

**«Πόσοι μίσθιοι του πατρός μου περισσεύουσιν άρτων,
εγώ δε λιμώ απόλυμαι»**

Τι ήταν και τι έγινε! Πώς ξεκίνησε και πού κατάντησε! Το αρχοντόπουλο, παραπεταμένος χοιροβοσκός, το λαμπροστόλιστο πλουσιόπαιδο πεινασμένος κουρελής! Σπατάλησε την πατρική περιουσία. Δεν του απέμεινε τίποτε. Αν είχε τουλάχιστον έστω και κανένα ξυλοκέρατο να ξεγελάσει την πείνα του! Ήθελε να φάει και αυτός μαζί με τους χοίρους κανένα ξυλοκέρατο. Άγρυπνοι όμως οι άλλοι χοιροβοσκοί τον έδιωχναν με σκληρότητα. «Ουδείς εδίδου αυτό». Τι ήθελε, έλεγαν, στον τόπο τους αυτός ο βρώμικος ξένος; Και εκείνος καταφρονημένος, διωγμένος και μισοπεθαμένος από την πείνα, θυμήθηκε το πατρικό του σπίτι, όχι τα πλούσια γεύματα, αλλά το χορταστικό ψωμί, που οι ημερομίσθιοι εργάτες απολάμβαναν. «Πόσοι μίσθιοι του πατρός μου, είπε, περισσεύουσιν άρτων, εγώ δε λιμώ απόλλυμαι»!

Όπου υπάρχει αμαρτία, αγαπητοί μου, εκεί πάντοτε υπάρχει στέρηση και πείνα! Όπου υπάρχει ασωτία και σπατάλη εκεί υπάρχει λιμός και γυμνότητα. Αχόρταγο τέρας η αμαρτία. Εξανεμίζει περιουσίες, κατατρώνει υπολήψεις, υποσκάπτει την υγεία, αποξηραίνει την πνευματική ζωή, απογυμνώνει τον άνθρωπο από κάθε τι το καλό και στην θέση του καλού κολλά ηθικές ρυπαρότητες και ασχήμιες!

Η άσωτη ζωή φέρνει υλική στέρηση, φτώχεια, πείνα. Μήπως αυτό δεν μαρτυρεί η Ιστορία; Μήπως δεν μας το επιβεβαιώνει η καθημερινή πείρα; Δεν βλέπουμε ανθρώπους, από τον απλό μεροκαματιάρη έως τον πάμπλουτο επιχειρηματία, να σπαταλούν τα λίγα ή πολλά, που έχουν, σε αμαρτωλές απολαύσεις; Μήπως δεν ξοδεύονται τεράστιες περιουσίες σε διασκεδάσεις, σε ταξίδια, σε καρτοπαίγνια, σε πρακτορεία στοιχημάτων, σε φανταχτερές επιδείξεις ματαιοδοξίας; Οικογένειες καταστρέφονται, σπίτια διαλύονται, άνθρωποι καταντούν ψυχικά ράκη, ανήμποροι να σηκώσουν κεφάλι και να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις της καθημερινότητας. Ας το ξαναπούμε: όπου υπάρχει ασωτία εκεί υπάρχει φτώχεια και πείνα.

Σύντροφος και συνέπεια της άσωτης ζωής είναι και μια άλλη φτώχεια, η οποία δεν είναι κατώτερη από την υλική στέρηση. Είναι η στέρηση πραγματικών φίλων, ανθρώπων εντίμων, που θα σε περιβάλλουν με ειλικρινή αγάπη, στους οποίους θα έχεις εμπιστοσύνη και θα τους βλέπεις στήριγμα σε μια σου ανάγκη. Η αμαρτία και η ασωτία δεν δημιουργεί ποτέ φίλους, δεν χαλκεύει ιερά δεσμά ειλικρινούς φιλίας και αγάπης. Και μπορεί να συμμετέχεις και συ μέσα σε μίαν τέτοια συντροφιά, και όμως να αισθάνεσαι τον εαυτό σου ξένο, μόνο και έρημο.

Και αυτό θα φανεί ακόμα καθαρότερα, αν συμβεί να φτωχύνεις, ώστε να μην μπορείς να συμμετέχεις στα έξοδα του γλεντιού, αν αρρωστήσεις, αν κάποια περιπέτεια σε ταλαιπωρήσει, εκείνοι ούτε που θα σε προσέξουν. Ούτε ίσως και θα σε σκεφτούν. Δεν βλέπουμε τι έγινε με τον άσωτο; Όσον καιρόν είχε και ξόδευε, σμήνος ολόγυρα του οι φίλοι και οι φίλες. Όταν όμως δαπάνησε τα πάντα, κανείς δεν γύρισε να τον κοιτάξει. Όλοι τον εγκατέλειψαν.

Πάντοτε αισθάνεται ο άνθρωπος την ανάγκη των φίλων. Και έχει απόλυτο δίκαιο ο σοφός Σειράχ να λέει «φίλος πιστός, σκέπη κραταιά, ο δε ευρών αυτόν εύρε θησαυρόν». Και «φίλου πιστού ουκ έστιν αντάλλαγμα» (Σοφία Σειράχ στ' 14, 15). Αλλά αμαρτία και φιλία είναι πράγματα ασυμβίβαστα.

Υπάρχει όμως και ένας άλλος λιμός, μια άλλη φοβερή πείνα και στέρηση, που έρχεται σαν φυσική συνέπεια της ασωτίας και διαφθοράς. Είναι η πνευματική στέρηση και αγωνία. Αν το σώμα βρίσκεται, ας πούμε, μερικές φτωχές απολαύσεις και ηδονές στην αμαρτία, η ψυχή, ο καθαυτό δηλαδή άνθρωπος, δεν μπορεί να ευχαριστηθεί και ικανοποιηθεί με αυτά. Αντίθετα πονά και υποφέρει.

Επιθυμεί κάτι το ανώτερο και ευγενέστερο. Ποθεί να γνωρίσει την αλήθεια, να μάθει και επιτύχει τον προορισμό του. Αισθάνεται ορμή προς τα πάνω, προς τους πνευματικούς κόσμους, ανάταση προς τον Θεό. Η ψυχή να βρει και να επικοινωνήσει με τον Δημιουργό και Πατέρα της. Συλλαμβάνει με τον δέκτη της και αισθάνεται μερικές φορές υπερκόσμιες κλήσεις. Ποθεί την ειρήνη, την γαλήνη, τη χαρά. Ποιος όμως θα ικανοποιήσει αυτή τη δίψα της; Μόνον Εκείνος, που την προκάλεσε.

Αλλά μεταξύ του Θεού και της ψυχής παρεμβάλεται η αμαρτία. Αυτή σκληρύνει την ανθρώπινη καρδιά, σκοτίζει την διάνοια, διαστρέφει την ορθή σκέψη. Εμποδίζει την χάρη και το φως του Χριστού, να λάμπουν στην ψυχή. Και έτσι ο άνθρωπος, ο αμαρτωλός άνθρωπος, μένει πνευματικά πεινασμένος και διψασμένος, μελαγχολικός και πικραμένος. Και από τα βάθη του είναι του ανέρχεται η σπαρακτική κραυγή, «λιμώ απόλλυμαι».

Αδελφοί μου,

Ας το καταλάβουμε καλά, η αμαρτία φέρνει στέρηση και πείνα, καυστική δίψα και εξαντλητικό λιμό, υλικό και προ παντός πνευματικό. Μόνον κοντά στον Χριστό, στον πλούσιο οίκο του ουρανού Πατρός μας, υπάρχει η αληθινή ευχαρίστηση, η πραγματική χαρά και ειρήνη, ο πλήρης χορτασμός και η βαθιά ικανοποίηση.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α΄ Κορ. η΄ 8- θ΄ 2

Ευαγγέλιο : Ματθ. κε΄ 31-46

23 Φεβρουαρίου 2020

«Όταν δε έλθη ο Υιός του Ανθρώπου εν τη δοξη αυτού... τότε καθίσει επί θρόνου δόξης και συνακθήσεται έμπροσθεν αυτού πάντα τα έθνη» (Ματθ. κε΄ 31-32)

Σαφής και ξεκάθαρη η αναφορά του Χριστού τόσο για την Πρώτη όσο και για τη Δεύτερη Παρουσία του, καθώς και τον σκοπό τους.

-Αναφερόμενος στην Πρώτη του Παρουσία, διευκρινίζει στον Νικόδημο ότι «ο Θεός δεν έστειλε τον Υιό του στον κόσμο για να τον κρίνει, για να καταδικάσει τον κόσμο αλλά για να σωθεί ο κόσμος δι'αυτού» (Ιωάν. γ΄18). Επιβεβαιώνει δε αργότερα αυτό τον σκοπό λέγοντας ότι «Ηλθε γαρ ο Υιός του Ανθρώπου ζητήσαι και σώσαι το απολωλός» (Λουκ. ιθ΄ 10). Για την επίτευξη αυτού του στόχου έκανε ό,τι ήταν απαραίτητο φτάνοντας ακόμα και στον Σταυρικό θάνατο. Παράλληλα αποκάλυπτε ότι αυτό ήταν έκφραση της αγάπης του Θεού και ότι είχε σαν επιμέρους στόχο: «ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ'έχει ζωήν αιώνιον» (Ιωάν. γ΄ 15).

-Άρα μέσα από την Πρώτη του Παρουσία, αποκαλυπτόταν και ο στόχος της Δευτέρας Του Παρουσίας, με την προσφορά της αιώνιας ζωής. Όμως, ενώ αυτή ήταν γεγονός, εντούτοις δεν ήταν ούτε δεδομένη ούτε αναγκαστική για τον άνθρωπο. Χρειαζόταν και η συμβολή του ανθρώπου μέσα από την πίστη και την ενεργούμενη αγάπη, αφού αυτή η αγάπη ήταν, είναι και θα είναι το αληθινό μέτρο της Θεογνωσίας. Υπογραμμίζει ο ευαγγελιστής της αγάπης, ο Ιωάννης, πως «η αγάπη προέρχεται από το Θεό. Όποιος δεν αγαπάει δεν γνώρισε το Θεό, γιατί ο Θεός είναι αγάπη». (Ιωαν. δ΄ 7-8). Αλλά και ο Απόστολος Παύλος στον ύμνο της αγάπης (Α΄ Κορ. ιγ΄ 1-8) θα επιβεβαιώσει ότι η ανιδιοτελής αγάπη είναι η μέγιστη των αρετών. Τέλος ο ίδιος ο Κύριος μας, ο Χριστός θα πει ξεκάθαρα : «Ου πας ο λέγων μοι Κύριε Κύριε, εισελεύσεται την βασιλείαν των ουρανόων, αλλ' ο ποιών το θέλημα του Πατρός μου του εν ουρανοίς». (Ματθ. ζ΄21). Δηλαδή, «Στη βασιλεία του Θεού δε θα μπει όποιος μου λέει «Κύριε Κύριε, αλλά όποιος κάνει το θέλημα του ουράνιου Πατέρα μου».

Η βασιλεία του Θεού, που είναι γνωστή και ως «αιώνια ζωή», ως προσδοκώμενη, θα σημάνει την έναρξη της με τη Δεύτερα Παρουσία του Κυρίου και την τελική κρίση. Μια παρουσία ένδοξη και κατά την οποία, όπως ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο, ο Χριστός θα έρθει «με όλη την μεγαλοπρέπεια και θα τον συνοδεύουν όλοι οι Άγιοι Άγγελοι, θα καθίσει στο μεγαλόπρεπο θρόνο του. Τότε θα συναχτούν μπροστά του όλα τα έθνη, και θα τους ξεχωρίσει» όπως ο βοσκός ξεχωρίσει τα πρόβατα από τα κατσίκια».

Δευτέρα και ένδοξη η Παρουσία του Κυρίου. Μπροστά του θα υπάρξει πανεθνική και πανανθρώπινη παρουσία και προσωπική κρίση του κάθε ανθρώπου με μέτρο και κριτήριο το μέτρο της αγάπης του καθενός προς τον συνάνθρωπο και που θα θεωρηθεί ότι αυτή είναι σαν να προσφέρθηκε στον Ίδιο.

«Εφ’ όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε».

Η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, που θα είναι και η εκπλήρωση και της τελευταίας εξαγγελίας Του, αν και θα είναι μελλοντική, εντούτοις θεωρείται τόσο βέβαιη, που κατατάσσεται ανάμεσα στις σωτηριώδεις ενέργειες του Χριστού που έχουν συντελεστεί. Ακούμε με μια ευχή της Θείας Λειτουργίας: «Μεμνημένοι τοίνυν της σωτηρίου ταύτης εντολής και πάντων των υπέρ ημών γεγενημένων, του Σταυρού, του Τάφου, της τριημέρου Αναστάσεως, της εις ουρανούς Αναβάσεως, της εκ δεξιών καθέδρας, της Δευτέρας και ενδόξου πάλιν Παρουσίας».

Η εκπλήρωση όλων των προηγούμενων εξαγγελιών του Χριστού αποτελεί και την καλύτερη εγγύηση για την πραγμάτωσή της. Κατά συνέπεια, εκείνο που θα πρέπει να μας απασχολεί, θα είναι το πώς θα είμαστε έτοιμοι γ’αυτή την κρίση και όχι το πότε θα γίνει. Αναφερόμενος ο Χριστός στο πότε θα γίνει, θα προτρέψει: «γρηγορείται ούν, ότι ούκ οίδατε ποία ώρα ο Κύριος υμών έρχεται... Δια τούτο και υμείς γίνεσθε έτοιμοι, ότι η ώρα ου δοκεíte ο Υιός του Ανθρώπου έρχεται» (Ματθ. κδ’ 42-44). «Να αγρυπνεíte, λοιπόν, γιατί δεν ξέρετε ποια μέρα θα έρθει ο Κύριος σας... Γι’αυτό κι εσείς να είστε έτοιμοι, γιατί ο Υιός του Ανθρώπου θα έρθει την ώρα που δεν τον περιμένετε».

Δυο προτροπές, «γρηγορείτε» και «υμείς γίνεσθε έτοιμοι» και μια ξεκάθαρη απάντηση. Ο Κύριος μας θα έρθει την ώρα που δεν τον περιμένουμε. Παράλληλα σήμερα μας αποκαλύπτει το πώς θα προετοιμαστούμε. Δεν μας ζητά πολλά, μεγάλα και ακατόρθωτα. Μας ζητά μικρά, απλά και καθημερινά που συνοψίζονται στη λέξη «αγάπη». Αγάπη χωρίς προϋποθέσεις και χωρίς ανταλλάγματα. Αγάπη χωρίς διάκριση σε όποιον έχει ανάγκη, έστω και αν αυτός που μας χρειάζεται είναι εχθρός. Ποτέ η αγάπη δε θα πάψει να υπάρχει.

Αυτήν την αγάπη μας ζητά ο Χριστός να επιβεβαιώνουμε καθημερινά μέσα από τις πράξεις. Γιαυτή την αγάπη θα μας καλέσει να λογοδοτήσουμε αν την εφαρμόσαμε ή όχι. « Γιατί πείνασα και μου δώσατε να φάω, δίψασα και μου δώσατε να πιώ, ήμουν ξένος και με περιμαζέψατε, γυμνός και με ντύσατε, άρρωστος και μ’επισκεστήκατε, φυλακισμένος κι ήρθατε να με δείτε... σας βεβαιώνω πως αφού τα κάνατε για έναν από τους άσημους αδελφούς μου τα κάνατε για μένα».

Αδελφοί μου, δίκαιος ο έπαινος και η ανταμοιβή. Απόλυτα δικαιολογημένη η κριτική και η καταδίκη. Ο Θεός μάς δίνει σήμερα την ευκαιρία. Αν αναβάλουμε για αύριο, ίσως να είναι αργά. Για τούτο ας μην αμελήσουμε διαμορφώνοντας το αύριο από σήμερα. Αν ονειρευόμαστε έναν κόσμο καλύτερο ας αρχίσουμε από την αλλαγή του εαυτού μας. Αν επιθυμούμε την αιώνια ζωή, ας την κατακτήσουμε από τώρα. Αν αμελήσουμε ή αρνηθούμε να το πράξουμε, τότε το όνειρο όχι μόνο θα μείνει ανεκπλήρωτο, αλλά την ώρα της κρίσης θα μετατραπεί σε εφιάλη. Αν θέλουμε να αποφύγουμε τον εφιάλη, τότε ας κάνουμε τον πόθο πραγματικότητα μέσα από την «ενεργούμενη αγάπη» για να μπορούμε να ακούσουμε κι εμείς το « δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν». Αμήν

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2020

ΕΤΟΣ ΜΑ΄

ΑΡ.477 - 478

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ
Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11-
ιδ' 4 Ευαγγέλιο: Ματθ.
στ' 14-21 1 Μαρτίου
2020

**«Εάν γαρ αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών,
αφήσει και υμίν ο πατήρ υμών ο ουράνιος»
(Ματθ.στ' 14).**

Εάν στην περίπτωση της οικοδομής ενός σπιτιού, πέραν από τα θεμέλια, είναι απαραίτητη η προσεκτική επιλογή και των υπόλοιπων υλικών για την κατασκευή της, ούτως ώστε να αισθανόμαστε σιγουριά και ασφάλεια, πολύ περισσότερο χρειάζεται αυτή η προσοχή στην περίπτωση της πνευματικής ζωής. Γιατί η πνευματική ζωή πρέπει να βιώνει από τη μια και από την άλλη να εκφράζει το θέλημα του Θεού. Παράλληλα ο πιο πάνω διπλός στόχος δεν πρέπει να αποβλέπει ούτε στην ικανοποίηση της συνείδησής μας, αλλά ούτε και στην εξασφάλιση πιστοποιητικού καλής συμπεριφοράς που θα απονεμηθεί από τους άλλους ανθρώπους. Η πιο αξιόπιστη απονομή είναι αυτή του Θεού που βλέπει τόσο τις διαθέσεις, όσο και τις κρυφές πράξεις.

Η πνευματική ζωή, πρέπει να έχει ως χαρακτηριστικό της το γνήσιο, το αυθεντικό. Οτιδήποτε άλλο απορρίπτεται σαν υποκριτικό. Κάθε τι που δεν έχει σαν κίνητρο την αληθινή αγάπη, αλλά το «θεαθήναι», τότε χωρίς καμία επιφύλαξη, είναι όχι μόνο αποκρουστικό, αλλά και καταδικαστέο.

Ο Χριστός θέλοντας να θεμελιώσει την πνευματική ζωή πάνω σε στέρεες βάσεις δηλώνει καθαρά και απερίφραστα ότι, όχι μόνο αποστρέφεται την μνησικακία, αλλά και την καταδικάζει. Και τούτο γιατί η μνησικακία προβάλλει σαν αδυναμία του ανθρώπου να συγχωρεί. Αποδίδοντας ο Χριστός ιδιαίτερη σημασία στο θέμα της συχώρεσης του συνανθρώπου την εντάσσει στην Κυριακή προσευχή σαν δεσμευτική και σαν προϋπόθεση της συχώρεσης των δικών μας αμαρτιών λέγοντας: «Και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών» (Ματθ. στ' 12).

Ο Χριστός μας πρόσφερε τη συχώρεση όχι μόνο μέσα από την Ενανθρώπιση, αλλά ιδιαίτερα με την Σταυρική του θυσία. Ακόμα μας προσφέρει την εμπειρία της συχώρεσης καθημερινά, είτε με την μορφή της ανοχής, είτε με τη μορφή της στήριξης στις διάφορες δυσκολίες.

Αυτή η εμπειρία της συχώρεσης, που μας προσφέρει, μας δημιουργεί την αναγκαιότητα, αλλά και την υποχρέωση να φερόμαστε με επιείκεια στους συνανθρώπους μας. Αυτή η επιείκεια θα είναι η έμπρακτη αναγνώριση των φανερών και αφανών ευεργεσιών του Θεού προς εμάς, αλλά και η αληθινή ευγνωμοσύνη μας προς τον Θεό.

Η σχέση μας με το Θεό περνά μέσα από την καθημερινότητα των σχέσεων μας με τον συνάνθρωπο. Καμιά προσευχή, καμιά νηστεία, καμιά πράξη αρετής δεν γίνεται αποδεκτή από το Θεό, αν δεν περάσει, μέσα από τη συμπιλίωση με τον συνάνθρωπο. Ο Χριστός είναι σαφής: «Εάν προσφέρης το δώρον σου επί το θυσιαστήριον κακεί μνησθής ότι ο αδελφός σου έχει τι κατά σου, άφες εκεί το δώρον σου έμπροσθεν του θυσιαστηρίου και ύπαγε πρώτον διαλάγηθι τω αδελφώ σου, και τότε ελθών πρόσφερε το δώρον σου» (Ματθ. ε' 23-24). Δηλαδή, «Όταν προσφέρεις το δώρο σου στο ναό κι εκεί θυμηθείς πως ο αδελφός σου έχει κάτι εναντίον σου, άφησε εκεί, μπροστά στο θυσιαστήριο του ναού, το δώρο σου, και

πήγαινε να συμφιλιωθείς πρώτα με τον αδερφό σου, και ύστερα έλα να προσφέρεις το δώρο σου».

Όμως ο Χριστός δεν σταματά σήμερα ως την άρνηση της αποδοχής της οποιασδήποτε προσφοράς μας. Από φιλανθρωπία προχωρά πιο πέρα, καθιστώντας μας υπεύθυνους για την συγχώρεση των αμαρτιών μας. Μας λέει ξεκάθαρα «Αν συγχωρήσετε τους ανθρώπους για τα παραπτώματά τους, θα σας συγχωρήσει κι εσάς ο ουράνιος Πατέρας σας. Αν όμως δεν συγχωρήσετε στους ανθρώπους τα παραπτώματά τους, ούτε κι ο Πατέρας σας θα συγχωρήσει τα δικά σας παραπτώματα».

Αλήθεια, πόσοι από μας αποδεχόμαστε αυτή τη σύσταση του Χριστού για συμφιλίωση και συχώρεση; Και το σημαντικότερο, πόσοι από μας μετατρέπουμε αυτή τη σύσταση σε πράξη; Πώς ανταποκρινόμαστε σ'αυτό το καθήκον της συμφιλίωσης, όταν και η Θεία Λειτουργία από την αρχή μας προτρέπει: « Εν ειρήνη του Κυρίου δεηθώμεν». Ας προσευχηθούμε με ειρήνη. Όμως πώς μπορούμε να το πετύχουμε αυτό , όταν μας κατατρώει το πάθος του μίσους και η επιθυμία της εκδίκησης και γενικά το πάθος της μνησικακίας;

Κατά συνέπεια, όπως δεν μπορεί να γίνει δεκτή η προσευχή και η συμμετοχή στη λατρεία και η συμμετοχή στη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας, χωρίς την προσφορά της συγχώρεσης, κατά τον ίδιο τρόπο δεν μπορεί να υπάρξει και οποιαδήποτε άλλη πράξη, όπως για παράδειγμα η νηστεία.

Γιατί η νηστεία, πέραν από το πάθος της μνησικακίας, θα πρέπει να αποδεσμευτεί και από το πάθος της κενοδοξίας , της κούφιας δόξας. Και τούτο γιατί η νηστεία θα πρέπει να έχει σαν κέντρο αναφοράς τον Θεό και όχι τους ανθρώπους. Αν το κέντρο αναφοράς της νηστείας αντιστραφεί, τότε αυτή θα μετατραπεί από εφελτήριο αρετής σε εκκολαπτήριο παθών.

Η νηστεία, λοιπόν, δεν είναι μόνο αποχή από τροφές. Η νηστεία είναι ιδιαίτερα κάθαρση παθών. Η νηστεία, ακόμα, με θεμέλιο την υπακοή, οικοδομεί τη μετάνοια, αποχωρίζει τα πάθη, νεκρώνει τις επιθυμίες, καλλιεργεί την επιείκεια , στεγάζει την αγάπη , αφού αυτό που περικόπτει ο άνθρωπος από τον εαυτό του το προσφέρει στο συνάνθρωπο. Με τον τρόπο αυτό ο άνθρωπος απελευθερώνεται από την ύλη και τα αγαθά της και προσηλώνει τον νου και την καρδιά του στους ουράνιους θησαυρούς.

Αδελφοί μου, κατά τον υμνωδό: «το στάδιον των αρετών ηνέωκται οι βουλόμενοι αθλήσαι εισέλθετε». Αν στο χώρο του αθλητισμού η φετινή χρονιά έχει σαν επίκεντρο τους Ολυμπιακούς αγώνες , τότε γιατί η φετινή χρονιά να μην έχει σαν επίκεντρο τον αγώνα τον καλό, τον αγώνα της αρετής; Ας ριχτούμε σ'αυτό τον αγώνα της νηστείας των τροφών και ιδιαίτερα των παθών. Ας διακριθούμε στην επιείκεια, στην ανοχή, αλλά ιδιαίτερα στη συγχώρεση. Ας προσηλωθούμε στους ουράνιους, παρά στους επίγειους θησαυρούς. Αν το θελήσουμε, μαζί με την προσπάθειά μας και τη βοήθεια του Θεού , θα τα καταφέρουμε. «Ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας». (Β' Κορ. στ'2). Αμήν

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Ορθοδοξίας)

Απόστολος: Εβρ. ια΄ 24-26, 32-40

Ευαγγέλιο: Ιωάν. α΄ 44-52

8 Μαρτίου 2020

«Ον έγγραψε Μωϋσής εν τω νόμω και οι Προφήται ευρήκαμεν, Ιησούν... Ραββί συ ει ο υιός του Θεού...» (Ιωάν. α΄ 46 και 50).

Κυριακή της Ορθοδοξίας σήμερα και η Εκκλησία τιμά, από τη μια την νίκη της Ορθής πίστεως και διδασκαλίας εναντίον όλων των αιρέσεων και από την άλλη τιμά την αναστήλωση των εικόνων. Μέσα από τις εικόνες η Εκκλησία εξέφραζε και εξακολουθεί να εκφράζει την ιστορικότητα του προσώπου του Χριστού, αλλά και την ιστορική αλήθεια ότι ο Χριστός είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος.

Η ιστορικότητα του προσώπου του Χριστού επιβεβαιώνεται σήμερα από τον Φίλιππο μέσα από τα λόγια του «Ευρήκαμεν, Ιησούν». Βρήκαμε τον Ιησούνγια τον οποίο έγγραφαν τόσο ο Μωυσής, όσο και οι Προφήτες. Ξεπερνώντας δετην αμφιβολία του Ναθαναήλ, ο Φίλιππος τον κάλεσε να το επιβεβαιώσει με το «έρχου και ίδε». Έλα και δεξ μόνος σου.

Και ο Ναθαναήλ όχι μόνο παρέκαμψε την αρχική αμφιβολία του, αλλά συναντώντας στη συνέχεια τον Χριστό, πέραν από την επιβεβαίωση της παρουσίας Του, ως ιστορικού προσώπου, τον ομολόγησε ως Υιόν του Θεού.

Ιδιαίτερα σημαντική η προσωπική μαρτυρία τόσο του Φίλιππου, όσο και του Ναθαναήλ ότι ο Χριστός μπήκε στην ιστορία ως άνθρωπος. Όμως σημαντικότερη είναι η ομολογία ότι ο Χριστός μπήκε στην Ιστορία και ως Θεός. Για τον Φίλιππο είναι Αυτός για τον οποίο μίλησαν ο Μωυσής και οι Προφήτες. Και αυτοί δεν μίλησαν απλά για τον ερχομό ενός ανθρώπου, αλλά μίλησαν για τον ερχομό του Υιού του Θεού, του Λυτρωτή και Σωτήρα του Κόσμου. Αν αρνηθούμε είτε την ιστορικότητα της παρουσίας του Χριστού, είτε ότι ο Χριστός είναι Θεάνθρωπος, τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος , τότε είναι σαν να αρνούμαστε και την πραγματική σωτηρία.

Κατά τον Απόστολο Παύλο : «Ότε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον Υιόν Αυτού, γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση, ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν» (Γαλ. δ΄4). Δηλαδή, «όταν έφτασε η ώρα που είχε καθορίσει ο Θεός, απέστειλε τον Υιό του. Γεννήθηκε από μια γυναίκα και υποτάχτηκε στον νόμο για να γίνουμε εμείς παιδιά του Θεού».

Κατά τον ίδιο Απόστολο, ο Χριστός «αν και ήταν Θεός, τα απαρνήθηκε όλα, πήρε μορφή δούλου κι έγινε άνθρωπος και όντας πραγματικός άνθρωπος ταπεινώθηκε θεληματικά, υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού». (Φιλιπ. β΄6-8). Παρά την έσχατη ταπείνωση, με το να γίνει πραγματικός άνθρωπος ,απόλυτα όμοιος με εμάς, αλλά χωρίς αμαρτίες, εντούτοις «εν αυτό κατοικεί παν το πλήρωμα της Θεότητος σωματικώς» (Κορ. β΄9). Γιατί μόνο στον Χριστό κατοικεί σωματικά όλη η Θεότητα.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, τον ομολογούμε στο Σύμβολο της πίστεως, ως «τον Υιόν του Θεού τον μονογενή, τον εκ Πατρός γεννηθέντα προ πάντων των αιώνων. Φώς εκ φωτός Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού, γεννηθέντα ου ποιηθέντα, ομοούσιον τω Πατρί, δι ου τα πάντα εγένετο. Τον δι ημάς τους ανθρώπους και δια την ημετέραν σωτηρίαν κατελθόντα εκ των ουρανών και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου και ανανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε υπέρ ημών επι Ποντίου Πιλάτου και παθόντα και ταφέντα. Και αναστάντα τη

τρίτη ημέρα κατά τας Γραφάς. Και ανελθόντα εις τους ουρανοὺς και καθεζόμενον εκ δεξιῶν του Πατρός. Και πάλιν ερχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζώντας και νεκρούς, ου της βασιλείας ου ἔστε τέλος».

Οι πιο πάνω αλήθειες της πίστεως, καθώς και πολλές άλλες, αποτυπώνονται και στις εικόνες. Γιατί κατά την Ζ' Οικουμενική Σύνοδο «εν ταις εικόσιν ορώμεν τα υπέρ ημών του Δεσπότου πάθη, τον Σταυρόν, τον Τάφον, τον Άδην νεκρούμενον και σκυλευόμενον, των μαρτύρων τους άθλους, τους στεφάνους, αυτήν την σωτηριάν, ην ο πρώτος αθλοθέτης και στεφανίτης εν μέσω της γης κατειργάσατο». «Σ' αυτές τις εικόνες απονέμουμε τιμητική προσκύνηση και σεβασμό και όχι λατρεία, γιατί η λατρεία απονέμεται μόνο στον Θεό». Προσκυνώντας δε μίαν εικόνα δεν προσκυνούμε το χρώμα ή το όποιο άλλο υλικό με το οποίο είναι κατασκευασμένη αλλά προσκυνούμε το πρόσωπο που απεικονίζει. Έμμεσα δε, όταν προσκυνούμε την εικόνα ενός αγίου η προσκύνηση μεταφέρεται στον Χριστό που υπήρξε η αιτία της αγιότητός του. Παράλληλα, μέσα από την εικόνα του Χριστού αποτυπώνεται η αλήθεια, ότι Αυτός αν και αοράτος, απεικονίζεται, «ούχ ως αόρατος, αλλά ως ορατός δι' ημάς γενόμενος, σαρκί οφθεις και ανθρώποις συνανασταφεις». Κατά τον Ιωάννη τον Δαμασκηνό, από τη στιγμή που ο Υιός και Λόγος του Θεού παίρνει ανθρώπινη μορφή, αυτή η μορφή σχηματίζεται και περιγράφεται». Όμως πέρα από την ανθρώπινη μορφή, αναγνωρίζουμε ότι Αυτός είναι «ο Ων », ο αιώνιος. Άρα και μέσα από την εικόνα του μεταφέρεται σε μας το μήνυμα ότι ο Χριστός είναι και Θεός και άνθρωπος.

Ακόμα η εικόνα του Χριστού και μόνον αποτελεί την καλύτερη, τη συντομότερη, αλλά και την πιο εύγλωττη απάντηση στις διάφορες αιρέσεις που αρνούνταν είτε την ανθρώπινη, είτε τη Θεία φύση Του. Αλλά και η εικόνα της Παναγίας Μητέρας Του, βρεφοκρατούσα, μαρτυρεί την Ενανθρώπιση, αλλά και ότι αυτή είναι «Μήτηρ Θεού». Μητέρα του Θεού, δηλαδή του Χριστού, επιβεβαιώνοντας αυτό που είχαμε αναφέρει και στην αρχή. Την ιστορικότητα του προσώπου του Χριστού και την ιστορική αλήθεια, ότι ο Χριστός είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, όπως τον αναγνώρισαν σήμερα ο Φίλιππος και ο Ναθαναήλ.

Αδελφοί μου, η προσδοκία του Φιλίππου ζωντάνεψε την ελπίδα για τον ερχομό του Λυτρωτή, για τούτο έτοιμη πια, μετατράπηκε σε βεβαιότητα όταν τον συνάντησε «Ευρήκαμεν Ιησούν» είπε με ενθουσιασμό στον φίλο του τον Ναθαναήλ. Και ο Ναθαναήλ, ξεπερνώντας τις αρχικές αντιρρήσεις, όταν τον συνάντησε τον ομολόγησε ως Θεό. Εμείς μπορούμε να επαναλάβουμε με βεβαιότητα την ομολογία των δύο Αποστόλων και που έγινε ομολογία της Εκκλησίας; Αν βιώνουμε αυτή την πίστη, τότε ας πούμε κι εμείς στον καθένα με την βεβαιότητα του Φιλίππου «Έρχου και ίδε» Αμήν

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α' 10 - β'3

Ευαγγέλιο: Μάρκ. β' 1-12

15 Μαρτίου. 2020

«Ίδών δε ο Ιησούς την πίστιν αυτών λέγει τω παραλυτικῷ. Τέκνον ἀφέωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σου».(Μάρκ. β' 5)

Ο Χριστός, όταν άρχιζε το δημόσιο κήρυγμά Του, ξεκινούσε με την πρόσκληση «Μετανοείτε», αλλά και την αποκάλυψη ότι «ήγγικε η βασιλεία των ουρανών». (Ματθ. δ' 17). Μέσα από την πρόσκληση «Μετανοείτε», αποκαλυπτόταν, από τη μια η τραγικότητα στην οποία οδηγήθηκε ο άνθρωπος, εξαιτίας της αμαρτίας, και από την άλλη η προσφορά σ' αυτόν της δυνατότητας να βγει από αυτό το αδιέξοδο και με τη δική του συνεισφορά, τη μετάνοια. Η δική του μετάνοια θα ήταν η απάντηση στην αποδοχή του αγαθού μηνύματος της βασιλείας του Θεού , που είναι η αγάπη, αλλά και η ικανότητα να τον βγάλει από τα όποια αδιέξοδά του.

Αγαθό, λοιπόν, το μήνυμα της βασιλείας του Θεού. Είναι μήνυμα αγάπης που έρχεται σαν βάλσαμο να απαλύνει τον πόνο και στη συνέχεια να προσφέρει ριζική θεραπεία. Μια θεραπεία ψυχοσωματική, που όχι απλά θα τον επαναφέρει στην αρχική του κατάσταση, αλλά και θα τον οδηγήσει στην παραπέρα τελείωση, με τελική κατάληξη το «καθ' ομοίωσιν Θεού».

«Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σου». Ο Χριστός τον προσφωνεί «Τέκνον», παιδί μου, για να τονίσει όχι μόνο στον παράλυτο του σημερινού Ευαγγελίου, αλλά και σε κάθε αμαρτωλό άνθρωπο ότι παρά την αμαρτωλότητά του εξακολουθεί να τυγχάνει της στοργής και της αγάπης του Θεού. Παράλληλα με την αγάπη Του λειτουργεί θεραπευτικά, αφού του αποκαλύπτει μεν, ως αιτία της παραλυσίας του τις αμαρτίες του, αλλά την ίδια στιγμή του προσφέρει και τη θεραπεία, λέγοντας του «Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου».

Με το «ἀφέωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σου», ο Χριστός χτυπά τη ρίζα όλων των κακών, την αμαρτία. Παράλληλα αποκαλύπτει ότι, ο Ίδιος ως Θεός, έχει τη δυνατότητα όχι μόνο να συγχωρεί αμαρτίες, αλλά και να προσφέρει πλήρη ψυχοσωματική θεραπεία. Κατ'έπékταση ενθαρρύνει τον άνθρωπο να απευθύνεται σ' Αυτόν και ότι τον προσμένει σαν στοργικός Πατέρας για να τον στηρίξει, για να τον ανορθώσει και για να του αναγγείλει την ευχάριστη είδηση της θεραπείας.

Όμως δεν φτάνει μόνο η μετάνοια και η επιστροφή. Χρειάζεται ακόμα και η πίστη, που δημιουργεί τη βεβαιότητα ότι ο Θεός μπορεί και να συγχωρεί αμαρτίες, αλλά και να θεραπεύει κάθε ασθένεια. Μια πίστη που δεν εκφράζεται τυπικά ή θεωρητικά, ούτε και σταματά στο πρώτο εμπόδιο. Μια πίστη που ξεπερνά τα όρια της «λογικής», χωρίς να είναι παράλογη. Μια πίστη που προσπερνά δυσκολίες και κινδύνους και ιδιαίτερα το «εγώ». Η πίστη που δεν σταματά μόνο στη βεβαιότητα, αλλά προχωρά ακόμα περισσότερο και γίνεται «ενεργουμένη», τότε γίνεται ωραιότερη και πιο συμπαθητική.

Αντίθετα αν η πίστη παραμείνει τυπική και άγονη καταντά νεκρή. «Η πίστις χωρίς των έργων νεκρά εστίν»(Ιακ. β' 20) , υπογραμμίζει ο Απόστολος Ιάκωβος. Αλλά και ο Απόστολος Παύλος διαβεβαιώνει ότι «και εάν έχω πάσαν την πίστιν ώστε όρη μεθιστάνειν αγάπην δε μη έχω, ουδέν ειμί» Α' Κορ.ιγ' 2). Δηλαδή, «κι αν έχω

ακόμα όλη την πίστη, έτσι που να μετακινώ βουνά αλλά δεν έχω αγάπη είμαι ένα τίποτα».

Η πίστη χωρίς αγάπη, είναι αναξιόπιστη και άποκρουστική, αλλά και επικίνδυνη. Ακόμα γίνεται εγωιστική και κάποτε επιθετική και υποκριτική, όπως αυτή των Γραμματέων του σημερινού Ευαγγελίου και για την οποία επικρίθηκαν από τον Χριστό. Γιατί, ενώ συνωσιζόνταν για να τον ακούσουν, την ίδια στιγμή τον αμφοβητούσαν και αρνούνταν να παραδεχτούν ότι είναι Θεός και ως Θεός μπορούσε να κάνει θαύματα και να συγχωρεί αμαρτίες.

Σε πλήρη αντίθεση με τους Γραμματείς βρέθηκαν οι τέσσερις που μετέφεραν τον παράλυτο. Στο πρόσωπό τους, αλλά και μέσα από τις διαδοχικές ενέργειές τους ο Χριστός διέκρινε την πραγματική τους πίστη. Όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο: «Ιδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών λέγει τω παραλυτικώ. Τέκνον αφένται σοι αι αμαρτίαι σου».

Η πίστη, όταν είναι αληθινή εμπιστεύεται τον Θεό και αποδέχεται το θαύμα χωρίς να το διερευνά. Η πίστη γκρεμίζει κάθε εμπόδιο που θα βρεθεί μπροστά της. Το μόνο αξεπέραστο εμπόδιο είναι εκείνο του εγωισμού, όπως διαπιστώσαμε σήμερα και στους Γραμματείς. Και τούτο γιατί, ο εγωισμός κρατά τον άνθρωπο μακριά από το Θεό, αφού τον μόνο που πιστεύει και εμπιστεύεται είναι τον εαυτό του. Ο ίδιος εγωισμός, αρνείται την ύπαρξη της αμαρτίας, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να μένει αδιόρθωτος. Κάτι που δυστυχώς συμβαίνει και σε μας σήμερα, αφού αρνούμαστε τη δυνατότητα αλληλεπίδρασης μεταξύ της αμαρτίας και της ψυχοσωματικής ασθένειας

,χωρίς να σημαίνει ότι και κάθε ασθένεια οφείλεται στην αμαρτία.

Όμως την ίδια στιγμή δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε ότι η αμαρτία έχει γίνει ένα με τη φύση μας. Κατά τον Απόστολο Παύλο: « φτάνω πια στο σημείονα μη διαπράττω εγώ ο ίδιος το κακό, αλλά η αμαρτία που έχει εγκατασταθεί μέσα μου» (Ρωμ.ζ' 17).

Αδελφοι μου, όσο κι αν η αμαρτία βασιλεύει μέσα μας, αλλά και μέσα στον κόσμο, δημιουργώντας μας μιαν καταθλιπτική κατάσταση, εντούτοις η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να κρατήσει για πάντα. Γιατί, αυτά τα δεδομένα τα άλλαξε ο Χριστός προσφέροντάς μας και με τη Σταυρική Του Θυσία μια καινούργια κατάσταση θεραπείας και λυτρώσεως. Αρκεί να την αναζητήσουμε, όπως έκαναν σήμερα και οι τέσσερις που μετέφεραν τον παράλυτο, προτιάσσοντας την πίστη και παραμερίζοντας όλα τα εμπόδια. Παρήγορο, λοιπόν, κι ελπιδοφόρο το μήνυμα που προσφέρει σήμερα ο Χριστός σε όσους καταφεύγουν με πίστη σ' Αυτόν. «Τέκνον αφένται σοι αι αμαρτίαι σου». Αυτό το αγαθό μήνυμα της Βασιλείας του Θεού που αποτελεί και πρόσκληση για μετάνοια, ας το αποδεχθούμε. Με τη Χάρη του Θεού και τη δύναμη της πίστεως μας θα τα καταφέρουμε.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)

Απόστολος: Εβρ. δ΄ 14 - ε΄ 6

Ευαγγέλιον: Μάρκου η΄ 34 - θ΄ 1

22 Μαρτίου 2020

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἁράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι»

Ερμηνεύοντας την αποστολή του στον κόσμο, αγαπητοί μου αδελφοί, και προλέγοντας τη σταυρική Του θυσία, λέγει ο Κύριος: Εκείνος που θέλει να γίνει οπαδός μου και να με ακολουθεί, να απαρνηθεί τον αμαρτωλό του εαυτό. Να Με ακολουθεί συμμορφούμενος με τις εντολές Μου, και να είναι πάντοτε έτοιμος, ακόμη και να σταυρωθεί για την πίστη του.

Σύμβολο της σταυρικής θυσίας, ο σταυρός. Σύμβολο της θρησκείας μας, ο Σταυρός του Κυρίου. Έμβλημα και χαρακτηριστικό του Χριστιανισμού. Πολεμήθηκε βάρβαρα με μίσος και με φανατισμό! Πολεμήθηκαν αγρίως, αυτοί που τον έφεραν ως έμβλημά τους. Πολεμούνται λυσσαλέα, και με εξαιρετική, πρωτοφανή βαρβαρότητα, ακόμη και σήμερα, από τους άπιστους και ειδωλωλάτρες. Κυριάρχησε όμως στον κόσμο! Είναι σημείον ειρήνης αλλά και

«σημείον ἀντιλεγόμενον». Δυναμικό και αποτελεσματικό όπλο κατά του διαβόλου. Αναφερόμαστε σ' αυτόν. Επικαλούμαστε τον σταυρό του Κυρίου, στις δύσκολες στιγμές της ζωής μας, τότε που αγωνιζόμαστε εναντίον κάθε πειρασμού και κατά της αμαρτίας. Πρόκληση για τους πιστούς ακολούθους Του, που δε θα πρέπει να διστάσουν να οδηγηθούν στην ακραία βάσανο της σταυρικής θυσίας, κυριολεκτικά αλλά και μεταφορικά. Γιατί, ασφαλώς δεν είναι απλή και εύκολη η ζωή, όταν αγωνιζόμαστε, για να καταφέρουμε να ακολουθήσουμε πιστά το θέλημα του Θεού. Δεν είναι εύκολη η αντιμετώπιση ποικίλων και πολυπληθών πειρασμών. Είναι ένας καθημερινός αγώνας, ένας βαρύς σταυρός, ένας σκληρός πόλεμος, που μπορεί να πέσουμε αλλά με τη βοήθεια του Θεού θα σηκωθούμε και πάλι. Με τον επίπονο και συστηματικό τους αγώνα οι πιστοί, και με τη θεία πάντοτε βοήθεια, μπορούν να αντιμετωπίσουν την πολύμορφη αμαρτία. Αυτός, όμως, ο αγώνας φέρνει την ικανοποίηση του πιστού, που ακολουθεί με συνέπεια τις εντολές του Κυρίου, αλλά και την εσωτερική ειρήνη. Είναι ακόμη, ο σταυρός, αγαπητοί μου αδελφοί, και η ελπίδα μας. Είναι η ελπίδα, ή μάλλον είναι η βεβαιότητα, για τη σωτηρία μας. Γιατί Σωτήρας μας, είναι ο Χριστός. Όταν σκεπτόμαστε τον σταυρό, έρχεται στο νου μας η μορφή του Κυρίου μας, του Εσταυρωμένου, που έπαθε και παρέδωσε το πνεύμα στον Θεό-Πατέρα Του για να μας απαλλάξει από την αμαρτία, τα λάθη μας. Είναι η εικόνα της τεράστιας, απόλυτης αγάπης του Θεού για το πλάσμα Του, που παρασιράτησε παρασυρμένο από την ευπερίστατη αμαρτία. Γι' αυτό ο Κύριός μας πιστός στην υπόσχεση, που έδωσε στους πρωτόπλαστους, ενανθρώπησε, έζησε μαζί μας, και μας δίδαξε. Ένωσε από κοντά τις δυσκολίες της καθημερινής μας ζωής και τις σοβαρές αδυναμίες μας. Σημειώνει στην προς Εβραίους επιστολή του, στη σημερινή περικοπή, ο Απόστολος Παύλος: «Ὁὐ γὰρ ἔχομεν Ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας». Να μην αμφιβάλλετε ότι έχουμε Αρχιερέα, που δεν μπορεί να μας συμπαθήσει και να κατανοήσει τις φυσικές μας αδυναμίες, γιατί με τη ανθρώπινη ιδιότητά Του, που συμμετείχε στη θεία Του φύση, είχε υποστεί κάθε είδους πειρασμό,

χωρίς βέβαια να αμαρτήσει. Φορτωμένος όμως τις αμαρτίες του κόσμου, τις δικές μας, υπέστη την επώδυνη και αιτωτική σταυρική θυσία, ως κοινός κακούργος, για να μας χαρίσει την ευκαιρία της απολυτρώσεως και της σωτηρίας.

Αυτόν τον Σταυρό, την σταύρωση του Κυρίου μας, οι θειότατοι πατέρες της Εκκλησίας μας, όρισαν να προσκυνούμε, τούτη την τρίτη εβδομάδα των νηστειών. Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως, σήμερα, αγαπητοί μου! Φανερό το μήνυμα. Προετοιμασία να πλησιάσουμε περισσότερο τον Χριστό, για να φτάσουμε με καθαρότερη την ψυχή μας στην Ανάσταση. Πνευματικότερη η ζωή μας στη διάρκεια αυτής της περιόδου, με περισσότερη προσευχή αλλά και νηστεία. Η βοήθεια της νηστείας, χωρίς να έχει τον χαρακτηρισμό μιας καλής πράξης, είναι ο περιορισμός και η εξαίρεση ορισμένων τροφών και όχι μόνο. Εξυπηρετεί την κάθαρση της ψυχής μας. Ενισχύει τη θέλησή μας, συνεπώς την γενικότερη εγκράτεια και την αποχή από αμαρτωλές σκέψεις, πράξεις, λόγια. Είναι για την ψυχή μας, που έχει ανυπολόγιστη αξία. «Τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐάν κερδίῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» Ερωτά ο Κύριος για να μας υποδείξει πόση αξία έχει η ψυχή μας και, επομένως, πού πρέπει να στραφούν τα ενδιαφέροντά μας και οι αγώνες μας. Τι όφελος, λοιπόν, θα έχουμε αν κερδίσουμε όλο τον κόσμο και χάσουμε την ψυχή μας; Δεν θα μπορούσε να είναι πιο σαφής ο προσδιορισμός της ανυπολόγιστης αξίας της ψυχής μας. Αυτήν με κάθε τρόπο πρέπει να υπηρετήσουμε. Αυτῆς την καθαρότητα να επιμεληθούμε. Αυτήν, ως μόνιμο του Κυρίου κατοικητήριο, πρέπει να καταστήσουμε. Κι ας μη ξεχνούμε αυτό που ο θεόπνευστος μεγαλοφωνότατος προφήτης Ησαΐας, προβλέποντας τη σταυρική θυσία του απεσταλμένου του Θεού, για την σωτηρία μας, έγραφε: «οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται». Αυτός, ο ενανθρωπήσας, ο παθών και σταυρωθείς Ιησούς Χριστός, Αυτός έχει φορτωθεί όλες τις αμαρτίες μας και για μας, για τον καθένα μας, χωριστά, πονά και υποφέρει. Είναι Αυτός, ο αρχιερέυς που μπορεί «συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν». Να συμπονέσει, να κατανοήσει τις ανθρώπινες αδυναμίες μας, όπως σημειώσαμε πιο πάνω. Εάν έχουμε ένα Αρχιερέα σαν αυτόν, το λιγότερο που θα οφείλαμε, είναι να ακολουθούμε τις εντολές Του, αποφεύγοντας λάθη και την αμαρτία. Φτάνει όμως αυτό; Η καθημερινή ευχαριστία, με την ανά πάσαν στιγμή προσευχή, εκφραστική της πίστης και της αγάπης μας, είναι φυσική υποχρέωσή μας. Η θεραπεία, ωστόσο, των ασθενειών της ψυχής μας, συμπληρώνεται με την ειλικρινή εξομολόγηση, που θα την καθαρίσει από κάθε ρύπο, για να εγκατασταθεί ο Κύριος με την θεία κοινωνία. Σ' αυτές ειδικά τις μέρες προ του Πάσχα, είναι ευκαιρία να λάβουμε την απόφαση κι όσοι ακόμη, από εμάς, το παραμέλησαν ή δεν το συνηθίζουν, καλό είναι να συμπληρώσουμε την κατάλληλη προετοιμασία μας, με την εξομολόγηση, τη θεία κοινωνία, τη νηστεία και την αδιάλειπτη προσευχή. Γιατί «τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» Λοιπόν, με ξεχνούμε, αγαπητοί μου αδελφοί, ότι δεν υπάρχει στον κόσμο, σπουδαιότερο πράγμα, μεγαλύτερη αξία από την ψυχή του ανθρώπου!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ΄ 13-20

Ευαγγέλιο: Μαρκ. θ΄ 17-31

29 Μαρτίου 2020

«Ω γενεά άπιστος...έως πότε ανέξομαι υμών;»

Την έκρηξη της αγανακτήσεως του Κυρίου, την οποία περιγράφει η φράση που προαναφέραμε, προκάλεσε η απιστία του πατέρα για την αδυναμία των Μαθητών να θεραπεύσουν τον σεληνιαζόμενο γιο του. Ο πολυέλεος κι εύσπλαχνος Χριστός, πονά για τη δοκιμασία του νέου και το φρικτό μαρτύριο του δυστυχισμένου πατέρα. Βλέποντας την απιστίαως αποτέλεσμα της αμαρτίας και αισθανόμενος το βάρος της που θα σήκωνε στους ώμους του την ώρα του πάθους, ανοίγει την καρδιά του κι αφήνει να βγει ο πόνος για το κατόντημα της ανθρωπότητας, μαζί και το πικρό παράπονο για την αδιαφορία των ανθρώπων. Εκείνων που αν και το φως είχε έλθει στον κόσμο, εξακολουθούσαν να ζουν μέσα στο σκοτάδι των παθών.

Αλλ' αν η απιστία του πατέρα κι η αδυναμία των Αποστόλων προκάλεσαν την οργή του Χριστού, η σημερινή κατόντημα ημών των Χριστιανών, που ύστερα από τόσα θαύματα, ύστερα από τόσους μάρτυρες, ύστερα από τόσα θεοσημεία, εξακολουθούμε αναισθητα να τρεφόμαστε με τα ξυλοκέρατα της αμαρτίας, πόση οργή και πόση αγανάκτηση θα προκαλέσει στην πανάγια ψυχή του Θεανθρώπου; Άπιστη και διεστραμμένη είναι η σημερινή γενεά. Όχι ότι δεν υπάρχουν μέσα σ' αυτήν άνθρωποι αγιασμένοι και πνευματικοί. Υπάρχουν, ευτυχώς, και φέρουν επάξια το μεγάλο όνομα του Χριστιανού. Αυτοί όμως είναι λίγοι και αφανείς. Κρύβουν την αγιότητά τους και ζουν μυστικά τη γλυκύτητα της ουράνιας διαγωγής. Οι περισσότεροι είναι διεστραμμένοι. Φέρουν ανάξια το όνομα του Χριστού. Παραμορφώνουν το άγιο Ευαγγέλιό Του. Κηρύττουν δικά τους δόγματα και γίνονται αιτίανα οδηγούνται πολλοί στον δρόμο της απώλειας. Ποιος μπορεί να καυχηθεί σήμερα, ότι διατηρούμε την πρωτοχριστιανική καθαρότητα στις σχέσεις μας με τον Θεό, τον συνάνθρωπο και τον εαυτό μας;

Πού η ακτημοσύνη και η πτώχεια; Πού η απλότητα και η αγάπη; Άραγε σ' έναν καινούργιο διωγμό θα υπάρξουν μάρτυρες; Θα υπάρξουν ήρωες απτόητοι, που θα βροντοφωνάξουν στα στάδια, στα δικαστήρια, ενώπιον ισχυρών και μεγιστάνων την πρωτοχριστιανική καλή ομολογία «Χριστιανός ειμί»;

Είναι γεγονός κι ομολογείται απ' όλους ότι σ' όλες τις εκφράσεις της ζωής έχει προχωρήσει η σήψη. Η σημερινή κοινωνία στηρίζεται σε ξύλινα δεκανίκια και τρικλίζει από το βάρος των συμφορών. Σαν το άκαρπο δέντρο που έχει πλούσια φυλλωσιά, είναι ο σημερινός κόσμος, με εξωτερική ακαρπία. Με τη θεοποίηση της τεχνολογίας έχουν

περιφρονηθεί οι ηθικές αξίες κι έχει πνευματικά υποβαθμιστεί η ζωή και το πρόσωπο. Στόχος για κάθε άνθρωπο δεν είναι ο αγιασμός και η θέωση, αλλά ο πλουτισμός και η απόλαυση. Παλαιότερα υπήρχαν ήθη χριστιανικά, παραδόσεις ιερές. Σήμερα κάθε πατροπαράδοτο καταργήθηκε. Νέα ήθη και νέες αρχές χώρεσαν στις κοινωνίες. Ανατράπηκαν τα πάντα, θεσμοί, ιδανικά, ιδεολογίες, ήθη, και μένει μοναδική ελπίδα ο αιώνιος Θεός και η ασάλευτη Εκκλησία του Χριστού. Συνέπεια τής χωρίς Θεό ζωής, είναι η ψυχική απομόνωση, το άγχος, η αβεβαιότητα, η αμφισβήτηση, καταστάσεις που συνοδεύουν όλες τις μορφές της ζωής μας.

Η στάση μας απέναντι στον Χριστό είναι προδοτική. Εκείνος έγινε άνθρωπος, έπαθε και σταυρώθηκε για να μας λυτρώσει από τα δεσμά της αμαρτίας κι εμείς ενώ δώσαμε υποσχέσεις ότι θα είμαστε πάντα μαζί Του, πιστοί τηρητές του θελήματος Του, με τα πρώτα δολώματα της αμαρτίας Τον αρνηθήκαμε, Τον ξεχάσαμε, Τον εγκαταλείψαμε και στραφήκαμε σ' άλλους «θεούς». Είναι βέβαιο, ότι εκείνος ανέχεται και μακροθυμεί. Σαν τη μεγαλοσύνη Του είναι και το έλεός Του. Περιμένει τη μετάνοια μας. Κάποτε όμως η αγάπη Του από σιωπηλή μακροθυμία μετατρέπεται σε δικαιοσύνη που παιδαγωγεί. Πριν λοιπόν στείλει ο Θεός τις χρήσιμες δοκιμασίες, ας ξυπνήσουμε κι ας εισέλθουμε στην κιβωτό της σωτηρίας, για να σωθούμε από τον πνευματικό κατακλυσμό που στις μέρες μας απειλεί να αφανίσει τα πάντα.

Αδελφοί μου,

Ο Ιησούς Χριστός συνεχίζει το έργο της οικονομίας Του μέσα στην Εκκλησία. Θυσιάζεται και σταυρώνεται για τις αμαρτίες μας. Και μας επαναλαμβάνει: «Ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη». Όχι όμως για να μάς αφήσει στην απελπισία, αλλά για να μάς γεμίσει ελπίδα. Να τονώσει το λίγο καλό που αναδύει μέσα μας. Να το στηρίξει. Να κάνει το θαύμα, παρά τη λίγη πίστη μας, να μάς καθορίσει τι πρέπει να προσέξουμε. Ας πλησιάσουμε μετανοημένοι, σαν τον πατέρα της σημερινής περικοπής κι ας Τον ικετεύσουμε: «Κύριε βοήθει μου τη απιστία». Είναι καιρός πια, «εσχάτη ώρα εστί» (Α' Ιωάν. β' 18) να συνειδητοποιήσουμε την πραγματικότητα. Εκείνος μάς περιμένει. Απομένει η δική μας ανταπόκριση.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ
Απόστολος: Εβρ. θ' 11-24
Ευαγγέλιο: Μάρκ. ι' 32-45
Απριλίου 2020

«Ίδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και ο Υιός του ανθρώπου παραδοθήσεται τοις αρχιερεύσι και γραμματεύσι και κατακρινούσιν αυτόν θανάτω» (Μάρκ. ι' 33).

Είναι η τελευταία φορά που ο Χριστός ανεβαίνει στα Ιεροσόλυμα συνοδευόμενος από τους Μαθητές Του. Καθ' οδόν προαναγγέλλει ότι πλησιάζει η ώρα του Πάθους Του. Αυτό το πάθος είναι εκούσιο, γιατί όπως αναφέρει σήμερα ο Ίδιος «Θα παραδοθεί στους αρχιερείς και τους γραμματείς. Αυτοί θα τον καταδικάσουν σε θάνατο και θα τον παραδώσουν στους Εθνικούς. Θα τον περιγελάσουν, θα τον μαστιγώσουν, θα τον φτύσουν και θα τον θανατώσουν. Ύστερα από τρεις μέρες όμως θα αναστηθεί».

Ένα πάθος, λοιπόν, αλλά εκούσιο-θεληματικό. Κανένας δεν τον εξαναγκάζει. Όταν αναφέρεται σ' αυτό χρησιμοποιεί τον όρο «δει» πρέπει. «Ότι δει αυτόν απελθύνει εις Ιεροσόλυμα και πολλά παθύνει από των πρεσβυτέρων και αρχιερέων και γραμματέων και αποκτανθήναι και τη τρίτη ημέρα εγερθήναι». (Ματθ. ιστ'21). Στη συνομιλία δε, που είχε με τον Νικόδημο, εξηγεί και το γιατί πρέπει να θανατωθεί. «Ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ'έχη ζωήν αιώνιον». Και συνεχίζει. «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στον θάνατο τον μονογενή Του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' Αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια»(Ιωάν.γ'15-16).

Ο Χριστός, λοιπόν, με τη δική Του θέληση οδηγείται προς το Πάθος. Ομολογεί με επιμονή: «Εγώ τίθημι την ψυχήν μου». «Εγώ θυσιάζω τη ζωή μου, ώστε να την ξαναπάρω. Κανείς δεν μου την παίρνει, αλλά Εγώ από μόνος μου την προσφέρω. Από μένα εξαρτάται να την προσφέρω κι από μένα εξαρτάται να την ξαναπάρω. Αυτήν την εντολή έλαβα από τον Πατέρα μου»(Ιωάν.ι'17-18).

Αυτό ήταν το έργο της Θείας Οικονομίας. Αυτό επέβαλλε η αγάπη του Θεού για τη σωτηρία του κόσμου. Ο Χριστός, ως Θεός, είχε τη δυνατότητα της επιλογής. Μπορούσε ακόμα να επιλέξει οποιοδήποτε τρόπο για τη σωτηρία του κόσμου. Κι όμως επέλεξε το δρόμο της θυσίας. Επέλεξε όχι μόνο τον πιο οδυνηρό, αλλά και τον πιο εξευτελιστικό θάνατο, τον σταυρικό θάνατο.

Ο Σταυρός, που είναι η ύψιστη έκφραση της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο, είναι την ίδια στιγμή και η χειρίστη απάντηση του ανθρώπου σ' αυτή την αγάπη του Θεού. Για τούτο και ο Απόστολος Παύλος μας καλεί να συνειδητοποιήσουμε τούτη τη σημαντική αλήθεια, όσο πλησιάζουμε προς τη γιορτή του Πάσχα. Ότι «το Πάσχα ημών υπέρ ημών ετύθη Χριστός» (Α' Κορ.ε'7).

«Γιατί η δική μας γιορτή του Πάσχα συνίσταται στο γεγονός ότι θυσιάστηκε για χάρη μας ο Χριστός».

Άραγε πόσοι και σε ποιο βαθμό αντιλαμβανόμαστε αυτή τη θυσία; Αλλά ακόμα πόσοι και σε ποιο βαθμό αποδεχόμαστε ότι ο Σταυρός του Χριστού

είναι το «λύτρο», το αντάλλαγμα που δόθηκε για να εξαγοραστούν οι αμαρτίες του καθενός από μας ; Η απάντηση είναι δύσκολη ,ίσως και οδυνηρή. Ίσως να μη διαφέρει από αυτή των Μαθητών του Χριστού, οι οποίοι στο άκουσμα των Παθών Του, προτάσσουν τα δικά τους πάθη. Προτάσσουν το πάθος του εγωισμού, καθώς την αντιζηλία και τον ανταγωνισμό. Δυό από αυτούς, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, δεν ζητούν υπηρεσία και έργο στη Βασιλεία Του, αλλά τις πιο ξεχωριστές τιμές.

«Διδάσκαλε, θέλουμε να μας κάνεις τη χάρη που θα σου ζητήσουμε... Όταν θα εγκαταστήσεις την ένδοξη βασιλεία σου, βάλε μας να καθίσουμε ο ένας στα δεξιά και ο άλλος στα αριστερά σου».

«Ουκ οίδατε τι αιτείσθε», τους είπε ο Χριστός. «Δεν ξέρετε τι ζητάτε», ενώ τους ρωτά αν μπορούν να γίνουν συμμετοχοί των Παθών Του. Μετά από τη θετική τους απάντηση τους είπε ο Χριστός. «Το ποτήρι που θα πιω εγώ θα το πιείτε, και με το βάπτισμα των παθημάτων μου θα βαπτιστείτε. Το να καθίσετε όμως στα δεξιά μου και στα αριστερά μου δεν μπορώ να σας τα δώσω εγώ, αλλά θα δοθεί σ' αυτούς για τους οποίους έχει ετοιμαστεί με τους δικούς τους κόπους και θυσίες.

Ο Χριστός προσφέρει τους καρπούς της απολυτρόσεως. Όμως τους καρπούς της δόξας θα τους γευτούν εκείνοι που εργάστηκαν με ταπεινοφροσύνη και αυτοθυσία. Η Βασιλεία του Θεού και κατ' επέκταση η αιώνια ζωή είναι μεν δώρο και δωρεά του Θεού ,αλλά την ίδια στιγμή είναι και κατάκτηση, στην οποία μας καλεί ο Θεός να γίνουμε μέτοχοι. Προτρέπει ο Απόστολος Παύλος τον μαθητή του Τιμόθεο και κατ' επέκταση κι εμάς: « Να επιδιώκεις τη δικαιοσύνη, την ευσέβεια, την πίστη, την αγάπη, την υπομονή, την πραότητα. Να αγωνίζεσαι τον ωραίο αγώνα της πίστεως. Κατάκτησε έτσι την αιώνια ζωή στην οποία σε κάλεσε ο Θεός, για την οποία ομολόγησες την καλή ομολογία μπροστά σε πολλούς μάρτυρες.» (Α' Τιμ.στ' 11-12).

Αδελφοί μου, ο Χριστός δεν περιορίστηκε σήμερα στο να απορρίψει τη φιλοπρωτία των δύο ή την αγανάκτηση των άλλων δέκα Μαθητών Του. Με λόγια , αλλά ιδιαίτερα με έργα, τους αποκάλυψε ότι η Βασιλεία Του είναι ξένη προς την εγωιστική τάση, την κυριαρχία ή την ιδιοτελή εκμετάλλευση των άλλων. Στη Βασιλεία Του εκείνο που προέχει είναι η αγάπη, η προφορά και η θυσία. Η Βασιλεία Του είναι βασιλεία διακονίας και όχι εξουσιαστικής κυριαρχίας. Θα τους αποδείξει σε λίγο, πλένοντάς τους τα πόδια ,ότι "ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή Του λύτρο για όλους».

Αυτή είναι στ' αλήθεια η πιο μεγάλη επανάσταση που άλλαξε τον κόσμο. Μέσα από την αγάπη, μέσα από τη διακονία, μέσα από την αναγνώριση της ισότητας των ανθρώπων, προχώρησε στην κατάργηση της δουλείας. Όμως, υπάρχουν περιθώρια βελτίωσης της ποιότητας της ζωής μέσα από τη δική μας εσωτερική βελτίωση. Η πορεία μας ας είναι πορεία ταπεινώσεως προσφοράς και αγάπης. Αυτή θα είναι η καλύτερη απόδειξη ότι συμπεριφερόμαστε και συσταυρωνόμαστε με τον Χριστό.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φιλ. δ' 4-9

Ευαγγέλιο: Ιω. ιβ' 1-18

12 Απριλίου 2020

«Σοι τω νικητή του θανάτου βοώμεν: ευλογημένος ο ερχομός εν ονόματι Κυρίου»

Θριαμβευτική και μεγαλόπρεπη ήταν η υποδοχή του Κυρίου στην Ιερουσαλήμ. Αναρίθμητα πλήθη Εβραίων με αισθήματα λατρείας κι ενθουσιασμού τον υποδέχτηκαν στην είσοδο της πόλης ζητωκραυγάζοντας «Ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου». Τέτοια γιορτή ποτέ δεν είχαν ξαναζήσει τα Ιεροσόλυμα. Φρενίτιδα ενθουσιασμού στα πλήθη. Στο πέραςμα Του έστρωσαν πολύτιμα ιμάτια και κλαδιά από φοινικές σκορπούσαν. Άλλοι κρατούσαν στα χέρια «τα βαΐα των φοινίκων» και φώναζαν με χαρά: «ευλογημένη η ερχόμενη βασιλεία εν ονόματι Κυρίου του πατρός ημών Δαβίδ» (Μαρκ. ια' 10). Κι αυτά τα νήπια δεν υστέρησαν σ' εκδηλώσεις λατρείας. Ανεβοκατέβαιναν στα δέντρα, προπορεύονταν της συνοδείας του Χριστού, φώναζαν αυθόρμητα κι επευφημούσαν τον ερχόμενο Βασιλέα του. Δεν είναι υπερβολή αυτό που λέει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος ότι «εισελθόντος αυτού εις Ιεροσόλυμα εσεισθη πάσα η πόλις» (Ματθ. κα' 10).

Γιατί όμως ο κόσμος επιφύλαξε τόσο ένδοξη υποδοχή στον Χριστό; Τι προσδοκούσε από αυτόν; Για ποιο λόγο ξεσήκωσε τα πλήθη η φήμη της αφίξεώς Του στα Ιεροσόλυμα; Την απάντηση μας δίνει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης: «Εμαρτύρει ουν ο όχλος ο ων μετ' αυτού, ότε τον Λάζαρον εφώνησεν εκ του μνημείου και ήγειρεν αυτόν εκ νεκρών. Δια τούτο και υπήντησεν αυτό ο όχλος...» (Ιωάν. ιβ' 17-18). Το θαύμα της αναστάσεως του Λαζάρου συγκλόνησε ολόκληρη την Ιουδαία. Αυτόπτες μάρτυρες διαφήμισαν απ' άκρη σ' άκρη της Παλαιστίνης το συνταρακτικό γεγονός. Η είδηση, ότι ο Διδάσκαλος ανάστησε τετραήμερο νεκρό, ξεπερνούσε κάθε λογική. Ήθελαν να δουν τον νικητή του θανάτου. Να συναντήσουν τον θαυματοποιό. Ν' ακούσουν τον άνθρωπο που από τα έγκατα του Άδη ξανάφερε στη ζωή ένα νεκρό! Με τη θριαμβευτική υποδοχή του Χριστού οι Ιουδαίοι εκδήλωναν τους πόθους και τα οράματα της φυλής τους για την επανίδρυση της βασιλείας του Δαβίδ, που τώρα έλπιζαν, ότι θα πραγματοποιείτο από τον Ιησού. Κυρίως όμως εξέφραζαν τη χαρά τους για τη λύση του μεγάλου δράματος του θανάτου και την κατάλυση της τυραννίας του Άδη. Οι Ιεροσολυμίτες τον υποδέχτηκαν όπως τον υποδέχεται η Εκκλησία σήμερα ψάλλοντας: «Σοι τω νικητή του θανάτου βοώμεν», δηλ. σαν νικητή και θριαμβευτή όχι εγκοσμίων εκθρών, αλλά του προαιώνιου εκθρού της ανθρωπότητας, του θανάτου. Γι' αυτό κρατούσαν βάρια, για να δηλώσουν τη νίκη του Χριστού κατά του θανάτου. Γι' αυτό τον λόγο η σημερινή ημέρα είναι ημέρα ευφροσύνης. «Χαίρε και ευφραίνου πόλις Σιών, τέρπου και αγάλλου η Εκκλησία του Θεού», κράζει ο Ιερός υμνογράφος. Και ο Απόστολος των Εθνών καλεί τους πιστούς στη χαρά της κοινής αναστάσεως: «Αδελφοί χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε· πάλιν ερώ χαίρετε» (Φιλιπ. δ' 4). Σήμερα πριν από την Ανάσταση του Χριστού γιορτάζουμε το προοίμιο της κοινής Αναστάσεως. Και καθώς προπορευόμαστε προς το εκούσιο πάθος, ενισχυόμαστε από το θαύμα της αναστάσεως του Λαζάρου με την ελπίδα της δικής μας Αναστάσεως.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας καθώς αναλύουν κι ερμηνεύουν τα περιστατικά της Βαϊτοφόρου, βλέπουν σε πολλά κάποια αλληγορία. Τονίζουν, ότι η έλευση του Χριστού συνεχίζεται και σήμερα στον κόσμο. Πώλος είναι ο «εξ εθνών λαός» επάνω στον οποίο αναπαύεται ο Χριστός και δια του οποίου αναγορεύθηκε «βασιλεύς πάσης της γης». Η συναγωγή των Εβραίων έμεινε στην πονηριά, ασυγκίνητη από την παρουσία Του. Εγκατέλειψε τον Υιό του Θεού και πολύ σύντομα από το «Ωσαννά» έφτασε στο «Σταυρωθήτω». Έμεινε επαναπαυμένη στις προγονικές δάφνες, τυφλή μπροστά στην άφατη φιλανθρωπία Του. Ο ευνοημένος λαός δεν αναγνώρισε τον Σωτήρα. Οι ακριβοδίκαιοι τηρητές του Νόμου δεν αντιλήφθηκαν την παρουσία του νομοθέτη. Αλλά οι άνθρωποι των παθών και της ειδωλολατρίας, οι ταπεινωμένοι μέσα στην εμπάθεια της καθημερινότητας τον αναγνώρισαν, τον τίμησαν και τον λάτρεψαν. Από την απιστία ήλθαν στην πίστη και από τον εγωισμό έφτασαν στην κατάσταση της αγάπης. Εξαγοράστηκαν με το τίμιο αίμα του Χριστού από την καταδυναστεία του διαβόλου, ανακαινίσθηκαν με την χάρη του Αγίου Πνεύματος και έγιναν ο νέος Ισραήλ του Θεού. Αυτός ο λαός της Χάριτος, ο ελεημένος από τον Θεό (Α' Πέτρ. Β' 10) υποδέχεται σήμερα τον ερχόμενο Βασιλέα. Συνωστιζόμενος στην Αγία Σιών, στον Πανάγιο Τάφο του Κυρίου, αλλά και σ' όλους τους Ορθοδόξους Ναούς, υποδεχόμενος τον Σωτήρα του ψάλλει: «Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου».

Δεν έπαψαν να υπάρχουν και σήμερα Χριστιανοί που σκέπτονται όπως οι Ιουδαίοι της εποχής εκείνης. Όπως εκείνοι «εβλασφήμουν παρανόμως» και από φθόνο εξύφαιναν την κατά του Χριστού συνωμοσία, έτσι και σήμερα, στο θρίαμβο της Εκκλησίας και της πίστεως, υπάρχουν άνθρωποι που με δόλο σχεδιάζουν τον αφανισμό της. Συνεργάζονται με τις δυνάμεις του σκότους να «διαλύσουν» τη θεοϊδρυτη Εκκλησία και μετέρχονται όλα τα μέσα για να τη διαπομπεύσουν και την εξευτελίσουν. Η Ιστορία όμως μας διδάσκει ότι «φοβερόν το εμπεισείν εις χείρας Θεού ζώντος. Ούτος Κριτής έστιν ενθυμήσεων και εννοιών καρδιάς». Τίποτε δεν Του διαφεύγει. Προς στιγμήν σιωπά και μακροθυμεί, αλλά στο τέλος εξαπολύει τους κεραυνούς της δικαίας του οργής.

Αδελφοί μου, Και σήμερα έρχεται ο Χριστός στη γη των στεναγμών και των δακρύων. Έρχεται για να θυσιαστεί και να αναστηθεί χάρη των ανθρώπων. Πόσοι από εμάς είναι έτοιμοι να απλώσουν τα πέπλα των θείων έργων στην υποδοχή Του και αντί βαιών να πάρουν στα χέρια τους τα εύοσμα άνθη των αρετών; Πόσοι ομολογούν πίστη στον ουράνιο Βασιλέα και πόσοι, σαν τους Φαρισαίους, σπεύδουν να σχεδιάσουν της προδοσίας το φίλημα; Ας προσέξουμε η δικήμας υποδοχή να είναι η αρμόζουσα, με ολάνοικτη την πόρτα της ψυχής και της αγάπης την αγκαλιά.

Γεώργιος Σαββίδης

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πράξ. α' 1 – 8

Ευαγγέλιο: Ιωάν, α' 1 – 17

19 Απριλίου 2020

«Πάσχα εν χαρά αλλήλους περιπτυσώμεθα... Είπωμεν αδελφοί, και τοις μισούσιν ημάς, συγχωρήσωμεν πάντα τη Αναστάσει»

Ιδιαίτερα σημαντικό το γεγονός που γιορτάζουμε σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί. Γεγονός μοναδικό, που αποτελεί έκφραση της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο και συνάμα το αποδεικτικό μέσο δια του οποίου εκφράζεται η δύναμη και η νίκη του Θεού ενάντια στη φθορά και τον θάνατο. Τούτο το γεγονός, αν και συντελείται σε κάποια ιστορική στιγμή, εντούτοις παραμένει άγνωστη και απεριγράπτη η στιγμή που εκδηλώνεται. Είναι πέρα από τα ανθρώπινα και άρα πέρα από την Ιστορία, γι' αυτό και δεν αποτυπώνεται με ανθρώπινα μέσα.

Η Ανάσταση του Χριστού είναι το αποκορύφωμα μιας σειράς ενεργειών του Θεού μέσα από τις οποίες εκφράζεται η σταθερή αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο, με στόχο την επαναφορά του ανθρώπου στην αρχική του θέση, δηλαδή τον Παράδεισο και άρα την αιώνια ζωή. Η Ανάσταση του Χριστού είναι η κορυφαία νίκη του Θεού, ως πηγής της ζωής, ενάντια στη φθορά και τον θάνατο. Σ' αυτή τη μάχη και σ' αυτή τη νίκη καλεί ο Θεός διαχρονικά όλους τους ανθρώπους για να γίνουν κοινωνοί και συμμετοχοί μέσα από τους δικούς τους αγώνες.

Γιατί, όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο και όπως διαπιστώνουμε στην καθημερινή ζωή, οι άνθρωποι αντιστρατευόμαστε σταθερά την προσπάθεια του Θεού για να μας απαλλάξει από όλες τις συνέπειες της φθοράς και του θανάτου. Και υπέρβαση της φθοράς και του θανάτου δε σημαίνει απλά εξαφάνιση της ασθένειας και κατάργηση του φυσικού θανάτου. Υπέρβαση της φθοράς σημαίνει υπέρβαση του μίσους, που σκοτώνει καθημερινά τον άνθρωπο. Χωρίς την υπέρβαση αυτή ο θάνατος εξακολουθεί να υπάρχει μέσα μας. Χωρίς το ξεπέρασμα του μίσους δεν μπορεί να υπάρξει συμμετοχή στο πανηγύρι της Χαράς που είναι η Ανάσταση. Χωρίς το ξεπέρασμα του μίσους δεν μπορεί να προβάλλει το φως της Ανάστασης. Αν δεν προηγηθεί η από μέρους μας συγχώρηση των ανθρώπων δεν έχουμε και το δικαίωμα να ψάλλουμε το Χριστός Ανέστη. «Είπωμεν αδελφοί, και τοις μισούσιν ημάς, συγχωρήσωμεν πάντα τη Αναστάσει και ούτω βοήσωμεν. Χριστός ανέστη εκ νεκρών θανάτω θάνατον πατήσας και τοις εν τοις μνήμασι ζών ημετέρας». Το δοξαστικό της σημερινής ημέρας παρουσιάζει το γεγονός της Αναστάσεως σαν γεγονός απελευθέρωσης από τη φθοροποιά συνέπεια της διαβολικής ενέργειας εναντίον του ανθρώπου. Για τούτο η νίκη του Χριστού ενάντια στην ενέργεια του διαβόλου πρέπει να γίνει και ενέργεια του ανθρώπου.

«Ανέστη Χριστός και πεπώκασι δαίμονες. Ανέστη Χριστός και χείρουσιν Άγγελοι. Ανέστη Χριστός και ζωή πολιτεύεται. Ανέστη Χριστός και νεκρός ουδείς επί μνήματος. Χριστός γαρ εγερθείς εκ νεκρών απαρχή των κεκοιμημένων εγένετο».

Μέσα από τους πιο πάνω στίχους του κατηχητικού του λόγου, ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος συμπυκνώνει όλη τη δύναμη της Αναστάσεως σαν νίκη κατά των δαιμόνων, σαν χαρά των Αγγέλων και σαν επαναφορά της ζωής. Αυτή η επαναφορά της ζωής μοιάζει σαν νέα δημιουργία. Για τούτο και στο σημερινό Ευαγγέλιο έχουμε αναφορά σ' αυτή τη δημιουργία που συντελείται μέσα από τη δημιουργική ενέργεια του Λόγου του Θεού, του Χριστού. Όπως τότε το φως

ζωογόνησε τη δημιουργία, έτσι και τώρα «πάντα πεπλήρωται φως, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια». Κατά συνέπεια, όλη η κτίση και και' επέκταση και οι άνθρωποι, θα πρέπει να γιορτάσουν την Ανάσταση του Χριστού σαν την απελευθέρωση όλων από τη φθορά και τον θάνατο.

Τούτο το Πάσχα που προβάλλει σήμερα για μας, είναι «Πάσχα καινόν, Άγιον, Πάσχα μυστικόν». Είναι Πάσχα των πιστών, γιατί ο Χριστός είναι ο Λυτρωτής. Αν αυτό το Πάσχα δεν το συνδέσουμε με το πρόσωπο του Χριστού ως κορυφαίο γεγονός πίστης και έκφρασης ζωής, τότε οι εορτασμοί θα είναι επιφανειακοί, τότε ούτε αγιασμό θα επιτύχουμε ούτε και οι πύλες του Παραδείσου θα ανοίξουν για μας. Ως άλλοι πρωτόπλαστοι θα καθόμαστε «κατέναντι του παραδείσου» και θα θρηνούμε γι' αυτά που εκάσαμε και ιδιαίτερα γιατί στη δυνατότητα επιλογής που είχαμε ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο εμείς απορρίψαμε τη ζωή. Και την Ανάσταση του Χριστού θα πρέπει να την δούμε πρώτιστα σαν δυνατότητα ελπίδας ζωής. Αυτή η δυνατότητα τότε μόνο θα υπάρξει όταν οι άνθρωποι μεταμορφωθούμε εσωτερικά και, μέσα από την αγάπη προς τους άλλους ανθρώπους, αισθανθούμε μέσα μας να σπάζουν τα δεσμά του Άδη. Αυτή η συντριβή θα είναι η απαρχή της ελπιδοφόρου αναγέννησης του συνόλου των ανθρώπων. Τότε, κατά τον υμνωδό «Χριστόν οψόμεθα δικαιοσύνης ήλιον πάσι ζώηνανατέλλοντα».

Αυτή είναι η έννοια του Πάσχα. Πάσχα σημαίνει μετάβαση από τον κόσμο της δουλείας στον κόσμο της ελευθερίας. Πάσχα σημαίνει απελευθέρωση. Και απελευθέρωση θα υπάρξει μόνο όταν θάψουμε κάθε τι που μας νεκρώνει. Μόνον τότε θα μπορούμε να πούμε, και προ παντός να βιώσουμε: «Χθες συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμεραν αναστάντι σοι. Συνεσταυρούμην σοι χθες, αυτός με συνδόξασον εν τη βασιλεία σου». Ακολουθώντας το παράδειγμά Σου μέσα από την αγάπη, μέσα από τη συγκώρευση των άλλων και ιδιαίτερα αυτών που με εσταύρωσαν, είμαι τώρα κι εγώ συμμετοχος στο γεγονός της Αναστάσεώς Σου. Τώρα σε παρακαλώ κάνε με άξιο της βασιλείας Σου, γιατί έζησα στην πράξη αυτή την αγάπη, αφού νίκησα το μίσος και συγκώρησα όσους με μίσησαν ή μου έκαναν κακό.

Αδελφοί μου, είμαστε σε θέση να αναφωνήσουμε το «Χριστός Ανέστη»; Αν ναι, τότεας κάνουμε μιαν επαλήθευση. Ας πλησιάσουμε εκείνον που μισούμε, γιατί δεν είναι απαραίτητο μόνο οι άλλοι να μας μισούν, κι ας του πούμε «συγγνώμη αγαπητέ - αγαπητή μου» και εννοώντας το πραγματικά ας προσθέσουμε το «συγχωρήσωμεν πάντα τη Αναστάσει». «Συγχωρήσωμεν πάντα». Δηλαδή με την ευκαιρία της Αναστάσεώς ας τα συγχωρήσουμε όλα. Ας τους συγχωρήσουμε όλους, για να μπορέσουμε να βιώσουμε μέσα μας το «νυν πάντα πεπλήρωται φως». Ναι αδελφοί μου, «Αναστάσεώς ημέρα» η σημερινή μέρα. Για τούτο και «αλλήλους περιπτυσώμεθα». Για τούτο είναι μέρα συμφιλίωσης, αλληλοσυγχώρησης και αγάπης. Ο Κύριος με τη συγκατάβασή του μας συχώρεσε, μας έσωσε και μας συμφιλίωσε με τον Θεό. Αυτή τη συμφιλίωση με τον Θεό ας την ανταποδώσουμε με τη συμφιλίωση με τον συνάνθρωπο. Με τον τρόπο αυτό γινόμαστε συνδημιουργοί του Θεού στην προσπάθεια για ανάπλαση του χαλασμένου κόσμου. Και η ανάπλαση αυτή ας ξεκινήσει από μας. Τότε ακριβώς, στην προσφώνηση «Χριστός Ανέστη» ο πιο γλυκός απόηχος που θ' ακουστεί θα 'ναι το «ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Απόστολος: Πραξ. ε' 12 - 20

Ευαγγέλιον: Ιωάννου κ' 19 - 31

Κυριακή 26 Απριλίου 2020

Χριστός ανέστη, αγαπητοί μου αδελφοί!

Η αναστάσιμη, διακαινήσιμη εβδομάδα, που θεωρείται σαν μια μέρα, πέρασε. Το μήνυμα της αναστάσεως, το μήνυμα της χαράς που υπόσχεται και την δική μας ανάσταση, παραμένει ζωντανό και έντονο. Οι «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν» παρουσίες του Κυρίου, «ὄπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ», μέχρι την ημέρα της Αναλήψεώς Του, είναι πολλές, στους φοβισμένους μαθητές Του. Γι' αυτό και ο χαιρετισμός που απευθύνεται από τον Κύριο, είναι

«εἰρήνη ὑμῖν», για να συνέλθουν από τη λογική έκπληξή τους, να ξεπεράσουν τους φόβους τους. Αμέσως, με απόλυτη ηρεμία και την μεταδοτική Του νηφαλιότητα, μετά στους εμβρόντητους μαθητές, επιδεικνύει τα χέρια Του, την πλευρά Του, για να αποδείξει ότι είναι αυτός ο Κύριος και Διδάσκαλός τους. Είναι Αυτός, που βασανίστηκε, σταυρώθηκε, ετάφη και αναστήθηκε! Είναι Αυτός που για τρία χρόνια ἔζησε μαζί τους, περπάτησε και ταλαιπωρήθηκε, συνέφαγε μαζί τους. Γύρισε πόλεις και χωριά, δίδαξε, παρέδωσε τον νέο νόμο, την Καινή Διαθήκη. Ἐμπρακτα σπλαχνικός ως δημιουργός Θεός, ευεργέτησε τα αγαπητά Του πλάσματα. Θεράπευσε πληθώρα ασθενῶν και αδυνάτων, με τα εξωλογικά θαύματά Του, που ἔγιναν αφορμή να δοξαστεί το ὄνομά Του, να πιστέψουν τη θεία Του προέλευση. Σημειώνει ο ευαγγελιστής Ιωάννης, είναι «καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς», τα οποία αν γραφούν σε βιβλία, ἕνα-ἕνα, «οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία». Είναι τόσα πολλά που ἔκαμε, που δε θα χωρούσε ὅλος ο κόσμος από τα βιβλία, που θα τα περιέγραφαν. Συμπλήρωσε λοιπόν, την επί γης παρουσία Του, που υποσχέθηκε. Αλλά τώρα αναστήθηκε! Χριστός ανέστη!

Αν μπορούσαμε, αγαπητοί μου αδελφοί, να φανταστούμε εκείνη τη κοσμοϊστορική στιγμή! Αν μπορούσαμε ακόμη, να είμασταν παρόντες, να νιώσουμε και μεις, να συμμετάσχουμε στην αγαλλίαση, τη χαρά και τα επιφωνήματα, τῶν μέχρι πριν από λίγο, πολύ λυπημένων, ἴσως απογοητευμένων και κυρίως καταπονημένων από «τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων», μαθητῶν! Είναι μια θεία, ἔξω από τα ανθρώπινα, αυτή η σκηνή, αυτό το περιστατικό.

«Εἰρήνη ὑμῖν». Είναι ο χαιρετισμός Του προς τους μαθητές. Πράγματι χρειάζεται να ειρηνεύσουν. «Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καγὼ πέμπω ὑμᾶς». Από τη στιγμή αυτή παύουν να είναι οι μαθητές. Μετατρέπονται σε αποστόλους. Η αποστολή που ανέθεσε ο Πατέρας στο Γιο Του, μεταφέρεται στους μαθητές.

«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη». Δεν είναι πλέον Αυτός, που ως Μεσσία, και ως δικό τους επίγειο βασιλέα, περίμεναν οι Εβραίοι, είναι ο Χριστός σωτήρας, ο λυτρωτὴς ὅλου του κόσμου.

Η δύσκολη και απαιτητική αποστολή, που απευθύνεται εις «πάντα τα ἔθνη», χωρίς διακρίσεις και περιορισμούς, ενισχύεται με την εμφύσηση, τη δύναμη και τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος. Λέγει ο Αναστάς προς τους μαθητές: «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον!» Και συμπληρώνει παραδίδοντας σ' αυτούς, που θα Τον διαδεχθούν, και την ιερατική εξουσία, συγκωρήσεως τῶν αμαρτιῶν, που

είχε μόνο ο Κύριος. «ἄν τινων ἀφήτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἄν τινων κρατῆτε κεκράτηνται».

Εἶναι το ἱερατεῖο τῆς Εκκλησίας Του, που λαμβάνει τὴν ἐντολή Του, νὰ Τον διαδεχτεῖ. Θα εἶναι ὁ συνεκτικός δεσμός τῶν πιστῶν ὁπαδῶν Του. Ἡ Χριστιανικὴ Εκκλησία, που μετὰ τὴν πανηγυρικὴ ἰδρυσὴ τῆς, τὴν Πεντηκοστὴ ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἀνάστασή Του, θα δεχτεῖ ὅλους τοὺς πιστοὺς.

Τοὺς πιστοὺς που ἐνώνει ἡ πίστη στὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Μὴ μας διαφεύγει, ἀγαπητοί μου, ὅτι βάση τῆς πίστεως μας εἶναι ἡ ἀνάσταση. Γιατί «εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἢ πίστις ὑμῶν. ἐπὶ ἐστὲ ἐν ταῖς ἀμαρτίαις ὑμῶν». Ἀν δὲν ἔχει ἀναστῆθαι ὁ Χριστὸς τότε ἡ πίστη μας, εἶναι χωρὶς περιεχόμενο. Θα μείνουμε βυθισμένοι στὶς ἀμαρτίες μας. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε, ἀγαπητοί μου! Ἀναστήθηκε καὶ φανερώθηκε ἐπανειλημμένα στους μαθητὲς Του καὶ πρῶτα ἀπὸ ὅλους, στὶς Μυροφόρες γυναῖκες που πῆγαν νὰ τελέσουν ἐπικήδεια ἔθιμα στὸν τάφο Του, καὶ που τὸν βρήκαν ἄδειο. Καὶ μετὰ, κατὰ τὴν πρώτη ἀπὸ τὶς ἐμφανίσεις Του, «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων», που ἐγίνε στους φοβισμένους μαθητὲς Του, ἔτυχε νὰ λείπει ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς. Ὅταν λοιπὸν οἱ συμμαθητὲς τοῦ, περιχαρεῖς καὶ ἐνθουσιασμένοι, φώναξαν ὅλοι μαζί «ἑώρακαμεν τὸν Κύριον», δὲν πίστεψε. Ἀν δὲν δῶ τὰ σημάδια τῶν καρφίων στὰ χέρια Του καὶ δὲ βάλῳ τὸ χέρι στὶς τρύπες τῶν χεριῶν καὶ τῆς πλευράς Του, δὲν πρόκειται νὰ πιστέψῳ. Ἐπτά μέρες πέρασαν καὶ ὁ Ἀναστάς, «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων» καὶ πάλι, παρουσιάζεται.

«Εἰρήνη ὑμῖν», ὁ χαιρετισμὸς Του. Μετὰ ἀπευθυνόμενος στὸν Θωμᾶ: Βάλε τὸ δάκτυλό σου στὰ χέρια Μου, εἶπε, βάλε τὸ χέρι σου στὴν πλευρά Μου, καὶ παύσε νὰ εἶσαι ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. Δὲ χρειάστηκε τίποτε περισσότερο. Μετανιωμένος γιὰ τὴν ἀμφιβολία τοῦ ὁ Θωμᾶς, ὁμολογώντας τὴν πίστη τοῦ στὴν ἀνάσταση, ἀλλὰ κυρίως στὴ θεότητα τοῦ Κυρίου, φώναξε χαρούμενος, : «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου!».

Καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ Κυρίου, που ἀπευθύνεται ὄχι μόνο στὸν Θωμᾶ, ἀλλὰ σὲ κάθε ἓνα ἀπὸ ἐμᾶς, ἀγαπητοί μου: «Ὅτι ἐώρακάς με, πεπίστευκας. Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.» Ἐπειδὴ με ἔχεις δεῖ, πίστεψες, καλότυχοι ἐκεῖνοι που ἐνῶ δὲν Με εἶδαν, πίστεψαν! Ναι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶμαστε πράγματι καλότυχοι, γιὰτὶ ἐνῶ ἐμεῖς δὲν εἶχαμε τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐλογία, νὰ δοῦμε με τὰ φυσικά, ἀνθρώπινα μάτια μας, τὸν Ἀναστάντα Κύριο, ὅμως πιστεύουμε. Εἶμαστε πιστοὶ ὁπαδοὶ Του. Ἀνήκουμε στὴν εὐλογημένη ἀπὸ τὸν Κύριο μας, Χριστιανικὴ Εκκλησία. Ἀδέλφια, στὸ ὄνομά Του. Μπορεῖ νὰ μὴν εἶχαμε τὴν εὐτυχία νὰ ζήσουμε σ' ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, μαζί με τὸν Χριστό. Ἐχομε ὅμως τὴν δυνατότητα νὰ Τον γνωρίσουμε με τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας. Ἐχομε τὴν εὐκαιρία νὰ διαβάσουμε καὶ νὰ ἀκούμε τὸν λόγο, τὴ διδασκαλία Του, καὶ μάλιστα τὴν ἰδιαίτερη εὐλογία, νὰ Τον ἀκούμε νὰ μιλάει στὴ γλῶσσα μας. Ἐπικοινωνοῦμε μαζί Του με τὴν προσευχὴ μας, καὶ εἶμαστε βέβαιοι ὅτι μας ἀκούει. Ἀλλὰ τὸ κυριότερο: Μποροῦμε νὰ Τον δεχτοῦμε μέσα μας, με τὴν Θεία Κοινωνία, που μας ἐνώνει καὶ μεταξύ μας. Ἐχει λοιπὸν, ἰδιαίτερη σημασία καὶ μεγάλη ἀξία που πιστεύουμε χωρὶς χειροπιαστὲς ἀποδείξεις. Αὐτὴ τὴν πίστη θέλει νὰ μας ἐνισχύσει ἡ σημερινὴ περικοπὴ. Γιατί ἂν δὲν πιστεύουμε στὴν ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας, ἀσφαλῶς οὔτε στὴ δικὴ μας θα πιστέψουμε. Καὶ τότε ποιο νόημα θα ἔχει ἡ ζωὴ μας χωρὶς τὴν ἀκράδαντη πίστη μας σὲ Εκείνον, χωρὶς τὴν βεβαιότητα γιὰ τὴν κληρονομία τῆς οὐράνιας βασιλείας Του;

Δ.Γ.Σ.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	1/3	ΕΜΠΑ	Τε.	1/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)
Πα.	6/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Α΄Χαιρ.)	Πα.	3/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Σπυρίδωνας (Ακάθιστος Ύμνος)
Κυ.	8/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Κυ.	5/4	ΧΛΩΡΑΚΑ
Κυ.	8/3	ΦΑΣΟΥΛΑ (Εσπ.)	Κυ.	12/4	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα
Πα.	13/3	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Παρασκευή (Β΄Χαιρ.)	Κυ.	12/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Κυ.	15/3	ΛΕΥΚΩΣΙΑ	Δε.	13/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Βράδυ)
Πα.	20/3	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι (Γ΄Χαιρ.)	Τρ.	14/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Κυ.	22/3	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα	Πε.	16/4	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα (Πρωί)
Τρ.	24/3	ΒΑΣΑ (Εσπ.)	Πε.	16/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Τε.	25/3	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκεπάστη	Πα.	17/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας (Πρωί)
Τε.	25/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)	Πα.	17/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
			Σα.	18/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Πρωί)
			Σα.	18/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
			Κυ.	19/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
			Τρ.	21/4	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
			Τε.	22/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ.)
			Πε.	23/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
			Πα.	24/4	ΑΜΑΡΓΕΤΗ
			Κυ.	26/4	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΗΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πε.	5/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ, Άγιος Κόνωνας	Πα.	3/4	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Ακάθιστος Ύμνος - Αγρυπνία)
Σα.	7/3	ΓΙΟΛΟΥ	Κυ.	5/4	ΜΕΣΑΝΑ
Κυ.	8/3	ΑΡΓΑΚΑ	Κυ.	19/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
Δε.	9/3	ΦΑΣΟΥΛΑ	Κυ.	19/4	ΜΕΣΑΝΑ (Εσπ. Αγάπης)
Κυ.	15/3	ΤΣΑΔΑ	Δε.	20/4	ΜΕΣΑΝΑ, Ι. Μ. Αγ. Γεωργίου Κουμάνων
Κυ.	22/3	Ι.Μ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΗΣ ΜΙΝΘΗΣ	Σα.	25/4	ΓΙΟΛΟΥ, Απόστολος Μάρκος
Τε.	25/3	ΒΑΣΑ (+ Δοξολογία)	Κυ.	26/4	ΑΡΟΔΕΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

15/3	ΜΑΝΔΡΙΑ	5/4	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ
22/3	ΚΟΥΚΛΙΑ	26/4	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
29/3	ΑΡΜΟΥ		

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

1/3	ΣΤΡΟΥΜΠΙ	5/4	ΑΥΔΗΜΟΥ
8/3	ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	26/4	ΣΤΑΤΟΣ
22/3	ΓΙΟΛΟΥ		

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΗΣ

15/3	ΑΧΕΛΕΙΑ	5/4	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
22/3	ΤΙΜΗ	26/4	ΛΕΜΠΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου

www.imparhou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2020

ΕΤΟΣ ΜΑ΄

ΑΡ.479 - 480

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Πράξ. στ' 1 – 7

Ευαγγέλιο: Μάρκ. ιε' 43 - ιστ' 8

3 Μαΐου 2020

«Τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον και ητήσατο το σώμα του Ιησού» (Μάρκ. ιε' 43)

Υπάρχουν γεγονότα που, αν και διαδραματίζονται σε κάποια στιγμή της Ιστορίας, ως άνθρωποι αδυνατούμε, είτε να τα κατανοήσουμε, είτε και να τα επιβεβαιώσουμε με κάποια προσωπική μαρτυρία την ώρα που διαδραματίζονται. Για παράδειγμα, η Ανάσταση του Χριστού, αν και επιβεβαιώνεται από πολλές μαρτυρίες, εντούτοις αδυνατεί να αποτυπωθεί η ίδια η Ανάσταση στη συγκεκριμένη στιγμή που συντελείται και τούτο γιατί σαν γεγονός είναι πέρα από τον κόσμο των αισθήσεων, χωρίς να σημαίνει ότι είναι και εξωπραγματική.

Παράλληλα υπάρχουν πρόσωπα που ξεπερνούν τη φύση τους και μέσα από τις πράξεις τους παραμερίζουν τους φόβους τους. Με τον τρόπο αυτό γίνονται διαχρονικά μάρτυρες της αγάπης αλλά και της πίστεως στο πρόσωπο του Χριστού. Μιας αγάπης και μιας πίστεως που μέσα από την τόλμη της αναζητά μιμητές.

Υπάρχουν ακόμα πρόσωπα που, ενώ έπρεπε να είναι πρωταγωνιστές και υπερασπιστές προσώπων, ιδεών και αξιών, καταλήγουν να είναι αρνητές και ριψάσπιδες, όπως οι Μαθητές του Χριστού. Στην αντίπερα όχθη υπάρχουν οι λίγοι που προτιμούν τον δρόμο της τόλμης, της δίδυμης αδελφής της αρετής, και που επιλέγουν τον δύσκολο δρόμο της ελευθερίας, όπως έκαναν σήμερα και τα Μυροφόρα πρόσωπα του Ευαγγελίου.

Παρόλο, λοιπόν, που οι Μαθητές του Χριστού για τρία χρόνια συμβίωσαν με τα θαύματα, εντούτοις χρειάστηκαν μόνο λίγα λεπτά για να τα διαγράψουν όλα προκειμένου να σώσουν τον εαυτό τους. Έφτασαν στο σημείο να τον εγκαταλείψουν, με εξαίρεση τον Ιωάννη. Ο δε Πέτρος δεν τολμά να ομολογήσει ότι είναι Μαθητής Του. Αντίθετα τον αρνείται και μάλιστα με όρκο, λέγοντας «ότι ουκ οίδα τον άνθρωπον» (Ματθ. κοτ' 72). «Δεν τον ξέρω αυτόν τον άνθρωπο».

Μέσα σ' αυτήν την ατμόσφαιρα, με τον Χριστό όχι απλά καταδικασμένο σε θάνατο, σαν εχθρό της Ιουδαϊκής θρησκείας και της Ρωμαϊκής εξουσίας, αλλά και να βρίσκεται ήδη νεκρός πάνω στον Σταυρό, χρειαζόταν πραγματική τόλμη για να εκδηλωθεί κάποιος υπέρ Του. Και πέρα από την τόλμη για να εκδηλωθεί κάποιος υπέρ Του έπρεπε να κυριαρχείται από αγάπη.

Αυτήν την τόλμη και αυτήν την αγάπη επισράτευσαν όλα τα Μυροφόρα πρόσωπα του σημερινού Ευαγγελίου. Αρχικά ο Ιωσήφ, «τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον και ητήσατο το σώμα του Ιησού». Όταν δε ο Πιλάτος του έδωσε την άδεια για την ταφή του νεκρού, τότε παρουσιάστηκε και ο Νικόδημος «φέρων μίγμα σμύρνης και αλόης ως λίτρας εκατόν».

«Πήραν, λοιπόν, το σώμα του Ιησού και το έδεσαν με πάνινες λουρίδες βάζοντας αρώματα όπως συνηθίζουν οι Ιουδαίοι να ετοιμάζουν το σώμα για ταφή» (Ιωάν. ιθ' 39-40). Τους δύο αυτούς πρωτοπόρους του Χριστιανικού ηρωισμού θα

τους ακολουθήσουν οι Μυροφόρες γυναίκες, Μαρία η Μαγδαληνή, Μαρία η του Ιάκωβου και η Σαλώμη. Αυτές, αφού αγόρασαν αρώματα, πήγαν να αλείψουν το σώμα του Ιησού. Αψηφώντας τους κινδύνους, που προήρχοντο τόσο από τους Ιουδαίους, όσο και από τους Ρωμαίους στρατιώτες, τόλμησαν και κατόρθωσαν το ακατόρθωτο. Ξεπέρασαν όλους τους φόβους τους. Παρά την αίσθηση και την ομολογία της γυναικείας σωματικής αδυναμίας μέσα από τους λόγους τους, «τις αποκυλίσει ημίν τον λίθον εκ της θύρας του μνημείου», τόλμησαν. Κι αυτή η τόλμη τους ανταμείφθηκε διπλά. Πρώτον, γιατί μόλις κοίταξαν παρατήρησαν «ότι η πέτρα είχε μετακινηθεί από τον τόπο της» και δεύτερον, γιατί πρώτες πληροφορήθηκαν το χαροποιό μήνυμα της Αναστάσεως από τον Άγγελο, που τους είπε: «Μην τρομάζετε. Ψάχνετε για τον Ιησού από τη Ναζαρέτ, τον εσταυρωμένο; Αναστήθηκε. Δεν είναι εδώ. Να και το μέρος όπου τον είχαν βάλει. Πηγαίνετε τώρα και πείτε στους μαθητές του και στον Πέτρο: «Πηγαίνει πριν από σας στη Γαλιλαία και σας περιμένει· εκεί θα τον δείτε όπως σας είπε».

Η τόλμη των Μυροφόρων που τιμούμε σήμερα, σαν πράξη αγάπης ήταν κατεξοχήν πράξη ελευθερίας. Για τούτο και ξεπέρασαν τη «λογική της αδυναμίας». Μέσα από την τόλμη έδωσαν την πρώτη και πιο συνειδητοποιημένη ανθρώπινη απάντηση στην μεγάλη αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο. Την ίδια στιγμή η τολμηρή πράξη τους ήταν το πρώτο «συγγνώμη», αλλά και το πρώτο «ευχαριστώ» της ανθρωπότητας προς την πολύτιμη και πολύπλευρη προσφορά του Θεού προς τον άνθρωπο, με αποκορύφωμα τη Σταυρική θυσία του Χριστού.

Μπορεί η τόλμη να φαίνεται ότι είναι «παράλογη» ή και δρόμος μοναξιάς, αλλά την ίδια στιγμή είναι και πορεία καταξίωσης. Αυτή την καταξίωση, σαν δυνατότητα και σαν πραγμάτωση πάνω και πέρα από τα όρια των δύο φύλων (ανδρών και γυναικών), απέδειξαν οι ηρωικές μορφές των Μυροφόρων προσώπων του σημερινού Ευαγγελίου. Μέσα από την τόλμη τους, μέσα από τις πράξεις τους, υψώθηκαν πάνω από την εποχή τους και έγιναν από τότε τα σύμβολα του ηρωισμού και της αυτοθυσίας.

Αδελφοί μου, μπορεί η Χριστιανική πίστη να μην βρίσκεται παντού επίσημα υπό διωγμό. Όμως βρίσκεται σε παραγκωνισμό, είτε λόγω του φιλελευθερισμού, είτε λόγω της παγκοσμιοποίησης ή ακόμα και του λεγόμενου «Ευρωπαϊκού οράματος». Παρά τη σοβαρότητα των πιο πάνω, ο μεγαλύτερος κίνδυνος δεν βρίσκεται σε αυτά, αλλά στον αποχρωματισμό μας ως Χριστιανών. Μέσα από τους συνεχείς συμβιβασμούς που κάνουμε στη συνείδησή μας, τόσο σε θέματα ηθικής, όσο και σε θέματα πίστεως, παρουσιαζόμαστε σαν ηττοπαθείς και λιποτάκτες. Αν θεωρηθεί ότι η Χριστιανική ζωή μοιάζει με σταυρό, τότε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι εκείνοι που βρίσκονται πάνω στον σταυρό δεν τον αποποιούνται. Μένουν εκεί, όπως έκανε ο Χριστός. Μένουν εκεί, πιστοί στο χρέος τους, όπως έκαναν και τα Μυροφόρα πρόσωπα του σημερινού Ευαγγελίου και που μέσα από την τόλμη τους γίνονται οι ζωντανοί μάρτυρες της πίστεως, αλλά και της αγάπης προς τον Θεό. Ας τους μιμηθούμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Πράξ.θ' 32-42

Ευαγγέλιο: Ιωάν.ε' 1-15

10 Μαΐου 2020

«Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω»(Ιωάν. ε'7)

Δυο βασικά μηνύματα προβάλλουν μέσα από το άκουσμα ή τη μελέτη του σημερινού Ευαγγελίου. Πρώτον, ότι υπάρχει όχι μόνο ατομική αλλά και κοινωνική παραλυσία με βασική αιτία την αμαρτία. Δεύτερον, ότι ο Χριστός έρχεται για να προσφέρει ολοκληρωμένη ψυχοσωματική θεραπεία στον άνθρωπο, προσφέροντάς του τη δυνατότητα να βγει από τα αδιέξοδα στα οποία οδηγήθηκε εξαιτίας της αμαρτίας.

Έτσι, στη διαχρονική κραυγή «άνθρωπον ουκ έχω», ο Χριστός θέτει στον άνθρωπο την ερώτηση: «θέλεις υγιής γενέσθαι;» Αν η απάντηση είναι ναι, τότε υπάρχει δυνατότητα. Γιατί, μπορεί να μην υπάρχει διαθέσιμος άνθρωπος για οποιαδήποτε βοήθεια, όμως είναι διαθέσιμος «ο Υιός του Ανθρώπου». Ο Χριστός, είναι πάντοτε παρών για να παρηγορήσει, αλλά και ιδιαίτερα για να προσφέρει την αναγκαία θεραπεία, τόσο του σώματος, όσο και της ψυχής.

Ο Χριστός, ως Θεός, προσφέρει τη δυνατότητα, δημιουργεί τις προϋποθέσεις, προσφέρει τη Χάρη Του, όμως αφήνει το περιθώριο επιλογής στον άνθρωπο. Και αυτή η επιλογή, σαν πράξη ελευθερίας και ιδιαίτερα πίστεως, είναι απόδειξη όχι μόνο της αποδοχής, αλλά και της δικής του συνεισφοράς στο έργο της σωτηρίας του. Ακόμα θα είναι και η καλύτερη απόδειξη της αποδοχής του Χριστού ως Θεού.

Άρα, μέσα από το «θέλεις» προσφέρει τη δυνατότητα του «μπορείς». Και τούτο γιατί, όπως ομολογεί ο Ίδιος ο Χριστός, «ήλθεν ο Υιός του Ανθρώπου ζητήσαι και σώσαι το απολωλός» (Λουκ.ιθ'10). Αν δε σε αυτή την αναζήτηση αποδεχθεί ο άνθρωπος την προσφορά του «Υιού του Ανθρώπου», τότε έχει τη δυνατότητα της θεραπείας και κατ' επέκταση και της σωτηρίας.

Όταν ο Χριστός, λοιπόν, ήλθε στα Ιεροσόλυμα δεν επισκέφθηκε τα ανάκτορα, ούτε και πήγε κατ' ευθείαν στον ναό. Πρώτα απ' όλα πέρασε από το πρόχειρο Νοσοκομείο της πόλης, την κολυμβήθρα της Βηθεσδά. Όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο, «εκεί βρίσκονταν πολλοί άρρωστοι, τυφλοί, κουτσοί, παράλυτοι, που περίμεναν να αναταραχθεί το νερό γιατί, από καιρό σε καιρό, ένας άγγελος Κυρίου κατέβαινε στη δεξαμενή κι ανατάραζε τα νερά. Όποιος έμπαινε πρώτος, μετά την αναταραχή του νερού, αυτός γινόταν καλά, όποια κι αν ήταν η αρρώστια που τον ταλαιπωρούσε».

Το έκτακτο αυτό γεγονός, αλλά και η δυνατότητα της θεραπείας μόνο σε έναν άνθρωπο, που πρώτος θα έμπαινε στο ταραγμένο νερό, επέβαλλε την παραμονή στον χώρο εκείνο για μεγάλο χρονικό διάστημα. Ανάμεσά τους βρισκόταν κι ένας άρρωστος, που για τριανταοκτώ χρόνια ήταν παράλυτος. Όταν τον είδε ο Χριστός και γνωρίζοντας πως ήταν άρρωστος για πολύ καιρό, τον ρώτησε: «Θέλεις να γίνεις καλά;» «Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω», απάντησε ο παράλυτος.

Απρόσμενη απάντηση για ένα τόσο πολυσύχναστο χώρο, όσο και για ένα μακροχρόνιο ασθενή. Γιατί, ο καθένας, είτε προσπερνούσε αδιάφορα, είτε ενδιαφερόταν μόνο για τον δικό του άνθρωπο. Ανεξάρτητα αν η απάντηση του παραλύτου ήταν κραυγή γνώσης ή απόγνωσης, πέραν από τα αρνητικά διακρίνουμε σ' αυτήν και θετικά στοιχεία. Πρώτον είναι ευγενής, γιατί απαντά με σεβασμό στον

συνομιλητή του. Δεύτερον δεν φέρεται εκθρικά ούτε και στους συνανθρώπους του. Φαίνεται ότι η πολύχρονη ασθένεια του (38 χρόνια) τον οδήγησε όχι μόνο στη μετάνοια, αλλά και στην άσκηση των αρετών, όπως της πίστεως στον Θεό, της υπομονής και της επιμονής και ιδιαίτερα της συγκατάβασης απέναντι στον συνάνθρωπο.

Η ασθένεια πέραν από τον πόνο και την απόγνωση μπορεί να λειτουργήσει θεραπευτικά για τον άνθρωπο και μέσα από την αναγνώριση των λαθών του ,να στραφεί προς τον Θεό εναποθέτοντας την πίστη και την ελπίδα του σ' Αυτόν. Με τον τρόπο αυτό η ασθένεια ενεργεί λυτρωτικά, αφού επαναφέρει τον άνθρωπο κοντά στον Θεό στον οποίο και παραδίδεται απόλυτα. Κι αν ακόμα η ασθένεια εξακολουθεί να είναι «συγκάτοικος» του ανθρώπου, αφού δεν οδηγήθηκε στη θεραπεία ή την πλήρη θεραπεία, όσο και αν ακούγεται παράδοξο, ο άνθρωπος αισθάνεται μέσα του απόλυτη γαλήνη. Μια γαλήνη που πηγάζει από την αίσθηση της παρουσίας του Θεού και που επαναλαμβάνεται σαν υπενθύμιση: «αρκεί σοι η χάρις μου, η γαρ δύναμις μου εν ασθενεία τελειούται» (Β'Κορ.ιβ'9). «Σου αρκεί η Χάρη μου, γιατί η δύναμή μου φανερώνεται στην πληρότητα της μέσα σ' αυτή την αδυναμία σου».

Και, όταν ο πόνος της ασθένειας επισκιασθεί από τη χαρά της παρουσίας του Θεού, τότε μπορεί ο άνθρωπος να επαναλαμβάνει τους λόγους του Αποστόλου Παύλου: «Με περισσότερη ευχαρίστηση, λοιπόν, θα καυχηθώ για τις ταλαιπωρίες μου, για να κατοικήσει μέσα μου η δύναμη του Χριστού». (Β'Κορ. ιβ'9). Ακόμα μέσα από την ασθένεια μπορεί να αισθάνεται και να ομολογεί, όπως και ο Απόστολος Παύλος: «Όταν γαρ ασθενώ τότε δυνατός ειμί». (Β'Κορ. ιβ'10).

Αυτή η δύναμη δεν είναι δική μας .Κατά τον Απόστολο Πέτρο: «Πάντα ημίν της Θείας δυνάμεως αυτού». «Η Θεία δύναμη του μας τα δώρισε όλα όσα μας χρειάζονται για τη ζωή μας και τη λατρεία του Θεού, με τη βαθιά γνώση εκείνου που μας κάλεσε με τη δόξα του και τα θαυμαστά του έργα» (Β'Πέτρ.α'3).

Αδελφοί μου, οδυνηρή η κραυγή του παραλύτου «άνθρωπον ουκ έχω». Όμως η κραυγή γίνεται ακόμα πιο οδυνηρή όταν δεν έχω τον «Υιόν του Ανθρώπου». Γιατί, μόνος δεν είναι μόνο αυτός που δεν έχει κανένα κοντά του, αλλά ιδιαίτερα μόνος είναι εκείνος που έχει αποξενωθεί από τον Θεό. Μόνος είναι ακόμα εκείνος που δεν ξέρει να αγαπά. Η μοναξιά σπάζει μόνο με την αγάπη. Και τούτο γιατί, η αγάπη φέρνει τον άνθρωπο πιο κοντά στην απόλυτη αγάπη, που είναι ο Θεός. Απομάκρυνση από τον Θεό της αγάπης οδηγεί τον άνθρωπο, σαν άλλο άσωτο «εις χώραν μακράν» και κατ' επέκταση σε παρόμοιες ή και χειρότερες καταστάσεις, όπως αυτή του παραλύτου. Η σημερινή σύσταση του Χριστού προς τον θαρραπευμένο παράλυτο είναι ξεκάθαρη: «Βλέπεις, έχεις γίνει καλά, από δώ και πέρα μην αμαρτάνεις για να μην πάθεις τίποτε χειρότερο». Γιατί, σε τελική ανάλυση, η αμαρτία, είτε δική μας, είτε των άλλων ,αποτελεί άρνηση προσφοράς αγάπης στον Θεό, τον συνάνθρωπο ή και τον, ίδιο τον εαυτό μας, με οδυνηρό αποτέλεσμα την εκκόλαψη της μοναξιάς. Ας αποφύγουμε την αμαρτία. Ας επενδύσουμε στην αγάπη για να μην αισθανθούμε ποτέ αυτή τη μοναξιά. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. ια' 19-30

Ευαγγέλιο: Ιω. δ' 5-42

17 Μαΐου 2020

«Πνεύμα ο Θεός και τους προσκυνώντας αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν»

Ο διάλογος του Ιησού με την σαμαρείτιδα στο «φρέαρ του Ιακώβ» υπήρξε αποφασιστικής σημασίας για την μετέπειτα ζωή της αμαρτωλής γυναίκας, η οποία από τη στιγμή εκείνη εγκατέλειψε τα έργα της αμαρτίας, έγινε ευαγγελίστρια του Χριστού κι αξιώθηκε μαρτυρικού τέλους. Η Θεία Χάρις τής φώτισε την σκοτεινή ψυχή και της έσβησε την φλόγα των παθών. Ο διψασμένος οδοιπόρος ζητώντας λίγο δροσερό νερό από το βαθύ πηγάδι του Ιακώβ της έδωσε συγκρόνως «το ύδωρ το ζων» με το οποίο πότισε την καμένη ψυχή της, μέσα στην οποία βλάστησαν πολύκαρπα δέντρα μετάνοιας, ευώδη παραδείσια άνθη ουρανίων αρετών, τα οποία κοσμούν την φωτολαμπή μορφή της.

«Το φρέαρ» της σημερινής διδασκαλίας είναι πράγματι βαθύ. Ας αντλήσουμε όμως μερικές σταγόνες για να δροσίσουμε τα διψασμένα χείλη μας κάνοντας κέντρο της ομιλίας μας το βαρυσήμαντο χωρίο που ομιλεί για τους προσκυνητές του Θεού.

Στο ερώτημα της γυναίκας σε ποιον τόπο πρέπει να προσκυνεί τον Θεό, στον Ναό της Ιερουσαλήμ ή στο όρος Γαριζίν, ο Ιησούς διδάσκει τον τρόπο γνήσιας προσκυνήσεως του Θεού. Σε κάθε τόπο προσκυνείται ο Θεός, αρκεί «οι προσκυνούντες αυτόν» να τον προσκυνούν «εν πνεύματι και αληθεία». Ο Θεός είναι πνεύμα και ζητεί πνευματική προσκύνηση. Αυτή την αλήθεια διεκήρυξε αργότερα ο Απόστολος Παύλος στους Αθηναίους. «Ο Θεός ο ποιήσας τον κόσμον και πάντα τα εν αυτώ, ούτος ουρανού και γης Κύριος υπάρχων ουκ εν χειροποιήτοις ναοίς κατοικεί» (Πράξ. ιζ' 24). Σε κάθε τόπο της δεσποτείας του Θεού μπορεί η ψυχή να υμνεί και να λατρεύει το Θεό. Πέραν από τους ναούς που υπάρχουν σε κάθε ενορία και κοινότητα, υπάρχουν όμως και ορισμένοι αγιασμένοι τόποι, που συνδέονται με την επί γης παρουσία του Χριστού, της Υπεραγίας Θεοτόκου και των αγίων, όπου προσελκύουν τους πιστούς και ενισχύουν την πίστη και την ευλάβεια. Υπάρχουν χαριτόβρυτα άγια λείψανα, θαυματουργικές ιερές εικόνες, που με τη μυστική δύναμη τους εμπνέουν τους πιστούς και με τα θαύματά τους αυξάνουν την ευσέβεια. Οι τόποι αυτοί, τα ιερά προσκυνήματα, είναι οι πνευματικοί μαγνήτες που συγκεντρώνουν χιλιάδες χριστιανούς κάθε χρόνο κι αποτελούν για την Εκκλησία μας μια συγκλονιστική πραγματικότητα.

Η παράδοση των ιερών αποδημιών ανάγει την αρχή της στους πρώτους χριστιανικούς αιώνες. Από τότε οι χριστιανοί συνήθιζαν, χάριν ευλαβείας, να επισκέπτονται του αγίους τόπους, όπου έζησε και σταυρώθηκε ο Κύριος. Στα παλαιά ιερά οδοιπορικά, μαζί με τις περιπέτειες των προσκυνητών στα μακρινά ταξίδια, αναφέρονται και πολλές ιερές εμπειρίες τις οποίες ζούσαν οι πιστοί στους τόπους των θαυμάτων. Σ' ολόκληρη την μακρόχρονη κοπιαστική οδοιπορία υπήρχε έντονα ο πόθος της εκζητήσεως του Θεού. Όταν έφταναν στον προορισμό τους μαζί με τις πηγαίες εκδηλώσεις λατρείας δεν παρέλειπαν να καθαριστούν με το Μυστήριο της Μετάνοιας, να κοινωνήσουν των Αχράντων Μυστηρίων και να επιστρέψουν στις πατρίδες τους ανανεωμένοι.

Συνεχίζεται και σήμερα η παράδοση αυτή. Οι σημερινοί Χριστιανοί αισθάνονται την ανάγκη να ενισχύσουν την πίστη τους επισκεπτόμενοι τους ιερούς τόπους όπως τα Ιεροσόλυμα, την Παναγία της Τήνου, τα Μοναστήρια του Αγίου Όρους, τα Μετέωρα, και εδώ στην Κύπρο μας, τα μοναστήρια μας και άλλα αγιασμένα προσκυνήματα του εσωτερικού και του εξωτερικού. Σύλλογοι και σωματεία, ενορίες και σχολεία, εκδρομικά

πρακτορεία και απλοί ιδιώτες διοργανώνουν ιερές αποδημίες και διανύουν μεγάλες αποστάσεις προκειμένου να επισκεφθούν τα ιερά προσκυνήματα. Τίθεται όμως ένα ερώτημα: Οι αποδημίες των σημερινών χριστιανών είναι πράγματι ιερές ή μήπως έχουν ξεφύγει από τον σκοπό τους;

Είναι αλήθεια ότι από τις πολλές, μόνο ελάχιστες μπορούν να χαρακτηριστούν σαν ιερές. Οι περισσότερες είναι ψυχαγωγικές εκδρομές που για λόγους καθαρά εμπορικούς περιλαμβάνουν στο πρόγραμμα τους ιστορικούς, θρησκευτικούς τόπους. Οι άνθρωποι συνδυάζουν την ψυχαγωγία με την θρησκευτική επίσκεψη, την εκδρομή με το προσκύνημα χωρίς να καταβάλλουν καμιά προσπάθεια πνευματικής εμβαθύνσεως. Μπορεί να ανάβουν λαμπάδες και να καταθέτουν αφιερώματα χωρίς όμως να εγγίζουν τα βάθη της ψυχής τους. Μπορεί να εφαρμόζουν τους τύπους της ευλάβειας, απέχουν όμως πολύ από την ουσία.

Εκτός από τους εκδρομείς – προσκυνητές, υπάρχουν και οι θρησκόληπτοι προσκυνητές, οι οποίοι στην ουσία δεν έχουν καμιά σχέση με τους αληθινούς προσκυνητές. Είναι οι άνθρωποι με την αρρωστημένη θρησκευτικότητα. Μένουν ικανοποιημένοι αν κατορθώσουν να πάρουν λίγο λάδι από το καντήλι του αγίου ή ένα λουλούδι από το προσκυνητάρι του. Πιστεύουν, ότι συγκωρούνται αν ξενυχτήσουν στην πόρτα της Εκκλησίας ή αν αδειάσουν το πορτοφόλι τους μέσα στο παγκάρι του Ναού. Ανάβουν δεκάδες λαμπάδες και κεριά. Για εξομολόγηση και μετάνοια ούτε λόγος. Αισθάνονται πνευματική αυτάρκεια. Με τις εξωτερικές εκδηλώσεις πιστεύουν ότι λατρεύουν τον Θεό κι ότι προσφέρουν την τιμητική προσκύνηση στον άγιο. Ματαιοπονούν οι δυστυχείς. Ο Θεός ζητεί αληθινούς και όχι φαρισαίους προσκυνητές.

Ποιοι είναι οι αληθινοί προσκυνητές; Εκείνοι που λατρεύουν τον Θεό «εν πνεύματι και αληθεία» δηλαδή με πνευματικό και γνήσιο τρόπο. Δεν περιφρονεί ο Θεός τα αφιερώματα και τις υλικές προσφορές. Τις δέχεται όπως δέχθηκε «Άβελ τα δώρα, Νώε τας θυσίας, Αβραάμ τας ολοκαυτώσεις» (Θ. Λειτουργία Μ. Βασιλείου). Τις δέχεται όμως σαν πνευματικές βαθμίδες που θα οδηγήσουν τον προσκυνητή στην πνευματική αφιέρωση και στην καρδιακή προσφορά. Για τον Θεό είναι περισσότερο ευπρόσδεκτα τα δάκρυα της μετάνοιας από τους πολύτιμους λίθους, η προσευχή από τις λαμπάδες, η ελεημοσύνη από τα αφιερώματα.

Στην πατρίδα μας υπάρχει η καλή συνήθεια των ιερών αποδημιών. Από αυτή την περίοδο και κατά την διάρκεια όλου του καλοκαιριού διάφοροι θρησκευτικοί σύλλογοι και άλλα πρακτορεία θα διοργανώσουν πολλές επισκέψεις στους αγιασμένους τόπους της πατρίδας μας. Οι εκδρομές αυτές μάς είναι απαραίτητες για τη νευρική εκτόνωση και την ψυχική ανακούφιση από το στρες της αγχώδους εποχής μας. Προσοχή όμως μη μείνουν μόνο ευχάριστες ψυχαγωγικές εκδηλώσεις. Ας τις κάνουμε ιερές αποδημίες. Στα προσκυνήματα όπου θα πάμε ας προσπαθήσουμε να ζήσουμε «εν πνεύματι και αληθεία» την προσκύνηση του Θεού. Μη παραλείψουμε να εξομολογηθούμε και να κοινωνήσουμε. Στις πνευματικές κολυμβήθρες ας αναβαπτιστούμε. Ας κάνουμε το προσκύνημα αφετηρία μιας καινούργιας ζωής, δρόμο που θα οδηγήσει στον ουρανό.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ
Απόστολος: Πρ. ιστ' 16-34
Ευαγγέλιο: Ιω. θ' 1-38
24 Μαΐου 2020

**Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου για διενέργεια
εράνου υπέρ των Τυφλών**

Για χρόνια πολλά, ολόκληρη τη ζωή του , ήταν βυθισμένος στο σκοτάδι ο «εκ γενετής τυφλός» της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Μέχρι την ημέρα που τον συνάντησε Εκείνος που είναι «το φώς του κόσμου», ο Ιησούς Χριστός, και τον θεράπευσε.

Παρόλο που ο τυφλός ήταν γνωστός και στους Γραμματείς και στους Φαρισαίους, οι οποίοι πολλές φορές τον είχαν συναντήσει και ίσως να τον είχαν βοηθήσει , εκεί που καθόταν και ζητιάνευε, εν τούτοις αμφισβητούν το θαύμα. Αντί να δοξάσουν τον Θεό και να ευχαριστήσουν τον Χριστό , που χάρισε το φως σ'ένα δυστυχημένο πλάσμα, μένουν σκληροί και αμετανόητοι , τυφλοί μέσα στα πυκνά σκοτάδια της μαύρης ψυχής τους . Επιστρατεύουν τη συκοφαντία, την πονηρία, το ψεύδος και την υποκρισία για να σβήσουν τη φωνή της αλήθειας. Συκοφαντούν τον Χριστό, διώκουν τον θεραπευμένο τυφλό και απειλούν τους γονείς του, εξεγείρουν τον λαό, αποσιωπούν και συσκοτίζουν το θαύμα.

Οι πολλοί αναγκάζονται να αποστασιοποιηθούν από το γεγονός. Και αυτοί ακόμα οι γονείς του τυφλού φοβούνται να ομολογήσουν το θαύμα, που έγινε στο παιδί τους, μήπως και τους κάμουν «αποσυνάγωγους», τους κηρύξουν, δηλαδή, εκτός Νόμου.

Απότητος υπερασπιστής της αλήθειας παραμένει μόνον ο πρώην τυφλός. Κυριευμένος από ευγνωμοσύνη, για την αναπάντεχη θεραπεία του, δεν μπορεί να αποκρύψει το θαύμα. Πήρε το φως από τον Χριστό κι έγινε κι εκείνος φως. Δεν τον πλανούν οι πονηρίες των Φαρισαίων, ούτε και τον πτοούν οι απειλές τους . Υπερασπίζεται με πάθος και παρρησία την αλήθεια. Αν και αγράμματος αναδεικνύεται πιο φωτισμένος από τους μελετημένους Φαρισαίους. Το σαθρό οικοδόμημα των φαρισαϊκών συλλογισμών για τη, δήθεν, αμαρτωλότητα του Χριστού, καταρρέει κάτω από την αδιαμφισβήτητη λογική του πρώην τυφλού: «Ει αμαρτωλός εστιν ουκ οίδα έν οίδα, οτι τυφλός ών άρτι βλέπω». Αν, δηλαδή, ο Χριστός είναι αμαρτωλός εγώ δεν το ξέρω· ένα πράγμα ξέρω, ότι ήμουν τυφλός και τώρα βλέπω.

Ο άγιος Συμεών, ο Νέος Θεολόγος, λέγει χαρακτηριστικά «Εάν το σώμα τυφλωθή υπό της ψυχής κινείται. Η ψυχή δε τυφλωθείσα, ποίαν κίνησιν ευρήσει;» Δηλαδή είναι δύσκολη και η σωματική τύφλωση. Αν, παρόλα αυτά, το σώμα τυφλωθεί, μπορεί να κινείται με το φως της ψυχής. Αν η ψυχή, όμως, χάσει το φως της, πώς θα κινηθεί και πώς θα ζήσει ο άνθρωπος;

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο κακό από την ηθική τύφλωση της ψυχής. Οι τυφλοί στην ψυχή καταντούν συμφορά της κοινωνίας , γιατί ούτε τον εαυτό τους οδηγούν στη σωτηρία, ούτε τους άλλους αφήνουν να έλθουν στο αληθινό φως. Αντίθετα, επιδιώκουν να τους παρασύρουν στο βάραθρο και στο σκοτάδι της δικής τους τύφλωσης.

Το να ανοίξουν τα μάτια της ψυχής και να γνωρίσει ο άνθρωπος τον Χριστό, είναι θαύμα μεγαλύτερο κι από τη διάνοιξη των τυφλών σωματικών οφθαλμών. Ο αμαρτωλός που πιστεύει και μετανοεί είναι ο τυφλός που αναβλέπει και, σαν τον σημερινό ιαθέντα τυφλό, ομολογεί θαρραλέα την πίστη του και διδάσκει και στους άλλους την αλήθεια.

Ιδιαίτερα στις μέρες μας χρειάζονται άνθρωποι όπως τον τυφλό της σημερινής ευαγγελικής περικοπής με θάρρος και πίστη . Χρειάζονται άνθρωποι με ορθάνοικτα τα μάτια της ψυχής που να υψώνουν στεντόρεια τη φωνή τους μπροστά στην πλημμυρίδα του ψεύδους και της υποκρισίας που κυριαρχούν στη ζωή των ανθρώπων της εποχής μας.

Ο τυφλός του Ευαγγελίου , μόνος, μικρός και ανίσχυρος , τα έβαλε με τους πολλούς , τους μεγάλους και τους ισχυρούς της κοινωνίας στην οποία ζούσε. Κι όχι μόνο τα έβαλε μαζί τους, αλλά και τους κατατρόπωσε και τους εξευτέλισε. Έλεγε και ξανάλεγε με παρρησία και θάρρος ότι «Άνθρωπος λεγόμενος Ιησούς» , αυτός μου έδωσε το φως μου . Ας τον μιμηθούμε κι ας προσπαθήσουμε να φέρουμε όσον το δυνατόν περισσότερους συνανθρώπους μας, που ζουν στο πνευματικό σκοτάδι, κοντά στον Χριστό που είναι το φως του κόσμου.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Είναι γνωστό πως σήμερα , με αφορμή την ανάγνωση της ευαγγελικής περικοπής για το θαύμα που έγινε στον εκ γενετής τυφλό, διενεργείται σε όλη τη Μητροπολιτική περιφέρειά μας ο καθιερωμένος έρανος υπέρ των τυφλών . Όσο κι αν μπροστά στην ψυχική τύφλωση η σωματική τύφλωση είναι μικρό κακό, εν τούτοις είναι μια αναπηρία, που συνεπάγεται ιδιαίτερες φροντίδες και απαιτεί αυξημένα έξοδα. Ας συνεισφέρουμε, ο καθένας, κατά τις δυνατότητές του, για ανακούφιση των αναγκών αυτών των συνανθρώπων μας και να μάσετε σίγουροι ότι ο Θεός θα ανταποδώσει στο πολλαπλάσιο κάθε εισφορά μας.

Τα χρήματα που θα μαζευτούν θα πρέπει να παραδοθούν στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου ή στην Επισκοπή Αρσινόης, έναντι αποδείξεως, μέχρι την Παρασκευή 29 Μαΐου, απόπου , με την εισφορά και της Μητρόπολης, θα διαβιβασθούν στους δικαιούχους.

Μετ' ευχών,
Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ Α' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Απόστολος: Πραξ. κ' 16 – 18, 28-36

Ευαγγέλιον: Ιωάννου ιζ' 1 – 13

31 Μαΐου 2020

«Ἴνα ἐν ᾧσιν»

Να είμαστε όλοι ενωμένοι, αγαπημένοι, χωρίς διαφορές μεταξύ μας. Ήταν η επιθυμία του Κυρίου και η προσευχή προς Πατέρα Του, για τους οπαδούς Του. Η σημερινή Κυριακή, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι αφιερωμένη στη μνήμη των 318 εμπνευσμένων πατέρων της Εκκλησίας μας που συνήλθαν στη Νίκαια το 325 μ.Χ.

Έχει ήδη συμπληρώσει τρεις αιώνες ζωής από την ίδρυσή της, η Χριστιανική Εκκλησία. Βασική προέλευση των πιστών της νέας θρησκείας είναι στην αρχή οι Ιουδαίοι. Το κήρυγμα των αποστόλων ξεκινά, πάντοτε σχεδόν, στα πρώτα χρόνια, από τους καχύποπτους αμφοβητίες Ισραηλίτες, στις Εβραϊκές Συναγωγές. Ωστόσο η εντολή του Κυρίου ήταν: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη» και η προσευχή Του, «ἵνα ἐν ᾧσιν». Να είναι όλοι αγαπημένοι, ενωμένοι, και η αλήθεια του ευαγγελίου να διαδοθεί σε όλο τον κόσμο. Γι' αυτό και πολύ σύντομα, το ευαγγέλιο του Χριστού, προωθήθηκε από τους αποστόλους και κυρίως από τον απόστολο Παύλο, στο πλατύ ακροατήριο των Ελλήνων εθνικών, όπως ονομάζονταν οι ειδωλολάτρες. Ήταν ένα πρόθυμο προβληματισμένο, ακροατήριο με χαρακτηριστική βαθιά θρησκευτικότητα. Σύντομα πλαταιίνει το ακροατήριο και η αποδοχή της νεοσύστατης θρησκείας, που είναι σαφώς αποστασιοποιημένη από την Ιουδαϊκή και ανατρεπτική της ειδωλολατρίας. Η δύσκολη, μέχρι ακατανόητη για κάποιους, αλήθεια του ευαγγελίου του Χριστού, αλλά και η δογματική της βάση, επέτρεψαν να φανούν ποικίλες, καλοπροαίρετες στην αρχή, ερμηνευτικές απόψεις, οι αιρέσεις. Αυτή τη διχαστική δογματική κατάσταση, αντίθετη προς την επιθυμία του Κυρίου, «ἵνα ἐν ᾧσιν», αναλαμβάνουν οι 318 Πατέρες της Εκκλησίας μας, αγαπητοί μου, να αντιμετωπίσουν και να θεραπεύσουν με το πρώτο μέρος του Συμβόλου της Πίστεώς μας. Λύνουν τα πρώτα δογματικά προβλήματα. Πρέπει πλέον η Εκκλησία να αφιερωθεί στην εμβάθυνση της πίστης και τη μεταφορά των ευαγγελικών εντολών στην καθημερινή πρακτική ζωή. Γιατί ο Χριστιανισμός, αγαπητοί μου, δεν είναι μια απλά θεωρητική φιλοσοφία, αλλά είναι καθοριστική τρόπου ζωής. Ο μονοθεϊστικός Ιουδαϊσμός, προσκολλημένος στο πλήθος των νομικών διατάξεων, εθελουφλοί και επειδή δεν αναγνωρίζει τον Ιησού, ως Χριστό, εξακολουθεί να περιμένει τον Μεσσία. Ωστόσο ο Χριστός, που δεν αναγνωρίζουν τη μεσσιανική Του ιδιότητα, δεν ήλθε για να καταργήσει τον Μωσαϊκό Νόμο, αλλά να τον συμπληρώσει. «Οὐκ ἤλθον καταλῦσαι ἀλλὰ πληρῶσαι». Κύρια και βασική εντολή του Κυρίου είναι, η ενοποιητική δύναμη της αγάπης. Θρησκεία της αγάπης, χαρακτηρίζεται ο Χριστιανισμός. Προσευχή Του; Ακούσαμε την προσευχή του Κυρίου, στην σημερινή ευαγγελική περικοπή, «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν». Να είμαστε όλοι ένα, ενωμένοι, αγαπημένοι, κάτω από την απέραντη αγάπη του Θεού μας. Και αυτή, η ειλικρινής, ανυπόκριτη, ανιδιοτελής και αμερόληπτη αγάπη, είναι η ουσιώδης διαφορά, τόσο από την Ιουδαϊσμό, όσο

και από την ειδωλολατρία. Ανατροπή γενική, επιβάλλει στον θεωρητικό και πρακτικό τρόπο ζωής, την καθημερινότητα, ο μονοθεϊσμός και η αγάπη του Χριστού. Ξαφνιάζει τον ειδωλόλατρη Έλληνα, η θεία ιδιότητα του Ιησού. Ενοχλεί τον Ιουδαίο, που εξακολουθεί να περιμένει τον Μεσσία και πιστεύει στο «ὄφθαλμόν ἀντί ὀφθαλμοῦ». Αλλά και για τους δυο, το ευαγγέλιο της αγάπης και της σωτηρίας, επιβάλλει πλήρη αναθεώρηση ηθών και ηθικής, αρχών, της σχέσης μεταξύ των ανθρώπων, σχέσης με το ανώτατο ον, τον Θεό.

Αλλά, αγαπητοί μου αδελφοί, αυτή η ενοποιητική ιδιότητα και δύναμη της αγάπης, δεν είναι μια απλή συναισθηματική κατάσταση, ένα ανώδυνο, εύκολο παράγγελμα. Η ανυπόκριτη αγάπη, που απευθύνεται στον πλησίον μας χωρίς διάκριση, χωρίς προσδοκία ανταπόδοσης, απαιτεί παραμερισμό προσωπικών συμφερόντων και επιθυμιών. Η αγάπη είναι προσφορά. Μπορεί να είναι ένας συγχαρητήριοις λόγος για μια επιτυχία, όπου πρέπει να καταπιέσουμε τον εγωισμό ή τη ζήλεια μας, για να τον πούμε. Μπορεί να είναι η λεκτική ή και πρακτική συμμετοχή στη λύπη ή τα προβλήματα του άλλου, που αποτυπώνει την ύπαρξη και την εκδήλωση ενδιαφέροντος, αγάπης. Ο ειλικρινής, παρηγορητικός λόγος. Είναι ακόμη η προσφορά υλικών αγαθών αναγκαιών στον πλησίον μας, από το περίσσειμά μας, αλλά, και εδώ πιθανόν προκύπτει πρόβλημα, και από το υστέρημά μας. Αυτό είναι θυσία, από τα αγαθά μας, που με κόπο αποκτήσαμε, είναι εκδήλωση αγάπης. Και σημειώνει η Γραφή, «δανείζει Θεῶ, ὃ ἐλεῶν πτωχόν». Είναι ίσως από αγαθά, που τα έχουμε ανάγκη, αλλά βλέπουμε ότι ο άλλος τα έχει στερηθεί. Είναι περιπτώσεις που θα χρειαστεί να κοπιάσουμε για χάρη του πλησίον μας. Να απασχοληθούμε, να εργαστούμε μαζί του, για να αντιμετωπίσει δύσκολες καταστάσεις, που βιώνει ανήμπορος, μόνος και αβοήθητος. Τέλικά, αγαπητοί μου, όλα αυτά που θα προσφέρουμε στον πλησίον μας, είναι η βάση, το θεμέλιο, όπου θα οικοδομηθεί το οικοδόμημα της ενότητας, της αγάπης. Αυτό για το οποίο προσευχήθηκε ο Κύριός μας: «Ἴνα ἐν ᾧσιν». Πιστοί στον Ένα και μοναδικό Θεό και τη μοναδική θεία αλήθεια. Όλοι οι χριστιανοί να ενωθούμε, με την απόλυτη ενότητα που χαρακτηρίζει τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Ένωση λοιπόν όλων των χριστιανών. «Υπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», προσευχόμεστε κατά τη θεία λειτουργία. Όλοι οι άνθρωποι πρέπει να ενωθούμε, που οπωσδήποτε έχουμε έναν κοινό Πατέρα και Δημιουργό.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πράξ. β' 1 – 11

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ζ' 37—52, η' 12

7 Ιουνίου 2020

«Και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου» (Πράξ. β' 4)

Μια από τις μεγάλες, υποσχέσεις τόσο της Παλαιάς όσο και της Καινής Διαθήκης, εκπληρώνεται σήμερα. Κατά τον Υμνωδόν: «Πεντηκοστήν εορτάζομεν και Πνεύματος επιδημίαν και προθεσμίαν επαγγελίας και ελπίδος συμπλήρωσιν». Γιορτάζουμε την κάθοδο, την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος και μέσα από αυτήν την εκπλήρωση των υποσχέσεων του Θεού προς τους ανθρώπους, καθώς και την ολοκλήρωση των ελπιδοφόρων προσδοκιών του ανθρώπου.

Σήμερα, λοιπόν, εκπληρώνεται η εξαγγελία του Θεού προς τον άνθρωπο που αφορά στον ερχομό και τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος. Μια εξαγγελία που έγινε διά μέσου του Προφήτου Ιωήλ: «Και εκκεώ από του Πνεύματός μου επί πάσαν σάρκα» (Ιωήλ γ'1). Μια εξαγγελία που επαναλαμβάνεται από τον Χριστό για τον ερχομό του Αγίου Πνεύματος και ότι, «όταν θα έρθει Εκείνος, το Πνεύμα της Αληθείας, θα σας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια» (Ιωάν. ιστ'13). Για τούτο και λίγο πριν την Ανάληψη Του στους ουρανοί, τους πληροφορούσε ότι, «Ενώ ο Ιωάννης βάπτιζε με νερό, εσείς θα βαπτιστείτε σε λίγες μέρες με Άγιο Πνεύμα» και ότι «θα λάβετε δύναμη όταν θα έρθει το Άγιο Πνεύμα σε σας»(Πράξ. α'5 και 8).

Με τη συμπλήρωση, λοιπόν, πενήντα ημερών από το Πάσχα και την Ανάσταση του Χριστού, εκπληρώνονται οι πιο πάνω εξαγγελίες και το Άγιο Πνεύμα μπαίνει δυναμικά στην Ιστορία και στη ζωή των ανθρώπων. Σήμερα με την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, ιδρύεται επί της γης η Εκκλησία και συνεχίζεται το λυτρωτικό έργο του Χριστού. Σήμερα το Άγιο Πνεύμα έρχεται «επί πάσαν σάρκα» μεταμορφώνοντας τον κόσμο. Από σήμερα το Άγιο Πνεύμα παραμένει στην Εκκλησία. Από σήμερα το Άγιο Πνεύμα φωτίζει τους ανθρώπους, τους απαλλάσσει από τα πάθη, καταργεί τις κάθε λογής διακρίσεις και τους ενώνει σε μια ψυχή και μια καρδιά. Μια ενότητα που θα τους απομακρύνει από την ιδιοποίηση των υλικών αγαθών και θα γίνει η απαρχή να μοιράζεται ο άνθρωπος αυτά που έχει με τον συνάνθρωπο που δεν έχει. Και το σημαντικότερο, όλη αυτή η μεταστροφή, όλη αυτή η αλλαγή γίνεται ελεύθερα και χωρίς κανένα εξαναγκασμό.

Όπως αισθητή ήταν η επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, «ήχος ώσπερ φερομένης πνοής βιαίας» και... «ώφθησαν αυτοίς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ωσει πυρός, εκάθισέ τε εφ' ένα έκαστον αυτών...», άλλο τόσο άμεσα και αισθητά ήταν και τα αποτελέσματά της. Όπως ακούσαμε και στον σημερινό « Απόστολο»: «Όλοι τότε πλημμύρισαν από Πνεύμα Άγιο και άρχισαν να μιλούν σε άλλες γλώσσες, ανάλογα με την ικανότητα που τους έδινε το Άγιο Πνεύμα».

Πλούσια, λοιπόν και αισθητά τα αποτελέσματα των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος. Οι αγράμματοι ψαράδες γίνονται πάνσοφοι. Αυτοί δε, που πριν λίγο καιρό αρνούσαν τον Χριστό, ακόμα και με όρκο μπροστά σε μια υπηρέτρια και που παρέμεναν έγκλειστοι «διά τον φόβον των Ιουδαίων», τώρα γίνονται άφοβοι. Έτσι, ανοίγοντας τις κλειστές πόρτες και άφοβοι πια, ομολογούν τα μεγαλεία του Θεού. Τέλος, ξεπερνώντας ελλείψεις, ατέλειες και αδυναμίες, αναδεικνύονται πρότυπα αρετής και αγιότητας. Αυτοί, που με τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος μεταμορφώθηκαν ριζικά και έγιναν μιμητές του Χριστού, στη συνέχεια προσκαλούν

τους ανθρώπους να μιμηθούν τη δική τους ζωή. Προτρέπει ο Απόστολος Παύλος: «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καγώ Χριστού» (Α' Κορ. 1α'1). Μιμηθείτε εμένα όπως κι εγώ μιμούμαι τον Χριστό.

Αυτή είναι η δύναμη του Θεού. Αυτή που μεταμορφώνει δια του Αγίου Πνεύματος και μετατρέπει τους αρνητές σε ένθερμους υποστηρικτές. Αυτή που καθιστά τους διώκτες σε «σκεύος εκλογής» και Αποστόλους των εθνών, όπως τον Σαύλο-Παύλο (Πράξ. 9'15).

Αυτή η δύναμη του Θεού και κατ' επέκταση η δωρεά του Αγίου Πνεύματος προσφέρεται για όλους. Αρκεί ο άνθρωπος να δεχθεί να γίνει αποδέκτης αυτής της προσφοράς. Κατά συνέπεια, ο καθένας καλείται, ανεξάρτητα από φύλο, χρώμα, φυλετική καταγωγή, μόρφωση ή κοινωνική τάξη, να γίνει αποδέκτης της δωρεάς του Αγίου Πνεύματος. Παράλληλα καλείται ο καθένας να επιβεβαιώσει αυτή την αποδοχή, μέσα από την καθημερινή ζωή του, που θα εκφράζεται με μια πολυμορφία αρετών, όπως και τα πολλαπλά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος.

Κατά τον Απόστολο Παύλο, ο καρπός των αρετών είναι ενιαίος και αδιάσπαστος, όπως και «ο καρπός του Αγίου Πνεύματος». Ομολογεί ότι: «Ο καρπός του Αγίου Πνεύματος είναι η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η μακροθυμία, η καλοσύνη, η αγαθότητα η πίστη, η εγκράτεια» (Γαλ. ε' 22-23). Κατά συνέπεια, δεν νοείται επιλεκτική προτίμηση ή, επιλεκτική άσκηση αρετών.

Οι αρετές συνυπάρχουν και η κάθε μια επιβεβαιώνει την άλλη. Η πίστη υλοποιείται και εκφράζεται μέσα από την ταυτόχρονη αγάπη προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Εκείνος που αγαπάει, έχει μακροθυμία, έχει και καλοσύνη, εκείνος που αγαπάει δεν ζηλοφθονεί, εκείνος που αγαπάει δεν κομπάζει, ούτε περηφανεύεται, είναι ευπρεπής, δεν είναι εγωιστής, ούτε ευερέθιστος, ξεχνάει το κακό που του έχουν κάνει». (Α' Κορ. 13'4-5).

Μέσα από τις αρετές πρέπει να ασκούμε τον εαυτό μας ωφέλιμα προς όλους. Ακόμα μέσα από την αυτοκυριαρχία, με τον έλεγχο του θυμού, μέσα από την κυριαρχία στη γλώσσα τη σάρκα και τα πάθη, θα επιβεβαιώνουμε τις εξαιρετες σχέσεις μας με τον Θεό, τον συνάνθρωπο και τον ίδιο τον εαυτό μας. Ιδιαίτερα δε, θα επιβεβαιώνουμε ότι και εμείς έχουμε γίνει αποδέκτες των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος.

Αδελφοί μου, στ' αλήθεια μπορεί ο καθένας από μας να επιβεβαιώσει με έργα τα πιο πάνω ή μήπως μέσα από την απραξία μας ή και τις πράξεις μας βλασφημούμε το Άγιο Πνεύμα; Ας μην ξεχνούμε ότι ο Θεός από συγκατάβαση μπήκε στην Ιστορία και έγινε άνθρωπος, στο πρόσωπο του Χριστού, για να μας οδηγήσει στη σωτηρία και τη θέωση. Σήμερα και πάλι ο Θεός από συγκατάβαση έρχεται μέσα στον κόσμο ,στο πρόσωπο του Αγίου Πνεύματος και σκηνώνει ανάμεσά μας. Ας το παρακαλέσουμε, λοιπόν, να σκηνώσει και μέσα μας. Το «ελθέ και σκήνωσον εν ημίν», ας γίνει καθημερινή παράκληση. Ας γίνει όχι μόνο διακαής πόθος, αλλά την ίδια στιγμή και το εφελτήριο για την αντίστοιχη βελτίωση της όλης ζωής και συμπεριφοράς μας. Ας παρακαλέσουμε θερμά το Άγιον Πνεύμα. «Παράκλητε Αγαθέ... ελθέ και σκήνωσον εν ημίν και καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος και σώσον, Αγαθέ, τας ψυχάς ημών». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ (Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ)

Απόστολος: Εβρ. 1α' 33-1β'2

Ευαγγέλιο: Ματθ. 32-33, 37-38, 1θ' 27-30

14 Ιουνίου 2020

«Και οὔτοι πάντες μαρτυρηθέντες δια τῆς πίστεως οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν... ἵνα μὴ κωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι» (Εβρ. 1α' 39-40)

Με τὴ σημερινή γιορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων κλείνει ὁ κύκλος τῶν κινητῶν γιορτῶν τοῦ ἔτους, ποὺ ἔχουν ὡς γνωστὸ ἐπίκεντρο τὸ Πάσχα. Ὅπως εἶναι γνωστὸ οἱ κινητὲς γιορτὲς ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ Πάσχα, ἔχουν σταθερὴ ἡμέρα, ἀλλὰ διαφορετικὴ ἡμερομηνία κάθε χρόνο. Ἀντίθετα οἱ ἀκίνητες γιορτὲς ἔχουν σταθερὴ ἡμερομηνία. Κοινὸς στόχος ὅλων τῶν γιορτῶν εἶναι ἡ μεταφορὰ τοῦ μηνύματος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ γίνῃ μέτοχος τῆς σωτηρίας ποὺ τοῦ προσφέρεται ἀπὸ τὸν Θεό.

Οἱ κινητὲς γιορτὲς κωρίζονται στὶς προ τοῦ Πάσχα ποὺ λέγεται περίοδος τοῦ Τριωδίου, καὶ στὶς μετὰ τὸ Πάσχα, με ἐπίκεντρο τὴν Πεντηκοστή, γιὰ τοῦτο καὶ ὀνομάζεται περίοδος τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Ἡ περίοδος πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα ἔχει σαν στόχο νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνθρωπο νὰ καταλάβῃ τὴ σημασία τοῦ Πάσχα καὶ ἰδιαίτερα νὰ ἀντιληφθῇ τὸ βαθύτερο νόημα τοῦ, ὅπως τὸ υπογραμμίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός» (Α' Κορ. ε' 7). Δηλαδή «ἡ δικὴ μας γιορτὴ τοῦ Πάσχα συνίσταται στὸ γεγονός ὅτι θυσιάστηκε γιὰ χάρη μας ὁ Χριστός». Ἐτσι ὁ Χριστιανὸς ἔχοντας συναίσθησι αὐτοῦ τοῦ γεγονότος προσπαθεῖ νὰ τὸ προσεγγίσει μέσα ἀπὸ τὴν ταπεινοφροσύνη καὶ τὴ μετάνοια. Ὅμως δὲν φτάνει μόνον αὐτὴ ἡ προσέγγισι. Χρειάζεται ἀκόμα νὰ γίνῃ μέτοχος τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Καὶ τὸ σημαντικότερο, νὰ γίνῃ συμμετοχος τῶν ἀγαθῶν αποτελεσμάτων τοὺς «συσταυρούμενος με τὸν Χριστό». Γιὰ νὰ μπορέσῃ δε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὴ τὴ «συσταύρωσι» καὶ ἄρα καὶ τὴ σωτηρία, χρειάζεται νὰ λάβῃ «δύναμιν ἐξ ὕψους», με τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ,γεγονός ποὺ θα συντελεστῇ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, καθὼς καὶ τὴν περίοδο μετὰ ἀπὸ αὐτὴν, ἔχουμε μιὰ νέα κοσμογονία, ἀλλὰ καὶ μεταμόρφωσι τοῦ ἀνθρώπου. Ὅμως, ἐνὼ ἡ Σταυρικὴ θυσία ἐγένε «ἀπαξ καὶ διαπαντός», ἡ Πεντηκοστή, κατὰ κάποιον τρόπο, εἶναι ἐπαναλαμβανόμενη, ἀφοῦ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα παραμένει στὴν Ἐκκλησία καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν Πεντηκοστή, συνεχίζοντας τὸ λυτρωτικὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ μέσω τῶν Μυστηρίων. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔργο, αὐτὴ ἡ παρουσία, θα συνεχίζεται καθημερινὰ μέχρι τὴ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου, προσφέροντας στὸν κάθε ἕνα ξεχωριστὰ τὴ δυνατότητα τῆς σωτηρίας. Κατ' ἐπέκτασι μέχρι τότε θα διευρύνεται ὁ κύκλος με τὴν προσθήκη νέων Ἁγίων, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ θα ἐπιβεβαιώνεται μέσα ἀπὸ αὐτοὺς, ὅχι μόνον ἡ διαρκὴς παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπισφράγισι αὐτῆς τῆς παρουσίας, μέσα ἀπὸ τὴν προσωπικὴ τους μαρτυρία καὶ ἀν χρειαστεῖ καὶ μέσα ἀπὸ τὸ μαρτύριο τῆς ζωῆς τους.

Ἡ σημερινὴ γιορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων μας βοηθᾷ νὰ καταλάβουμε ὅτι οἱ Ἅγιοι ἦταν ἄνθρωποι, ὅπως κι ἐμεῖς. Ἐζησαν μέσα στὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν ταυτίστηκαν με τὸν κόσμον καὶ ἰδιαίτερα με τὸν κόσμον τῆς ἀμαρτίας. Ζούσαν στὴ γῆ ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐνεργούσαν στὴ ζωὴ τους σαν πολῖτες τοῦ οὐρανοῦ. Με τὸν τρόπο αὐτὸ βίωσαν τὴν αἰωνιότητα μέσα ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ τους καὶ διακήρυτταν ὅτι «ξένοι καὶ

παρεπίδημοί εισιν επί της γης» (Εβρ. ια'13). Ότι είναι ξένοι και περαστικοί πάνω στη γη. Και τούτο γιατί, πρόσμεναν «με ζήλο και λαχτάρα τον ερχομό της ημέρας του Θεού...Προσμένουμε, κατά τον Απόστολο Πέτρο, καινούργιους ουρανοί και καινούργια γη, όπου θα βασιλεύει η δικαιοσύνη. Γι' αυτό, αγαπητοί μου, λέγει ο απόστολος Πέτρος προσμένοντας τον ερχομό του Κυρίου φροντίστε να βρεθείτε μπροστά του με ειρήνη, χωρίς κηλίδες και ψεκάδια. Θεωρήστε τη μακροθυμία του Κυρίου μας ως ευκαιρία σωτηρίας, όπως σας έγραψε και ο αγαπητός αδελφός Παύλος, με τη σοφία που του έδωσε ο Θεός» (Β' Πέτρ. γ' 12-15).

Με αυτό τον στόχο, με αυτή την προσδοκία έζησαν όλοι οι Άγιοι. Η σημερινή γιορτή των Αγίων Πάντων μας βοηθά να καταλάβουμε ότι αυτοί προέρχονται από όλες τις εποχές, από όλες τις ηλικίες και όλες τις κοινωνικές τάξεις. Άντρες και γυναίκες, μικροί και μεγάλοι, σε κάθε εποχή, έδιναν και θα δίνουν, διά μέσου των αιώνων, την καλή μαρτυρία της πίστεως και ιδιαίτερα της αγάπης τους προς τον Χριστό.

Ο δρόμος της αγιότητας δεν ήταν ούτε και θα είναι ποτέ εύκολος. Ήταν, είναι και θα είναι δρόμος βαμμένος με αίμα και ποτισμένος με ιδρώτα και δάκρυα. Ένας δρόμος δύσκολος και ανηφορικός. Όπως είπε και ο Χριστός, «στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η απάνουσα εις την ζωήν και ολίγοι εισιν οι ευρίσκοντες αυτήν» (Ματθ. ζ' 14).

Ο δρόμος της αγιότητας, παρά τις δυσκολίες που παρουσιάζει, έχει ακόλουθους, έστω και λίγους, σε κάθε εποχή. Έχει ακόλουθους που συνειδητά και με προθυμία αναλαμβάνουν να πληρώσουν αυτό το κόστος, μέσα από την ομολογία της πίστεως τους και αν χρειαστεί και με τη θυσία της ζωής τους. Θυσιάζουν κάθε τι που είναι πρόσκαιρο, αλλά την ίδια στιγμή κρατούν άσβεστη την πίστη και την αγάπη τους προς τον Θεό, όπως έκαναν και οι Άγιοι Πάντες που τιμούμε σήμερα.

Αδελφοί μου, σε κάθε εποχή λίγοι ήταν εκείνοι που ξεχώρισαν. Λίγοι, αλλά εκλεκτοί. Όμως διαχρονικά σαν άλλη «μικρή ζύμη, όλον το φύραμα ζυμοί» (Α' Κορ. ε' 6). Σαν άλλο προζύμι ζυμώνουν το ζυμάρι της κοινωνίας. Αυτοί είναι οι Άγιοι. Είναι η μικρή ζύμη. Είναι το προζύμι που καλείται να ζυμώσει το ζυμάρι του συνόλου της κοινωνίας. Μιας κοινωνίας που, είτε αντιστρατεύεται συνειδητά την πίστη, είτε και την προσπερνά αδιάφορα. Κι όμως, παρά την αρνητική αυτή κατάσταση, οι Άγιοι εξακολουθούν να προβάλλουν σαν φάροι που καθοδηγούν όσους βρίσκονται στη θάλασσα της ζωής. Με το απαλό τους φως, μας φωτίζουν, μας προστατεύουν και μας καθοδηγούν για να μη ναυαγήσουμε. Μας προσκαλούν ακόμα να μιμηθούμε τη ζωή τους. Ας τους μιμηθούμε. Αυτός θα είναι και ο καλύτερος τρόπος για να εκδηλώσουμε τον σεβασμό μας σ' αυτούς.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. β' 10-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 18-23

21 Ιουνίου 2020

«Οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτόν»

Στην κλήση των τεσσάρων Αποστόλων Πέτρου, Ανδρέου, Ιακώβου και Ιωάννου, αναφέρεται το σημερινό Ευαγγέλιο. Περπατώντας ο Ιησούς στη θάλασσα της Γαλιλαίας τους συνάντησε να ασχολούνται με την ψαρική τέχνη. Ο Πέτρος κι ο Ανδρέας έριχναν τα δίκτυα στη θάλασσα. Δεν πρόλαβαν να τα ανασύρουν κι έπεσαν πρώτοι αυτοί στα δίκτυα της αγάπης του Θεού. «Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων» τους είπε ο Διδάσκαλος. Χωρίς δεύτερο λόγο εκείνοι, την ίδια στιγμή, άφησαν τα δίκτυα «και ηκολούθησαν αυτόν».

Οι άλλοι δυο, ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης μαζί με τον πατέρα τους Ζεβεδαίο ήταν μέσα στο πλοίο τους και μπάλωναν τα δίκτυα. Κι αυτούς κάλεσε ο Ιησούς. «Οι δε ευθέως αφέντες το πλοίον και τον πατέρα αυτών ηκολούθησαν αυτόν». Για τον Χριστό εγκατέλειψαν πατέρα, οικογένεια, περιουσία, πατριδα, επάγγελμα.

Μαγνητισμένοι από το θείο πρόσωπο του Χριστού ένοιωσαν στην ψυχή τους μια δύναμη να τους ελκύει κοντά Του. Δεν υπολόγισαν ούτε συγγενείς, ούτε περιουσίες. Παρέδωσαν στα χέρια Του τη ζωή τους. Τον ακολούθησαν πιστά κι όλοι τους, για χάρη Του μαρτύρησαν και θυσιάστηκαν ηρωικά. Κάτω από συνθήκες σκληρές, περιόδευσαν γη και θάλασσα, για να διασώσουν το φως της αλήθειας και της αγάπης. Επανειλημμένα κινδύνεψαν για το Ευαγγέλιο του Χριστού. Ποιος μπορεί να διηγηθεί τις θλίψεις και τα δεσμά, τους αγώνες και τους κόπους, τους μόχθους και τις αγρυπνίες, τις κακοπάθειες και τα ναυάγια, που υπέμειναν για τη σωτηρία του κόσμου! Από αλιείς ιχθύων, έγιναν αλιείς ανθρώπων! Από άσημοι και μικροί αναβιβάστηκαν στους θρόνους της τιμής από τους οποίους μαζί με τον Χριστό θα κρίνουν «τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ». Ρητή και συγκεκριμένη υπήρξε η διαβεβαίωση του Ιησού: «Υμείς οι ακολουθήσαντες μοι, εν τη παλιγγενεσία, όταν καθίση ο υιός του ανθρώπου επί θρόνου δόξης αυτού, καθίσητε και υμείς επί δώδεκα θρόνους κρίνοντες τας δώδεκα φυλάς του Ισραήλ. Και πας ος αφήκεν οικίαν ή αδελφούς ή αδελφάς, ή πατέρα ή μητέρα, ή γυναίκα ή τέκνα, ή αγρούς ένεκεν του ονόματός μου, εκατονταπλασίονα λήψεται και ζώην αιώνιον κληρονομήσει» (Ματθ. ιθ' 28-29).

Αξιοθαύμαστη είναι η ανταπόκριση των Αποστόλων στο κάλεσμα του Χριστού. Εκείνο όμως που την καθιστά περισσότερο θαυμαστή, είναι η λέξη «ευθέως». Αμέσως, χωρίς να υπολογίσουν τα υπέρ και τα κατά, χωρίς να τακτοποιήσουν τις οικογενειακές τους υποθέσεις, χωρίς να αποχαιρετήσουν συγγενείς και φίλους. Απαρνήθηκαν τον εαυτό τους και ακολούθησαν τον Χριστό με εμπιστοσύνη. Απογυμνώθηκαν από κάθε γήινο, πρόσκαιρο, κι ενδύθηκαν την ουράνια δόξα. Εγκατέλειψαν τους κατά σάρκα συγγενείς και ακολούθησαν τον μοναδικό πατέρα, αδελφό και φίλο, τον Θεάνθρωπο (Ιωάν. ιε' 15 Ματθ. ιβ' 50). Και όλα αυτά αποφασίστηκαν «εν ριπή οφθαλμού». Όταν ομιλεί ο Θεός, ο άνθρωπος πρέπει να υπακούει. Μάλιστα όταν τον καλεί στον δρόμο της σωτηρίας, δεν πρέπει να χρονοτριβεί, αλλά «ευθέως» να ανταποκρίνεται στην κλήση. Το παρόν είναι δικό μας, το μέλλον δεν γνωρίζουμε αν θα μας ανήκει: «έρχεται νυξ ότε ουδεις δύναται εργαζεσθαι» (Ιωάν. θ' 4). Σήμερα έχουμε υγεία και μπορούμε να εργαστούμε για τη δόξα του Θεού. Ίσως αύριο χάσουμε τη δύναμη. Σήμερα έχουμε τα μέσα και τον τρόπο, αύριο ίσως να χάσουμε τις ευκαιρίες.

Ο Χριστός συνεχίζει και σήμερα να μας προσκαλεί στη Βασιλεία της αγάπης και της ειρήνης. Μας προτρέπει να αφήσουμε τις αδυναμίες και τα πάθη και να Τον

ακολουθήσουμε. Μεσ' από τα γεγονότα της ζωής μας απευθύνει διαρκώς προσκλήσεις. Εμείς τι θα κάνουμε; Θα μείνουμε προσκολλημένοι στα γήινα και θα χάσουμε τα ουράνια; ή θα απαρνηθούμε τα τερπνά του κόσμου και θα Τον ακολουθήσουμε;

Είναι αλήθεια, ότι όσοι πιστεύουμε στον Χριστό, θέλουμε να είμαστε κοντά Του. Από την άλλη, όμως, πλευρά, δειλιάζουμε να περιφρονήσουμε εκείνα που κρατούν δέσμιο το πνεύμα μας στη γη, Αποτέλεσμα αυτής της καταστάσεως είναι η αναβολή. Αναγνωρίζω ότι πρέπει να αλλάξω πορεία. Σήμερα, όμως, αδυνατώ λόγω πολλών περιστάσεων. Αύριο, σε λίγο καιρό. «Μη αναβάλλου επιστρέψαι προς Κύριον» λέγει ο ιερός Χρυσόστομος «μηδέ ανάμενε ημέραν εξ ημέρας, μήποτε, ως μέλλεις, εκτιβής». Σήμερα ένιωσες σκίρτημα μετάνοιας; Σήμερα σπεύσε στον πνευματικό να εξομολογηθείς. Σήμερα συναισθάνθηκες την αμαρτωλότητά σου κι άκουσες τη φωνή του Χριστού να σε προσκαλεί; Μην αναβάλλεις. Σκέψου, ότι η συνήθεια της αμαρτίας από την συνεχή επανάληψη γίνεται τόσο ισχυρή, ώστε καταλαμβάνει μέσα σου θέση φύσεως. Όπως οι ταπεινοί ψαράδες της Γαλιλαίας έτσι και συ «ευθέως» ακολούθησε τον Σωτήρα Χριστό. Μη λησμονείς, ότι το σήμερα είναι δικό σου. Τώρα που έχεις θέληση, τώρα που έχεις δυνάμεις, τώρα που έχεις τα λογικά σου, ανταποκρίσου στην κλήση του Ιησού. Ίσως αύριο να είναι πολύ αργά.

Αν υπάρχουν ευσεβείς που δεν έχουν στην ψυχή τους χαρά και ικανοποίηση για τη ζωή που κάνουν, τούτο συμβαίνει, γιατί δε ζουν γνήσια την ευσέβεια τους. Οι άνθρωποι αυτοί, έχουν ανακατέψει την πίστη με πολλή υποκρισία και φιλοσοφία και κοσμικό φρόνημα. Έχουν καταντήσει τυπολάτρες κι ευσεβιστές με εξωτερικά μόνο γνωρίσματα ευσέβειας, χωρίς αντίκρισμα και περιεχόμενο. Φυσικό είναι να υποφέρουν εσωτερικά, γιατί είναι διχασμένοι. Μπορεί να τηρούν όλους τους τύπους να αναγνωρίζονται στην εφαρμογή των χριστιανικών καθηκόντων τους, να είναι πρώτοι σε κάθε προσκλητήριο της Εκκλησίας. Παρά ταύτα, όμως, μένουν ανικανοποίητοι, σασιτισμένοι, χωρίς τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος χωρίς χαρά, αγάπη, πίστη, πραότητα, ειρήνη, υπομονή, γιατί τους λείπει το θεμέλιο της πνευματικής ζωής, η αυτογνωσία. Έχουν πλούσια φυλλωσιά χωρίς καρπούς, σαν την άκαρπη συκή. Η ευσέβεια της Εκκλησίας μας βρίσκεται στα Συναξάρια, στα τροπάρια και στα ιερά εικονίσματα. Οι βίοι των αγίων βοηθούν τον πιστό να ζήσει την εν Χριστώ ζωή. Τα τροπάρια εκφράζουν τα συναισθήματα χαράς για τις δωρεές του Θεού. Οι σεπτές εικόνες απεικονίζουν τη δόξα των αγίων.

Αδελφοί,

Ο Χριστιανός που στηρίζεται στα πρότυπα των αγίων και που βαδίζει πάνω στα δικά τους ίχνη, είναι πραγματικά ευσεβής. Διαβάζοντας το συναξάρι, ψάλλοντας τα κατορθώματα των αγίων και ατενίζοντας τις δοξασμένες τους μορφές, εναρμονίζει τη ζωή του με τη δική τους ζωή και ακολουθεί το δικό τους δρόμο. Αποκορύφωμα και πλήρωμα κάθε ευσεβούς ζωής είναι και παραμένει πάντοτε «το μέγα της ευσεβείας μυστήριο» δηλ. η Θεία Ευχαριστία με τη μετάληψη της οποίας ο πιστός ενώνεται με το Θεό και την Εκκλησία. Όσοι θέλουν να γνωρίσουν και να ζήσουν την Ορθόδοξη ευσέβεια ας μαθητεύσουν στο μοναδικό σχολείο της Εκκλησίας, όπου βιώνεται η αγιότητα και διδάσκεται η πρακτική. Στην Εκκλησία δεν έχουν θέση οι θεωρίες αλλά τα πρόσωπα και τα γεγονότα. Ας ενώσουμε, λοιπόν, τη δική μας ζωή με τη ζωή των αγίων κι ας γίνουμε μαθητές εκείνων που έκαναν την πράξη «θεωρίας επίβαση».

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ε' 1 - 10

Ευαγγέλιον: Ματθαίου στ' 22 - 33

Κυριακή 28 Ιουνίου 2020

Δύο σημαντικά μηνύματα μας προσφέρει το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα, αγαπητοί μου αδελφοί. Το πρώτο: η συνέπεια στη ζωή μας. Αν είσαι χριστιανός πρέπει στην πράξη, να ζεις ως χριστιανός.

«οὐδείς δύναται δυο κυρίους δουλεύειν»

Κανένας δεν μπορεί να έχει δυο αφεντικά και να υπηρετεί και τα δυο, το ίδιο καλά. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση: «Θεῶ δουλεύειν ἢ μαμωνᾶ». Ἡ εἴσαι πιστός χριστιανός ἢ ὄχι. Αν εἴμαστε προσκολλημένοι στον πλοῦτο και τα υλικά αγαθά, ἔχοντας τα, ως πρώτη προτεραιότητα στη ζωή μας, σημαίνει ὅτι απομακρυνόμαστε ἀπό τον Θεό. Περιορίζεται το ενδιαφέρον μας για την τήρηση των εντολῶν του Θεοῦ. Ασχολούμαστε αποκλειστικά με την φροντίδα της καλύτερης καθημερινῆς μας ζωῆς. Επιζητούμε να αποκτούμε πλοῦτο, ἀξιώματα και θέσεις. Ἰδιαίτερα μᾶς ἀπασχολεῖ σε χρόνο, χρήμα ἀλλά και κόπο η ἐμφάνισή μας. Επιζητούμε πιεστικά κάποτε, την ἐκτίμηση του κόσμου, και ἐπαναλαμβάνω, διαθέτοντας για ὅλα αὐτά ἐκτός ἀπό τον πολῦτιμο μας χρόνο και ἀφθονο χρήμα. Και το κακό εἶναι ὅτι ποτέ δεν ικανοποιούμαστε με ο,τιδήποτε και οσαδήποτε, ἀν ἀποκτήσουμε. Πάντα νιώθουμε, ὅτι κάτι μας λείπει. Κάλι που κάποιος ἄλλος το ἔχει. Συνεπῶς δύσκολο να μας μείνει χρόνος, να ἀσχοληθούμε με τον εαυτό μας, την ψυχὴ μας. Κι αὐτό, γιατί ὅλες μας οἱ φροντίδες, εἶναι τόσο χρονοβόρες και βασιανιστικές, που δεν μας ἀφήνουν περιθώρια για ενδιαφέροντα και θέματα πνευματικά.

Ζητούμε και ἔχουμε, αγαπητοί μου, περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔχουμε ἀνάγκη, ἐνῶ ἀνησυχούμε, ἀν δεν τα ἀποκτήσουμε. Πολλές φορές οἱ σκέψεις μας, η συνεχῆς φροντίδα μας, μας βασανίζουν. Τα σχέδιά μας, φαίνονται ἄπιαστα. Ξεκινούμε τον εαυτό μας. Ξεκινούμε ἀκόμη και τις υποχρεώσεις μας στην οἰκογένειά μας, για την οποία ἰσχυρίζομαστε ὅτι ἀγωνιζόμαστε. Αλλά ξεκινούμε και τους ἄλλους γύρω μας. Τῶν ὁποίων την παρουσία και τις ἀνάγκες, ἀγνοούμε. Εἴμαστε παράλογα και ἀπόλυτα προσκολλημένοι, στις σχεδιαζόμενες κατακτήσεις μας. Και ὅμως λέμε ὅτι εἴμαστε χριστιανοί. Ἐρχόμαστε στην ἐκκλησία, ἀνάβουμε το κερί μας, κάνουμε τον σταυρό μας. Και μένουμε ἡσυχοὶ με τη συνείδησή μας, ὅτι με τα τυπικά αὐτά, εἴμαστε ἐντάξει. Δυστυχῶς μας λείπει η οὐσία, αγαπητοί μου. Ἡ συνέπεια στη ζωή μας. Δεν εἶναι ἀρκετό το κερί, ο σταυρός και ο σε ἀραιὰ διαστήματα, ἐκκλησιασμός μας. Ἡ προσκόλληση στα υλικά αγαθά, εἶναι υπερβολή. Φυσικά, στο ἀναγκαῖο μέτρο, δεν πρέπει να τα ἀρνούμαστε, γιατί εἴμαστε ἀνθρώποι. Τα ἔχουμε ἀνάγκη για την ἐπιβίωσή μας. Αλλά σαν υποχρέωση, για την ἐπιβίωσή μας. Δεν πρέπει να γίνουν ο ἀποκλειστικός σκοπὸς της ζωῆς μας. Ο ἀνθρώπος δεν εἶναι μόνο σάρκα. Εἶναι και πνεῦμα. Ἐχουμε ἀθάνατη ψυχὴ, την ὁποία πρέπει να ἐπιμελούμεθα. Κι ἔπειτα, σ' αὐτόν τον κόσμο, εἴμαστε προσωρινοί, ἐπισκέπτες. Ἡ ψυχὴ, ὅμως, θα ἐξακολουθήσει να ὑπάρχει. Γι' αὐτήν, λοιπόν, εἶναι ἀνάγκη να φροντίσουμε, με τις οδηγίες, που ο θεῖος λόγος, μᾶς ἔχει δώσει. Ἡ τήρηση των εντολῶν του Θεοῦ, στον ὁποῖο και μόνον υπακούουμε εἶναι ἀπαραίτητη για να εἴμαστε πραγματικοί χριστιανοί, με συνέπεια στη ζωή μας.

Και σε ἀπόλυτη σχέση με το προηγούμενο, ἓνα δεῦτερο μήνυμα:

«τίς δέ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἓνα;»

Για να φανερώσει την πραγματική ανθρώπινη αδυναμία μας, και την ανόητη φροντίδα μας, για πράγματα άπιαστα, λέγει ο Κύριος: Ποιος από εσάς όσο κι αν φροντίσει, μπορεί να αυξήσει το ανάστημά του, κατά έναν πήχυ ακόμη; Σαφής και πραγματική η αδυναμία μας για πολλά, που θέλουμε να πετύχουμε, κι ακόμη μεγαλύτερη, για να αποφύγουμε φυσικά φαινόμενα, θεομηνιές. Ωστόσο θα ήταν παράλογο, να αδιαφορούμε τελείως για τις καθημερινές υλικές μας ανάγκες. Είναι υποχρέωσή μας να διατηρούμε τη ζωή μας, την υγεία μας. Για τον εαυτό μας, για την οικογένειά μας, για όλους εκείνους για τους οποίους έχουμε υποχρέωση, δεσμευόμαστε. Αλλά η υποχρέωσή μας, να καλύψουμε τις υλικές μας ανάγκες, δεν θα μετατραπεί σε βασανιστική φροντίδα, που θα μας απασχολεί νυχθημερόν. Με πρόγραμμα, να αφήσουμε χώρο και χρόνο για μελέτη, για μόρφωση και απόκτηση γνώσεων, για την ικανοποίηση των πνευματικών μας αναγκών. Θα εντάξουμε στα σχέδιά μας την επιτυχία, την συνολική πνευματική μας ανάπτυξη. Να προσφέρουμε παράλληλα τις γνώσεις και ικανότητές μας και στους γύρω μας, την κοινωνία που ζούμε. Αλλά πάντοτε έχοντας υπόψη μας, ότι μόνοι μας, πολύ λίγα μπορούμε να πετύχουμε. Τονίζεται στην περικοπή που ακούσαμε: «τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, οὐ σπείρουσιν οὐδέ θερίζουσιν..... καὶ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά» και «καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει, οὐ κοπιᾷ οὐδέ νήθει». Λέγει ο Κύριος: βλέπετε τα πτηνά που δεν σπείρουν, δεν θερίζουν και όμως ο Θεός τα τρέφει. Και τα κρίνα που φυτρώνουν στα χωράφια, μεγαλώνουν χωρίς να κοπιάζουν ή να γνέθουν. Αν, λοιπόν, ο Θεός φροντίζει για πτηνά και φυτά, είναι δυνατόν να παραλείψει, τη φροντίδα για την κορωνίδα της δημιουργίας, τον άνθρωπο; Εμπιστοσύνη, λοιπόν, αγαπητοί μου, στον Θεό, που αγαπά και φροντίζει για τα δημιουργήματά Του. Οι δυσκολίες της ζωής, είναι πολλές, καθημερινές, σοβαρές και απροσδόκητες. Πολεμικές συγκρούσεις και εκθρικές επιβουλές. Σε Κείνον, θα στραφούμε! Πρόσφατα, δεχτήκαμε και μια πρωτόγνωρη θανατηφόρο επιδρομή, μια παγκόσμια ανελέητη επιδημία. Φάνηκε η παντελής αδυναμία μας, σ' αυτόν τον επικίνδυνο, αόρατο και ύπουλο εχθρό. Μετέβαλε άρδην τον τρόπο της ζωής, τις συνήθειές μας, τα σχέδια και τα προγράμματά μας. Και τα αθώα θύματα, πάμπολλα. Πιστεύετε ότι είναι δυνατόν, ο Θεός να εγκαταλείψει το πλάσμα Του; Γι' αυτό θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, να ζούμε. Δε θα σταματήσουμε να φροντίσουμε για όλα. Πάντοτε όμως με πίστη και εμπιστοσύνη και θερμή προσευχή στον Κύριο. Και με τη βοήθεια και προστασία Του, θα γίνει το θέλημά Του. Και η κατάληξη που ακούσαμε στο τέλος της σημερινής περικοπής, σαν συμπέρασμα που προβάλλει σαν ο στόχος: «Ζητείτε δέ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ πάντα ταῦτα προστεθήσεται ὑμῖν.» Πρώτα-πρώτα στοχεύουμε να πετύχουμε την κληρονομία της βασιλείας του Θεού, κι έπειτα όλα αυτά θα ακολουθήσουν, θα τα έχουμε. Ας μην αδημονούμε, λοιπόν. Να μην ανησυχούμε! Έχουμε δίπλα μας τον Κύριο και Θεό μας. Τι ζητά από εμάς; Να ακολουθούμε τις οδηγίες Του, με συνέπεια, στη ζωή μας. Κατά απόλυτη προτεραιότητα: Να τηρούμε τις εντολές Του! Και τέλος: «γεννηθήτω τὸ θέλημά Του!»

Δ.Γ.Σ.

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparhou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2020

ΕΤΟΣ ΜΑ΄

ΑΡ.481 - 482

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Γαλ. ε΄22- στ΄2

Ευαγγέλιο: Ματθ. η΄ 5-13 5

Ιουλίου 2020

«Προσήλθεν αὐτῷ εκατόνταρχος παρακαλῶν αὐτόν...»

Ἄνθρωπος βαθιάς πίστεως κι ἐλπίδας ἦταν ὁ σπλαχνικός εκατόνταρχος τῆς σημερινῆς ευαγγελικῆς περικοπῆς. Με βαθιά ταπείνωση και πλήρη συναίσθηση τῆς σμικρότητάς του κατέφυγε στον Χριστό και τον παρακαλοῦσε για τον ἀρρωστο δούλο του. Στον διάλογο που ἀκολούθησε ἀποκαλύφθηκε τὸ μεγαλεῖο τῆς πιστεύουσας καρδιάς του και δικαίως ἐπαινέθηκε ἀπὸ τον Χριστό. Τέτοια πίστη, εἶπε ὁ Κύριος, δεν συνάντησα οὔτε στους ἐκλεκτοὺς του Θεοῦ Ἰσραηλίτες.

Πίστη κι ἐλπίδα ἦταν οἱ δυνάμεις που ὡδήγησαν τα βήματά του στον κορηγὸ τῆς ζωῆς. Ἦταν βέβαιος για τὸ ἀποτελέσμα και γι' αὐτὸ τόλμησε και κατέφυγε στον «Θεὸ τῆς ἐλπίδος» (Ρωμ. ιε΄ 13). Στήριξε τὴν ἐλπίδα του στην ἀπειρη φιλανθρωπία Του. Σαν θεῖο δῶρο ἦλθε ἡ θεραπεία του δούλου του: «και ἰάθη ὁ παις αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ».

Ὁ πόνος και οἱ δοκιμασίες τῆς ζωῆς πολλοὺς ἀνθρώπους βυθίζουν στο πέλαγος τῆς ἀπελπισίας και τῆς ἀπογνώσεως. Μια ἀπρόσμενη ἀποτυχία, ἓνας ξαφνικὸς πειρασμὸς, μια ἀνεξήγητη ἀρρώστια, ἓνας βίαιος παραγκωνισμὸς, μια ἀπάνθρωπη συμπεριφορὰ μας σύρουν στην περιπέτεια τῆς θλίψης και τῶν δακρῶν. Τότε ἀισθανόμαστε μόνοι και ἀβοήθητοι. Βλέπουμε τους φίλους, διακριτικά, να μας εγκαταλείπουν. Παρατηροῦμε τους συγγενεῖς να ἀποσύρονται «στα ἴδια». Εκείνοι που πρὶν ἦταν δίπλα μας στις χαρὲς και στις ἐπιτυχίες, τώρα ἀπομακρύνονται. Μοναδικὸς σύντροφος μας μένει ἡ μοναξιά. Μέσα στις ἀτέλειωτες ὥρες τῆς νύκτας, τὸ σκοτάδι τῆς ἀπελπισίας μας σκεπάζει. Περιέργες ιδέες περνοῦν ἀπὸ τον νοῦ. Κι ἀν δεν ἔχουμε θεμέλια, γρήγορα φτάνουμε στην ἀπόγνωση και χάνουμε τα λογικά μας.

Μέσα στο σκοτάδι του πόνου, για τον ἀνθρωπο που πιστεύει, ὑπάρχει ἓνα φῶς. Εἶναι τὸ φῶς τῆς ἐλπίδας. Ἡ ἐλπίδα ξεπερνά τὸ σκοτάδι τῆς θλίψης, ὡδηγεῖ τὴν ψυχὴ στο χῶρο του φωτός και ἀνακουφίζει τον κουρασμένο τῆς ζωῆς ἀπὸ τὸ βᾶρος του σταυροῦ του.

Δεν ὑπάρχει χειρότερη ψυχολογικὴ κατάσταση ἀπὸ τὴν ἀπόγνωση. Μόνο με τὸ σκοτάδι μπορεῖ να παρομοιαστεῖ. Τὴν ὥρα τῆς ἀπογνώσεως παραλύει ἡ θέληση, σκοτίζεται ἡ κρίση, θολώνει ὁ νοῦς και μπορεῖ ὁ ἀνθρωπος να ὡδηγηθεῖ σε πράξεις ἀξιοθρήνητες για τὴ σωματικὴ και πνευματικὴ του υγεία. Ἡ ἀπόγνωση εἶναι διαβολικὸ δηλητήριο, που ὁ ἐχθρὸς σταλάζει στην ψυχὴ για να τὴν καταστρέψει. Οἱ ἅγιοι ὀνομάζουν τὴν ἀπόγνωση

«πειρασμὸ βαρῦ, σκοτεινὸ, ἀπαρακλήτο, στένωσις και πνιγμὸ» (Ἀββᾶς Δωρόθεος). Ἡ θεραπεία τῆς βρίσκεται μόνο στην πίστη και στην ἐλπίδα. Τὴν ὥρα τῆς δοκιμασίας να μην ἀποκάνουμε, ἀλλὰ με ταπείνωση να ἐμπιστευθοῦμε στον Θεὸ τῆ ζωῆς μας. «Γεννηθήτω τὸ θέλημα σου» να

πούμε. Εκείνος με την άπειρη σοφία Του γνωρίζει ποιους τρόπους πρέπει να μετέλθει, για να μας αγιάσει. Ας μη γογγύσουμε, αλλά ας προσευχηθούμε να μας ελεήσει. Να μας χαρίσει δύναμη, καρτερία και υπομονή.

Εκτός από την απόγνωση που έχει σχέση με τα βιοτικά πράγματα, υπάρχει και η πνευματική απόγνωση. Η απελπισία που αισθανόμαστε για τη σωτηρία μας. Η αμαρτία που στην αρχή μας κολακεύει, ύστερα μας κτυπά αλύπητα με την απόγνωση. Ο λογισμός που πριν μας ωθούσε στη διάπραξη της αμαρτίας, μετά την πράξη μας κατηγορεί, μας εξευτελίζει, μας καταδικάζει. Μας παρουσιάζει αδύναμη τη θέληση για επιστροφή και μας βομβαρδίζει με τις σατανικές σκέψεις: «Τώρα που έπεσες δεν μπορείς πια να σηκωθείς. Όσο κι αν αγωνιστείς, δεν μπορείς να ελευθερωθείς από το πάθος». Αποτέλεσμα της απελπισίας είναι οι συνεχείς πτώσεις και η υποδούλωση του ανθρώπου στην καταδυναστεία του διαβόλου.

Εδώ είναι που πρέπει να στηριχτούμε στην ελπίδα. Στην ελπίδα ότι ο Κύριος με τη θεία Χάρη Του θα μας ενισχύσει στον αγώνα. Όχι στην ελπίδα των δικών μας δυνάμεων, αλλά στην ελπίδα της θείας αγάπης που σώζει. Με τα δάκρυα της μετάνοιας στο λουτρό του Μυστηρίου της εξομολογήσεως, ας πλύνουμε τα έλκη της ψυχής. Μην απογοητευτούμε για τις καθημερινές πτώσεις. «Ου γαρ το πεσείν έστι χαλεπόν, αλλά το πεσόντα μη αναστήναι σατανικόν και ολέθριον» (Ιωάννης ο Νηστευτής). Ας προσφέρουμε στον Θεό «πνεύμα συντετριμμένον». Κι εκείνος που αγαπά τις συντετριμμένες και ταπεινωμένες καρδιές θα μας συγχωρέσει και θα μας ελευθερώσει από τον ζόφο της αμαρτίας.

Αδελφοί,

«Επί τω Θεώ ήλπισα» (Ψαλμ. νε' 12) διακηρύττει ο προφητάναξ Δαβίδ. Αυτά ας ψελλίζουμε κι εμείς στις ώρες των θλίψεων και των δοκιμασιών. Χωρίς την ελπίδα θα συντριβούμε. «Ει υπομένομεν και συμβασιλεύσομεν» (Β' Τιμοθ. β' 12). Με υπομονή, καρτερία και πίστη ας αγωνιζόμαστε και ας παρακαλούμε τον Θεό να μη μας αποστερεί τη θεία Χάρη Του.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ι' 1 – 10

Ευαγγέλιο: Ματθ. η' 28 - θ' 1

12 Ιουλίου 2020

«Τι ημίν και συ, Ιησού υιέ του Θεού; Ἦλθες ὡδε προ καιροῦ βασιλείσαι ημάς;» (Ματθ. η' 29)

Μέσα από το διπλό ερώτημα των δύο δαιμονισμένων των Γεργεσηνών, προβάλλει μια τριπλή ομολογία. Πρώτον, το έργο των δαιμόνων δεν ταυτίζεται, δεν συμπίπτει με το έργο του Χριστού. Δεύτερον, ομολογούν και αναγνωρίζουν ότι ο Χριστός είναι «Υιός του Θεού». Και τρίτον, αναγνωρίζουν ότι η δύναμη του Χριστού είναι, όχι μόνο μεγαλύτερη από τη δική τους, αλλά και ότι το καταστροφικό τους έργο θα έχει τέλος και μάλιστα, ίσως και πιο νωρίς από αυτό που περίμεναν. Όμως δεν κάνουν καμιά προσπάθεια για διόρθωση.

Κατά τον Απόστολο Πέτρο ο διάβολος, είναι «αντίδικος», είναι αντίπαλος του ανθρώπου και «περιφέρεται σαν λιοντάρι που βρυχάται ζητώντας κάποιον να καταβροχθίσει» (Α' Πέτρ. ε' 8). Κατά τον Ευαγγελιστή Ιωάννη: «Απαρχής ο διάβολος αμαρτάνει». «Από την αρχή ο διάβολος παραβαίνει τον νόμο του Θεού». Παράλληλα όμως, μας αποκαλύπτει και τον σκοπό του ερχομού του Χριστού στον κόσμο, λέγοντας ότι: «Εις τούτο εφανέρωθη ο Υιός του Θεού ίνα λύση τα έργα του διαβόλου» (Α' Ιωάν. γ' 8). «Γι' αυτόν τον λόγο ο Υιός του Θεού ήρθε στον κόσμο για να καταστρέψει τα έργα του διαβόλου».

Ο διάβολος, λοιπόν, είναι πολέμιος του ανθρώπου, το δε έργο του είναι καταστροφικό, γεγονός που επιβεβαιώνει το σημερινό Ευαγγέλιο. Ο διάβολος, κυρίαρχος πια στους δύο ανθρώπους, τους καθιστά επιθετικούς για τους άλλους ανθρώπους, ώστε να μην περάσει κανένας από εκείνον τον δρόμο. Με όψη φοβερή και με αντικοινωνική συμπεριφορά είχαν σαν κατοικία τους τα μνήματα. Το ότι δε, το έργο τους ήταν καταστροφικό, επιβεβαιώνεται από την παράκληση τους. «Αν είναι να μας διώξεις, άφησέ μας να πάμε στο κοπάδι των χοίρων». Και όλο το κοπάδι των χοίρων όρμησε και γκρεμίστηκε στη λίμνη και πνίγηκαν μέσα στα νερά».

Όμως, παρά το ότι οι δαίμονες εγκατέλειψαν τους δύο ανθρώπους, αμέσως μετά την άδεια και ταυτόχρονα, μετά την εντολή του Χριστού «υπάγετε», πηγαίνετε, εντούτοις, συνέχισαν το καταστροφικό τους έργο. Επειδή δε η ζωή των κατοίκων των Γεργεσηνών, βρισκόταν σε πλήρη αντίθεση με τον νόμο του Θεού, οι δαίμονες τους προκάλεσαν τρόμο και παράλληλα τους έπεισαν ότι η παρουσία του Χριστού, ως Θεού, μόνο ζημιά μπορεί να προκαλέσει. Για τούτο, αντί να συναισθανθούν την παρανομία τους, αντίθετα, όπως ακούσαμε στο σημερινό Ευαγγέλιο: «Βγήκε τότε όλη η πόλη να συναντήσει τον Χριστό, κι όταν τον είδαν, τον παρακάλεσαν να φύγει από την περιοχή τους».

Διπλή παράκληση, λοιπόν, με διαφορετικό περιεχόμενο, αλλά με κυρίαρχο στοιχείο τον φόβο. Στην πρώτη περίπτωση, τα δαιμόνια παρακαλούν τον Χριστό να τους επιτρέψει να φύγουν και να πάνε στο κοπάδι των χοίρων. Στη δεύτερη περίπτωση, «πάσα η πόλις», το σύνολο των κατοίκων της πόλης παρακαλούν τον Χριστό να φύγει από την περιοχή τους. Ιδιαίτερα αδικαιολόγητη η συμπεριφορά των κατοίκων των Γεργεσηνών. Και τούτο γιατί, αντί να ευχαριστήσουν τον Χριστό για τη θεραπεία δύο συνανθρώπων τους και το σημαντικότερο, το ότι τους απάλλαξε από τον καθημερινό κίνδυνο, αντίθετα του ζητούν να απομακρυνθεί από την περιοχή τους. Πολλές φορές, μέχρι και σήμερα, το υλικό συμφέρον τυφλώνει ανθρώπους και λαούς, με αποτέλεσμα να παρακάμψουν το νόμο του Θεού, τις ηθικές αξίες και να περιφρονούν ακόμα

και την ανθρώπινη ζωή. Αν περιοριστούμε σε πρόσφατες συρράξεις, όπου και οι παρενέργειες εξακολουθούν να είναι αισθητές, μέσα από τις καταστροφές πόλεων και υποδομών, ιδιαίτερα δε των χιλιάδων νεκρών και εκατομμυρίων προσφύγων, τότε θα διαπιστώσουμε ότι η ζημιά που έχει προκληθεί είναι ανεπανόρθωτη. Και τούτο γιατί, ό,τι καταστρέφει ανθρώπινες ζωές και δε σέβεται ηθικές αξίες, παραδόσεις λαών, καθώς και τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις, ιδιαίτερα είναι καταστροφικό. Νωπές ακόμα οι πληγές στην πατρίδα μας με τη συνεχιζόμενη εισβολή και κατοχή, τον εποικισμό, και κατ' επέκταση και τη δημογραφική αλλαγή. Προκλητική ακόμα, η εδώ και 46 χρόνια αδιάφορη, έως και εκθρική στάση της λεγόμενης «Χριστιανικής» Ευρώπης, καθώς και της «Χριστιανικής» Δύσης.

Κατ' επέκταση, τέτοιες ενέργειες αμαυρώνουν την ιστορία και τον πολιτισμό του ανθρώπου, ακόμα δε δυσφημούν και τον Χριστιανισμό, όταν οι ενέργειες αυτές προέρχονται από τα λεγόμενα «Χριστιανικά» κράτη. Άνθρωποι απλοί ή και άνθρωποι με εξουσία που ενεργούν, όπως πιο πάνω, μέσα από την όλη στάση και συμπεριφορά τους, που εξουθενώνουν ή και εξοντώνουν τους άλλους ανθρώπους και τους άλλους λαούς, αυτοί ουσιαστικά διασύρουν το όνομα του Θεού. Κατά τον Απόστολο Παύλο, «Το όνομα του Θεού δι' αυτών βλασφημείται εν τοις έθνεσι» (Ρωμ.β'24).

Το σημερινό θαύμα φανερώνει το μέγεθος της τραγωδίας του ανθρώπου, που αντιδρά κατά τρόπο παράδοξο στην παρέμβαση του Θεού. Γιατί, απαλλάσσει τον εαυτό του από όλα τα κακά, καθώς και το ενδεχόμενο να φέρει ο ίδιος οποιαδήποτε ευθύνη, ενώ για όλα τα κακά θεωρεί υπεύθυνο τον Θεό. Συχνά ακούονται και από μας ερωτήματα όπως: «Γιατί σε μένα;» «Τι του έκανα εγώ του Θεού και με βασανίζει;».

Αντί των πιο πάνω και ίσως και άλλων ερωτημάτων, ας αναρωτηθούμε, είτε για τυχόν δική μας ευθύνη, είτε και την αναζήτηση του λόγου αυτής της «παιδαγωγίας» από μέρους του Θεού. Ιδιαίτερα όμως, ας σταθούμε στο ελπιδοφόρο μήνυμα του σημερινού Ευαγγελίου. Ένα μήνυμα απελευθέρωσης από πάθη και δαιμονικές εξαρτήσεις. Ακόμα ότι κανένα οικονομικό συμφέρον ή και άλλοι παράγοντες δε θα πρέπει να σταθούν εμπόδιο στο να αναγνωρίσουμε και ιδιαίτερα στο να αποδεχθούμε τη δωρεά του Θεού, που αφορά τη σωτηρία του καθενός μας.

Αδελφοί μου, η μεγαλύτερη τραγωδία των Γεργεσηνών δεν ήταν η οικονομική καταστροφή που υπέστησαν με τον πνιγμό των κοίρων. Η μεγαλύτερη τραγωδία τους ήταν, ότι αγνόησαν την παρουσία του Χριστού και τη μοναδική ευκαιρία που τους πρόσφερε για μετάνοια και σωτηρία. Γιατί, όπως είπε ο Ίδιος ο Χριστός, «ο Θεός δεν έστειλε τον Υιό Του στον κόσμο για να καταδικάσει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος δι αυτού» (Ιωάν.γ'17). Δυστυχώς, κατά τον Ευαγγελιστή Ιωάννη: «Το φως ήρθε στον κόσμο, οι άνθρωποι όμως, αγάπησαν περισσότερο το σκοτάδι παρά το φως, γιατί οι πράξεις τους ήταν πονηρές» (Ιωάν.γ'19). Όμως εμείς, ας επιβεβαιώσουμε ότι οι πράξεις μας μπορούν να σταθούν στο φως και ότι αυτές είναι, όχι μόνο έκφραση της αγάπης και της υπακοής μας στο Θεό, αλλά παράλληλα ότι αυτές είναι το δικό μας ευχαριστώ στη δική Του αγάπη. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓ.ΠΑΤΕΡΩΝ (Δ'ΟΙΚ.ΣΥΝΟΔ.)

Απόστολος: Τίτ. γ' 8 - 15

Ευαγγέλιο: Ματθ. ε' 14 - 19

19 Ιουλίου 2020

«Οὕτω λαμψάτω το φως υμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ὅπως ἴδωσιν υμῶν τα καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα υμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. ε' 16)

Ἡ Ἐκκλησία, ἀναγνωρίζοντας στὸ πρόσωπο τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὰ πρότυπα ἠθους καὶ ἀρετῆς καὶ ἰδιαίτερα τοὺς κύριους ἐκφραστὲς τῆς ὀρθῆς διδασκαλίας, ἀφιέρωσε πρὸς τιμὴν τοὺς τρεῖς Κυριακὲς. Τρεῖς Κυριακὲς σταθμοὺς, μέσα ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐκφράζεται ἡ Συνοδικότητα τῶν ἀποφάσεων ἀλλὰ καὶ ἡ Ὄρθόδοξη διδασκαλία γιὰ τὸ Τριαδολογικὸ καὶ Χριστολογικὸ δόγμα, καθὼς καὶ γιὰ τὶς εἰκόνας.

Ἡ Ἐκκλησία, μέσα ἀπὸ τὴ διδασκαλία καὶ τὴ Συνοδικότητα τῶν ἀποφάσεων τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀντιμετώπισε τὴν πλάνη τῶν αἱρέσεων καὶ διετύπωσε τὴν Ὄρθόδοξη διδασκαλία. Ἐτσι, οἱ Ἅγιοι Πατέρες, μέσα ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοὺς, μέσα ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυσίες τοὺς, ἔγιναν τὸ στέρεο ἀνάχωμα τῆς λαίλαπας τῶν αἱρέσεων. Γιατί οἱ αἱρέσεις νόθευαν τὴν πίστη, τὴν ὁποία σὴ συνέχεια ἀλλοίωσαν καὶ τὴν μετέτρεπαν ἐγωιστικὰ ,ἀπὸ πίστη τῆς Ἐκκλησίας σὲ προσωπικὴ πίστη. Παράλληλα οἱ αἱρέσεις ἀλλοίωσαν τὸ ἠθος τῆς ἀγάπης, κατέστρεφαν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν, ἰδιαίτερα δε ἔθεταν σὲ κίνδυνο τὴν ἴδια τὴν ὑπαρξὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία κατὰ κοινὴ ὁμολογία, δὲν κινδύνευε τόσο ἀπὸ τοὺς διωγμοὺς, ὅσο ἀπὸ τὶς αἱρέσεις.

Ὁ Απόστολος Παῦλος διαβλέποντας τὸν καταστροφικὸ κίνδυνο τῶν αἱρέσεων θὰ προειδοποιήσῃ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας: «Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἀφίξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς υμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου, καὶ ἐξ υμῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε...» (Πράξ. κ' 29 - 31). «Ἐγὼ τὸ ξέρω ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησή μου θὰ εἰσβάλουν σ' ἐσᾶς λύκοι ἀγριοί, πού δὲν θὰ λυπηθοῦν τὸ ποῖμνιο. Ἀκόμα καὶ ἀπὸ ἀνάμεσά σας θὰ βγούν πρόσωπα πού θὰ διδάσκουν πλάνες, γιὰ νὰ παρασύρουν τοὺς πιστοὺς με τὸ μέρος τοὺς. Γι' αὐτὸ νὰ ἀγρυπνεῖτε...».

Οἱ αἱρετικοί, λοιπὸν, διαχρονικὰ παραπλανοῦν καὶ ὡς λύκοι βαρεῖς κατασπαράσσουν χωρὶς διάκριση. Ἀνάμεσά τοὺς οἱ Δοκητὲς, πού ἰσχυρίζονταν ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν «φαινομενικά» καὶ ὄχι πραγματικὸς ἄνθρωπος. Ἀκολούθησε ὁ Ἀρειὸς, πού δίδασκε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι τέλειος ἄνθρωπος, «δημιούργημα» τοῦ Θεοῦ « καὶ ἄρα δὲν εἶναι Θεός». Στὴ συνέχεια ἤρθε ὁ Μακεδόنيος πού ἀρνήθηκε τὴ Θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ Ἐκκλησία καταδίκασε τὶς πιο πάνω αἱρέσεις μέσα ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Πρώτης καὶ τῆς Δευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού συνήλθαν ἀντίστοιχα στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας τὸ 325 καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 381 μ.Χ. Μέσα ἀπὸ τὴ σύνταξη τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως, πέραν ἀπὸ τὴν καταδίκη τῶν αἱρετικῶν, ὁμολόγησαν τὴν πίστη στὴν Τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ (Πατὴρ ,Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα). Ὁμολόγησαν, εἰδικότερα, πίστιν «εἰς ἓνα Θεὸν Πατέρα Παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.- Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο...» Ὁμολόγησαν ἀκόμα πίστιν

«Και εις το Πνεύμα το Άγιον, το κύριον, το ζωοποιόν, το εκ του Πατρός εκπορευόμενον, το συν Πατρί και Υιώ συμπροσκυνούμενον και συνδοξαζόμενον, το λαλήσαν διά των Προφητών».

Στη συνέχεια πρόβαλε η αίρεση του Νεστορίου, που υποστήριζε ότι ο Χριστός γεννήθηκε ως άνθρωπος και ύστερα ενώθηκε μαζί Του η Θεία φύση. Άρα, κατά τον Νεστόριο, η μητέρα Του (η Παναγία), είναι «ανθρωποτόκος» και όχι «Θεοτόκος». Η αίρεση του Νεστορίου καταδικάστηκε από την Τρίτη Οικουμενική Σύνοδο, που συνήλθε στην Έφεσο το 431 μ.Χ. και που αναγνώρισε την Παναγία ως «Θεοτόκο» και κατά συνέπεια, ότι ο Χριστός εγεννήθη και ως Θεός και ως άνθρωπος.

Στο αντίθετο άκρο έφτασε ο Ευτυχής, ο οποίος υποστήριζε ότι ο Χριστός έχει μόνο μία φύση, τη Θεία φύση και ότι η ανθρώπινη φύση «απορροφήθηκε» από τη Θεία φύση. Οι «Μονοφυσίτες», όπως ονομάστηκαν, καταδικάστηκαν από τους 650 Άγιους Πατέρες της Δ' Οικουμενικής Συνόδου που συνήλθε το 451 στην Χαλκηδόνα και των οποίων τη μνήμη τιμούμε σήμερα. Αυτοί ομολόγησαν ότι, ο Χριστός είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος και ότι στο πρόσωπό Του ενώθηκαν η Θεία και η ανθρώπινη φύση, «ατρέπτως, ασυγχύτως, αδιαιρέτως και ακωρίστως». Η «περικώρηση», έγινε με την Ενανθρώπιση του Χριστού και είναι έργο της συγκατάβασης και ταπεινώσης, την οποία μόνο ο Θεός μπορούσε να κάμει. Κατά τον ποιητή του Ακαθίστου Ύμνου: «Όλος ην εν τοις κάτω και των άνω ουδόλως απήν ο απεριγραπτος Λόγος. Συγκατάβασις γάρ θεϊκή, ου μετάβασις δε τοπική γέγονε».

Οι αιρέσεις δεν σταμάτησαν, αλλά συνεχίστηκαν και μέσα από την εικονομαχία, σαν συμπερίληψη πολλών αιρετικών διδασκαλιών. Έτσι, η Έβδομη Οικουμενική Σύνοδος, η οποία συνήλθε το 787μ.Χ. και πάλι στη Νίκαια της Βιθυνίας, ομολόγησε τη δυνατότητα της δημιουργίας των εικόνων. Παράλληλα, καθόρισε την απονομή σ' αυτές τιμητικής προσκύνησης και όχι προσκύνησης λατρείας, γιατί η προσκύνηση λατρείας απονέμεται μόνο στον Θεό. Μέσα από τις εικόνες ή Εκκλησία εξέφραζε επίσης και εξακολουθεί να εκφράζει την ιστορικότητα του προσώπου του Χριστού, καθώς και την ιστορική αλήθεια ότι ο Χριστός είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, όπως ακριβώς τον ομολόγησαν και οι Άγιοι Πατέρες που τιμούμε σήμερα.

Αδελφοί μου, διαχρονικά οι Άγιοι Πατέρες υπήρξαν τα πρόσωπα εκείνα που στη ζωή τους απεικονίζεται το δίδυμο της Ορθοδοξίας και της Ορθοπραξίας. Μέσα από την ορθή πίστη και διδασκαλία, καθώς και την ενάρετη ζωή τους, αποτέλεσαν και εξακολουθούν να αποτελούν τα αληθινά πρότυπα, όπως τα παρουσιάζει ο Χριστός μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο: «Εσείς είστε το φως για τον κόσμο .Μια πόλη χτισμένη ψηλά στο βουνό δεν μπορεί να κρυφτεί. Οι άνθρωποι, όταν ανάψουν το λυχνάρι, το τοποθετούν πάνω στο λυχνοστάτη, για να φωτίζει όλους τους ανθρώπους του σπιτιού. Έτσι να λάμψει και το δικό σας φως μπροστά στους ανθρώπους για να δουν τα καλά σας έργα και να δοξολογήσουν τον Ουράνιο Πατέρα σας». Παράλληλα φρόντιζαν οι Άγιοι Πατέρες να σέβονται και να εφαρμόζουν και την πιο μικρή εντολή. Με τον τρόπο αυτό επάξια θεωρούνται μεγάλοι στη Βασιλεία του Θεού. Αν κι' εμείς εκτιμούμε το έργο και την προσφορά τους, τότε ας τους μιμηθούμε. Σε ότι αφορά δε τις αιρέσεις, δεν πρέπει να εφησυχάζουμε, γιατί αυτές εξακολουθούν να υπάρχουν και σήμερα με διαφορετική ίσως μορφή, αλλά παραμένουν εξίσου επικίνδυνες. Ας είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Γαλ. γ' 23 – δ' 5

Ευαγγέλιον: Ματθαίου θ' 27 – 35

26 Ιουλίου 2020

«Πάντες γάρ υιοί Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»

Όλοι όσοι πιστεύετε στον Ιησού Χριστό, είστε παιδιά του Θεού, σημειώνει στην επιστολή που έστειλε στους Γαλάτες, ο απόστολος Παῦλος, αγαπητοί μου αδελφοί. Παιδιά όλοι του ενός Θεού πατέρα. «Διά τῆς πίστεως», επομένως, είμαστε και αδέλφια. Ενωτικός κρίκος η πίστη μας στον Ιησού Χριστό. Εφόσον, λοιπόν, είμαστε αδέλφια, πρέπει και να ζούμε αγαπημένοι μεταξύ μας, όπως τα αδέλφια. Συμβαίνει αυτό; Μάλλον όχι!

Στη σημερινή εποχή με τη διάδοση της χριστιανικής πίστης σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, σε έθνη και λαούς, σε δισεκατομμύρια ανθρώπους, πολύ λίγη σημασία, στις σχέσεις μας, έχει η κοινή χριστιανική μας πίστη. Σχεδόν την αγνοούμε, στις μεταξύ μας σχέσεις. Πολλές φορές, φτάνουμε σε ανελέητη αντιπαράθεση και ακόμη και σε αιματηρές πολεμικές συγκρούσεις.

Τη στιγμή που νιώθουμε να διακυβεύονται σοβαρά μας συμφέροντα ξεχνούμε ότι απέναντι μας, αντίπαλός μας, είναι ένας αδελφός μας. Αδελφός της κοινής μας πίστης στον Κύριό μας. Είναι ο πλησίον μας, προς τον οποίο οφείλουμε αγάπη. Υψώνονται, ωστόσο, μεταξύ μας, τείχη δυσθεώρητα, που αδιαπραγμάτευτα, μάς διαχωρίζουν. Μας χωρίζουν φυλές και έθνη. Μας απομακρύνουν ταξικές διαφορές και ιδιαιτερότητες, ο υπερόπτης πλούσιος, ο αδύνατος φτωχός. Αν μάλιστα έχουμε κάποια θέση, εξουσία ή επιστημονικά προσόντα, μένουμε απόμακροι. Περιφρονούμε ή απλώς αδιαφορούμε για τους ταξικά, μορφωτικά, επαγγελματικά υποδεέστερους μας. Αφήνουμε, εν γνώσει μας ή και σκόπιμα, να δημιουργούνται χάσματα. Ο καθένας πορεύεται τον δρόμο του. Σαν να μην υπάρχουν άλλοι. Κι όμως, ζούμε όλοι σε κάποιο σύνολο. Είμαστε μέλη μιας συγκροτημένης κοινωνίας, με νόμους και κανόνες, με ήθη και έθιμα. Μοιραία είναι η συνύπαρξή μας. Απαραίτητη είναι η ύπαρξη όλων των άλλων γύρω μας. Όλοι προσφέρουν στο κοινωνικό σύνολο. Κανένας δεν περισσεύει. Από τον πρώτο πολίτη της χώρας, τον σπουδαίο επιστήμονα, τον πλούσιο, τον επιφανή μέχρι τον πιο απλό, τον πιο φτωχό, αγράμματο και ασήμαντο, όλοι αποτελούμε μίαν ενότητα, ένα συγκροτημένο αλληλοεξυτηρητούμενο σύνολο. Δεν επιτρέπεται λοιπόν, να κάνουμε διακρίσεις στις σχέσεις μας, στην ποιότητα και το μέγεθος του ενδιαφέροντός μας, στην ειλικρίνεια και στην αγάπη μας. Είναι απαράδεκτο, να ρυθμίζονται οι σχέσεις με κριτήριο την ιδιαιτερότητα του πλησίον μας, διότι «εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Με βάση την πίστη στον Χριστό, είμαστε όλοι, ένα, αδέλφια!

Σημειώνει, αγαπητοί μου, ο απόστολος Παῦλος: «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐδέ Ἕλληνας, οὐκ ἔνι δούλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν και θήλυ. Πάντες γάρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα σ' αυτόν που πριν γίνει χριστιανός, ήταν Ιουδαίος ή Έλληνας, αν ήταν δούλος ή ελεύθερος, αν ήταν άνδρας ή γυναίκα. Και καταλήγει: Όλοι έχετε γίνει ένα, αδέλφια, δηλαδή, θα έλεγα. Είστε ένα, ως χριστιανοί, επειδή είστε ενωμένοι με τον Χριστό.

Δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ σας. Στην σύγχρονη εποχή της παγκοσμιοποίησης, οι φυσικές αποστάσεις ανάμεσα στους ανθρώπους σχεδόν έχουν εκλείψει. Μπορούμε να δούμε και να μιλήσουμε με κάποιον που

βρίσκεται στην άλλη άκρη της γης. Βλέποντάς τον να καταλάβουμε ακόμη τα συναισθήματα του και τις σκέψεις του. Τόσο κοντά έχουμε φτάσει! Κι όμως τόσο μακριά, είμαστε. Όχι μόνο φυσικά, αλλά συναισθηματικά. Λείπει από τις σχέσεις μας, το πραγματικό, το ειλικρινές ενδιαφέρον. Πολύ περισσότερο, λείπει η αγάπη, η αληθινή και ειλικρινής! Απέχει η πόρτα μας δύο βήματα από τον γείτονα μας. Πολλοί, δεν ξέρουμε ούτε το όνομά του. Αν τον συναντήσουμε έξω στο δρόμο, ίσως να μην τον αναγνωρίσουμε. Δεν του έχουμε μιλήσει. Αποφεύγουμε κάποιον, να τον δούμε. Γιατί δεν μας ενδιαφέρει. Συναντιόμαστε με τους γνωστούς μας, και ρωτούμε ο ένας τον άλλο: Τι κάνεις; Πως περνάς; Είσαι καλά; Όχι γιατί μας ενδιαφέρει, αλλά απλώς έτσι, τυπικά, σαν μια κοινή συνήθεια. Κάποτε δε μας ενδιαφέρει να ακούσουμε καν, την απάντηση. Ή ακόμη, δεν την ακούμε ή δεν συνειδητοποιούμε, τι απάντησε. Είμαστε τόσο ξένοι! Αδιάφοροι!

Κι όμως ο Κύριος μας, αγαπητοί μου αδελφοί, στην αρχιερατική Του προσευχή, με πόνο ψυχής, θα λέγαμε, ζητά από τον Πατέρα Του, και θα τολμούσα να συμπληρώσω, ζητά με πειστικά και πιεστικά επιχειρήματα για εμάς, «ἵνα ἔν ὧσιν». Ζητά, ο Χριστός, ο Υἱός του Θεού, με τη θερμότητα και το είδος του ενδιαφέροντος που εμπνέει η απέραντη και ανυπόκριτη αγάπη, να είμαστε ενωμένοι. Να είμαστε ενωμένοι, με οδηγό την πίστη μας σε Εκείνον, με βάση την θερμή, την ολοκληρωτική αγάπη που ζήτησε ο ίδιος να έχουμε, χωρίς διάκριση, προς τον πλησίον, σαν απόδειξη αγάπης και πίστης στον Χριστό μας.

Ακούσαμε στη σημερινή ευαγγελική περικοπή τις δυο περιπτώσεις θαυμάτων. Τι ρώτησε τους τυφλούς ο Κύριος; «Πιστεύετε ότι δύναμαι τούτο ποιῆσαι;». Πιστεύετε ότι μπορώ να σας θεραπεύσω; Δεν ρώτησε ποιοί είναι, αν είναι Ιουδαίοι, Σαμαρείτες, Έλληνες, Ρωμαίοι, πλούσιοι ή φτωχοί. Δεν έκανε καμιά διάκριση στην αγάπη Του και την απεριόριστη προσφορά Του. Εμείς; Με φτωχή την αγάπη μας, στεγνή συνήθως από καλοσύνη την ψυχή μας, δύσκολα προσφέρουμε την αγάπη, χωρίς να περιμένουμε κάτι, κάποιο αντάλλαγμα. Δε χωρά στην καρδιά αγάπη, ενδιαφέρον για αλλόθρησκους και αλλόδοξους, άθεους ή αλλοεθνείς. Όσο για τους ομόθρησκους πιστούς μένει ένας μικρός χώρος για τυπικές εκδηλώσεις ενδιαφέροντος. Ξεχνούμε ότι όλοι είμαστε παιδιά του ίδιου Θεού. Όλοι, χωρίς οποιαδήποτε διάκριση. Δεν έχουμε εμείς οι χριστιανοί, οι ορθόδοξοι το αποκλειστικό προνόμιο της αγάπης του Θεού μας. Τελικά, αγαπητοί μου, πρέπει να εμπεδώσουμε βαθιά μέσα στο νου μας, ότι όλοι, όλοι οι άνθρωποι, είμαστε παιδιά του ίδιου, του μοναδικού Θεού. Όλοι είμαστε αδέρφια. Και εμείς οι πιστοί, έχουμε μια επιπλέον υποχρέωση: Να προσφέρουμε την ανιδιοτελή, ειλικρινή αγάπη μας, απεριόριστα, προς όλους, χωρίς διακρίσεις!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Πρ. στ΄ 8 -ζ΄ 5,46-
60 Ευαγγέλιον: Ματθαίου ιδ΄
14-22 2 Αυγούστου 2020

Περισσότερα τα αρνητικά δεδομένα από τα θετικά στο σημερινό θαύμα. Ο τόπος έρημος, η ώρα περασμένη, το πλήθος πολύ, άσπιτο και εξαντλημένο και η τροφή ανεπαρκής. Η ανησυχία ήταν έκδηλη στα πρόσωπα των μαθητών. Ο Λόγος, όμως, του Θεού είναι ξεκάθαρος, «ου λιμοκτονήσει Κύριος ψυχὴν δικαίαν», δηλαδή δεν θα αφήσει ο Κύριος να πεινάσει η δίκαιη ψυχή. «Ει γαρ και έρημος ο τόπος, αλλ΄ ο τρέφων την οικουμένην πάρεστι». Ήταν παρών ο «τρέφων τα σύμπαντα», ο «διδούς τροφήν πάση σαρκί».

Ο Κύριος, αφού πρώτα ικανοποίησε την πνευματική τους πείνα με τον θείο Λόγο Του, χορταίνει ύστερα με τον πολλαπλασιασμό των πέντε άρτων και των δύο ιχθύων και τη σωματική τους πείνα. Τους αφήνει, ωστόσο, να πεινάσουν υπερβολικά, προκειμένου να λάβουν μεγαλύτερη αίσθηση του θαύματος και περιμένει να Του το ζητήσουν οι μαθητές Του για να μη φανεί πως τελεί θαύματα προς εντυπωσιασμό. Μα και αφού τέλεσε το θαύμα δεν διένειμε ο Ίδιος την τροφή στο πλήθος, αλλά την έδωσε στους μαθητές Του για να την μοιράσουν εκείνοι. Η πράξη αυτή του Κυρίου έχει ένα βαθύτερο εκκλησιολογικό και ευχαριστιακό νόημα. Μας διδάσκει ότι κανείς δεν μπορεί αυτονομημένα και ατομικά να προσεγγίσει τον Θεό και να λάβει τη χάρη Του, παρά μόνο μέσα στην Εκκλησία, που είναι κιβωτός και ταμειούχος της θείας χάριτος και μέσω των ιερέων της, που είναι διάδοχοι των Αποστόλων και οικονόμοι «των μυστηρίων των πνευματικών».

Πολλοί διαβάζοντας το θαύμα των πέντε άρτων ίσως κάνουν σκέψεις όττι Χριστός, αφού μπορεί να μας εξασφαλίζει τα πάντα θαυματουργικά, θα έπρεπε να επιλύσει το κοινωνικό πρόβλημα των ανθρώπων, που συνδέεται με τις βιοποριστικές τους ανάγκες, κατά τρόπο μαγικό. Αυτό θα πίστευαν και οι άνθρωποι της εποχής Του. Θα είχε δημιουργηθεί σε όλους η αίσθηση ότι βρήκαν έναν ηγέτη που θα επιλύει άμεσα τα οικονομικά και βιοτικά τους προβλήματα, θα θεραπεύει τις ασθένειές τους και θα τους απάλλαζε από την ανάγκη της εργασίας. Γι΄ αυτό και, μέσα στον έντονο ενθουσιασμό τους, ήταν έτοιμοι «ίνα ποιήσωσιν αυτόν βασιλέα». Ο Κύριος, όμως, θέλοντας να αποτρέψει μια εγκοσμιοκρατική αντίληψη του έργου και της αποστολής Του, αναγκάζει τους μαθητές Του να αναχωρήσουν.

Αλλά και ο τρόπος με τον οποίο ο Χριστός ενεργεί το θαύμα του χορτασιμού των πεντακιοχιλίων είναι και αυτός διδακτικός. Ο Θεοφύλακτος Αχρίδος σημειώνει ότι «ο Κύριος και εκ μη όντων ηδύνατο άρτους ποιήσαι τω πλήθει αρκούντας». Είναι αναμφίλεκτο ότι Εκείνος που δημιούργησε «τα σύμπαντα εξ ουκ όντων», θα μπορούσε να θρέψει επαρκώς το πλήθος και χωρίς να χρησιμοποιήσει κάποια προϋπάρχουσα ύλη. Ωστόσο, χρησιμοποιεί τα υλικά τρόφιμα που προϋπήρχαν, τους πέντε άρτους και τους δύο ιχθείς, θέλοντας να μας διδάξει ότι η ύλη δεν είναι κάτι το κακό και απορριπτέο. Ο Ίδιος δεν την περιφρονεί, ούτε την αποστρέφεται, αλλά ως δημιουργός της την τιμά, την ευλογεί και την χρησιμοποιεί για την ωφέλεια των ανθρώπων. «Ίνα μη

τις δόξη την κτίσιν αλλοτρίαν είναι της αυτού σοφίας, ο Χριστός, άρτους επλήθυνεν· ει δε κακόν η κτίσις, τι ότι ο Αγαθός το κακόν επλήθυνε;» συνεχίζει ο ιερός πατήρ. Δηλαδή, για να μην θεωρηθεί ότι η ύλη δεν είναι δημιουργημα της σοφίας του Θεού, ο Χριστός πολλαπλασίασε τους άρτους που είναι υλικοί, εάν, λοιπόν, η ύλη είναι κακή, τότε πως είναι δυνατόν ο πανάγαθος Θεός να πολλαπλασίασε το κακό;

Πολλοί κατά καιρούς ισχυρίζονται ότι ο Χριστός και η Εκκλησία ενδιαφέρονται μόνο για την πνευματική υπόσταση του ανθρώπου, παραθεωρώντας την υλική. Η σημερινή ευαγγελική περικοπή, όμως, καταδεικνύει εναργώς ότι ο Χριστός όχι μόνο καταφάσκει, αλλά και ευλογεί την ύλη και τις ανθρώπινες ανάγκες. Η ύλη δεν είναι κάτι το αμαρτωλό ή κακό. Οι καθημερινές μας ανάγκες, όταν δεν ξεφεύγουν του μέτρου και εφόσον δεν μας οδηγούν στην αμαρτία, είναι ευλογημένες. Ο Ίδιος, άλλωστε, με τη σάρκωσή Του, ανέλαβε όλα τα «αδιάβλητα» πάθη, όπως η πείνα, η δίψα, ο κάματος και τα εξάγιασε. Στον χριστιανισμό το σώμα και η ύλη λαμβάνουν την πραγματική τους αξία. Ο χριστιανός γίνεται ο αληθινός «υλιστής» διότι ούτε υπερεκτιμά την ύλη, ούτε την υποτιμά, αλλά της δίνει την αξία που της έδωσε ο ίδιος ο Θεός με τη δημιουργία. Η ύλη που μας περιβάλλει υμνεί τη δόξα και τη μεγαλωσύνη του Θεού· «οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποιήσιν δε χειρών αυτού αναγγέλει το στερέωμα» και το σώμα μας, που είναι ναός και κατοικητήριο του Θεού, είναι ο μεγαλοφωνότατος κήρυκας της πρόνοιας, της αγάπης και της πανσοφίας του Θεού μέσα στη δημιουργία.

Η Εκκλησία δεν περιφρονεί τα υλικά αγαθά αλλά τα ιεραρχεί. Προηγείται, σαφώς, η μένουσα τροφή και μετά ακολουθεί η πρόσκαιρη. Ο Κύριος πρώτα δίδαξε τον όχλο και μετά τους έδωσε την υλική τροφή. Ο άνθρωπος, ως αδιάσπαστη ψυχοσωματική ενότητα, δεν έχει μόνο βιολογικές ανάγκες αλλά και πνευματικές. Όπως ακριβώς το σώμα που μένει χωρίς υλική τροφή φθείρεται και πεθαίνει, έτσι και η ψυχή έχει ανάγκη από πνευματική βρώση και πόση. Άλλωστε ο ίδιος ο Κύριος αλλού μας επισημαίνει ότι «ουκ επ' άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος». Μα και όταν στην Κυριακή προσευχή ζητούμε από τον Θεό να μας δώσει «τον άρτον τον επιούσιον» δεν εννοούμε απλώς το καθημερινό ψωμί, αλλά πρωτίστως τον «επί τη ουσία άρτον», δηλαδή τον ζωντανό άρτο, που είναι ο Ίδιος. Μέσα στην Εκκλησία επιτελείται αδιάκοπα ο υπαρξιακός χορτασμός των ανθρώπων. Ο Χριστός ως «ο άρτος ο ζών ο εκ του ουρανού καταβάς» είναι ο τρέφων και συνάμα η τροφή της ψυχής.

Η χριστιανική πίστη και ζωή είναι καθολική ευλογία και αξία, «επαγγελίαν έχουσα ζωής της νυν και της μελλούσης». Δέχεται τον άνθρωπο ως «ον συναμφοότερον, συγκείμενον εκ ψυχής και σώματος» και τον αγιάζει ολοτελή. Ας επιρρίψωμεν, λοιπόν, στον Κύριο τη μέριμνά μας και Αυτός θα μας διαθρέψει. Αρκεί εμείς με αγαθή διάθεση να ζητούμε «πρώτον την Βασιλείαν και την δικαιοσύνην Αυτού» και όλα τα υπόλοιπα θα μας τα χορηγήσει η πρόνοιά Του.

Ιεροδιάκονος Δημήτριος Κυριακίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. γ' 9 – 17

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ' 22 – 34

9 Αυγούστου 2020

«Θαρσείτε, εγώ ειμί, μη φοβείσθε.» (Ματθ. ιδ' 22 – 34)

Ο άνθρωπος βρίσκεται καθημερινά αντιμέτωπος με διαφορετικούς και, πολλές φορές, απρόσμενους κινδύνους. Όταν δε αυτοί οι κίνδυνοι απειλούν, είτε άμεσα, είτε έμμεσα, τη ζωή του, τότε κυριαρχείται από αγωνία και φόβο. Αν δε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο κίνδυνος είναι αζεπέραστος, τότε φτάνει στα όρια του πανικού. Εκείνες ακριβώς τις στιγμές διαπιστώνει ο άνθρωπος τη μικρότητά του, αφού αδυνατεί να αντιμετωπίσει τον επερχόμενο κίνδυνο του αφανισμού. Όταν, ακόμα βλέπει ότι και κράτη που εθεωρούντο «υπερδυνάμεις» καταρρέουν σαν χάρτινος πύργος, τότε καταλαμβάνεται από πανικό και απόγνωση.

Τα πιο πάνω δεν είναι εξωπραγματικά. Είναι γεγονότα που βίωσε ή και βιώνει ο άνθρωπος, και σήμερα, λόγω της πανδημίας του κορωνοϊού. Ήταν ή και είναι ακόμα τόσο διάχυτος ο φόβος, που κατέρριψε τον μύθο του «υπερδύναμου» ανθρώπου, αφού αναγκάστηκε να επιβάλει κατ' οίκον περιορισμό, προκειμένου να θέσει υπό έλεγχο ένα μικροσκοπικό «ιό», ο οποίος τρομοκράτησε τους πάντες, ανεξάρτητα από φύλο, ηλικία ή και θέση εξουσίας.

Μπροστά σ' αυτήν την αδυναμία, ο άνθρωπος υψώνει τα χέρια άλλοτε για να παραδεχθεί την ήττα του και άλλοτε για να ζητήσει απεγνωσμένα βοήθεια. Όμως από που να ζητήσει ή να περιμένει βοήθεια; Στην κρίσιμη αυτή στιγμή, που χωρίς υπερβολή μπορεί να είναι στιγμή ζωής ή και θανάτου, ο άνθρωπος θα πρέπει να αναζητήσει βοήθεια από Εκείνον που θα έχει τη δυνατότητα να του την προσφέρει. Παράλληλα, όμως, θα πρέπει να πιστεύει γιατί, κατά τον Απόστολο Παύλο, «αυτός που πλησιάζει τον Θεό θα πρέπει να πιστεύει ότι υπάρχει Θεός και ότι ανταμείβει όσους τον αναζητούν» (Εβρ. ια' 6).

Είναι συγκινητικές οι στιγμές που βιώνουμε, όταν ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό υψώνουν χέρια, καρδιά και προσευχή προς τον Θεό και μας καλούν σε μια ανάλογη προσπάθεια. Πρόσφεραν όλες τους τις δυνάμεις. Εξάντλησαν κάθε επιστημονική και ανθρώπινη δυνατότητα. Τώρα παραδίδουν την κατάσταση στα χέρια του Θεού. Μέσα από τη δύναμη της προσευχής, ατομικά ή και ομαδικά, κάνουν τη δική τους «ανάβαση». Στη συνέχεια προσδοκούν να γίνει μια «κατάβαση», μέσα από τη συγκατάβαση του Θεού.

Η ζωή, όπως τη βιώνουμε καθημερινά, μοιάζει μερικές φορές σαν έρημος και άλλες φορές σαν θάλασσα φουρτουνιασμένη. Όμως, με όποια μορφή κι αν εκδηλωθεί για ένα πράγμα να είμαστε βέβαιοι. Ότι δεν είμαστε μόνοι. Παρών είναι και ο Θεός. Είναι ανάμεσά μας, έτοιμος να μας προσφέρει τα αναγκαία, όπως τροφή και υγεία. Αναγκαία ίσως προϋπόθεση, αυτά τα αγαθά να τα μοιραζόμαστε με τους συνανθρώπους μας ή αυτά να τυγχάνουν από μέρους μας του αναγκαίου σεβασμού και προστασίας.

Το, «δότε αυτοίς υμείς φαγείν», του Ευαγγελίου της περασμένης Κυριακής, όταν υλοποιηθεί, θα είναι η καλύτερη απόδειξη, όχι μόνο της αποδοχής της διδασκαλίας Του, αλλά ότι έχουμε την αίσθηση της παρουσίας του Θεού και στην οποία εκφράζουμε το δικό μας «ευχαριστώ».

Ο Θεός, λοιπόν, είναι παρών. Το επιβεβαιώνει και μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο. Ο Χριστός είναι παρών την ώρα του κινδύνου και μάλιστα σε ανύποπτο χρόνο. Είναι παρών την ώρα εκδήλωσης των όποιων κυμάτων, καθώς και του αντίθετου και δυνατού ανέμου. Ο Χριστός είναι παρών και απευθύνει στον καθένα από μας την ίδια προτροπή, που ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο:

«Θαρσείτε, εγώ ειμί. Μη φοβείσθε». Μιά προτροπή ιδιαίτερα σημαντική. «Θαρσείτε», έχετε θάρρος. «Εγώ ειμί». Εγώ είμαι παρών και αυτή η παρουσία Μου, αποτελεί εγγύηση. Κατά συνέπεια, «μη φοβείσθε». Μέσα από το θάρρος και το διώξιμο του φόβου, μας καλεί να επιβεβαιώσουμε την πίστη μας προσωπικά. Γιατί, η πίστη για να έχει θετικό αποτέλεσμα πρέπει να γίνει ειδική και όχι γενική και αόριστη.

Αν το «θαρσείτε», είναι η πρώτη κίνηση για την αποκατάσταση της πίστεως, τότε η επόμενη κίνηση θα είναι το διώξιμο του φόβου. Τέλος, το «ελθέ», που είπε ο Χριστός σήμερα στον Πέτρο, με την υλοποίησή του θα είναι η πιο καθοριστική κίνηση για την επιβεβαίωση αυτής της πίστεως. Μέσα από την υλοποίησή του

«ελθέ», που είπε ο Χριστός στον Πέτρο και το «ύπαγε», που είπε στον τυφλό, έχουμε μια ολόπλευρη υπακοή και μια απόλυτη βεβαιότητα στον Χριστό ως Θεό.

Αντίθετα, όταν αμφισβητηθεί η υπακοή στον Χριστό, τότε η αφοσίωση σ' Αυτόν θα εξασθενήσει, με αποτέλεσμα να ξεθωριάσει η πίστη μας και μέσα από την αμφιβολία να οδηγηθούμε, αρχικά στην ολιγοπιστία και τελικά στην απιστία. Μια απιστία διπλά επικίνδυνη. Γιατί, από τη μια θα πάψουμε να θεωρούμε τον Χριστό, σαν το πιο ασφαλές θεμέλιο της ζωής μας και από την άλλη θα καλλιεργήσουμε μια αρρωστημένη αντίληψη για τις «απεριόριστες» δυνατότητές μας ως ανθρώπων. Δυνατότητες που, όπως διαπιστώνουμε, τόσο στην περίπτωση του Πέτρου, όσο και στη δική μας εποχή, είναι από ανύπαρκτες έως μηδαμινές. Γιατί ο μεν Πέτρος, «άρχισε να καταποντίζεται», οι δε άνθρωποι της εποχής μας αδυνατούν να αντιμετωπίσουν μια πανδημία, όπως αυτή του «κορωνοϊού».

Αδελφοί μου, πολλές φορές και σε μας, τόσο σε προσωπικό, όσο και σε ομαδικό επίπεδο, επαληθεύτηκαν οι λόγοι του ψαλμωδού ότι: «διήλθομεν δια πυρός και ύδαιος και εξήγαγεν ημάς εις αναψυχήν». Κι όμως, παρά την αισθητή παρέμβαση του Θεού, εμείς εξακολουθούμε να ολιγοπιστούμε και να καταποντιζόμαστε στην πρώτη μικρή ή μεγάλη δυσκολία. Ξεχνούμε ότι, παρά την ολιγοπιστία, παρά το ότι μας επιτιμά, όπως και σήμερα τον Πέτρο, εντούτοις ο Χριστός εξακολουθεί να είναι δίπλα μας. Την ίδια στιγμή μας απλώνει το χέρι, μας στηρίζει και μας προστατεύει από τον σίγουρο καταποντισμό. Παράλληλα γαληνεύει την ψυχή μας, όπως γαλήνεψε σήμερα τη θάλασσα καθώς και τις ψυχές των Μαθητών Του. Το σημερινό Ευαγγέλιο, αποτυπώνει από τη μια τις απρόσμενες δυσκολίες της ζωής αλλά την ίδια στιγμή εκφράζει τη νέα δυναμική με τη βέβαιη παρουσία του Θεού σαν εγγύηση και προστασία. Στη δική μας δε κραυγή «Κύριε, σώσον με», όταν αυτή συνοδεύεται από την πίστη, να είμαστε βέβαιοι ότι θα ακουστεί η ελπιδοφόρα φωνή :«Θαρσείτε, εγώ ειμί, μη φοβείσθε». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. δ' 9 – 16

Ευαγγέλιον: Ματθαίου ις' 14 – 23

16 Αυγούστου 2020

«Κύριε ἐλέησόν μου τόν υιόν.....Προσήμεγκα αὐτόν τοῖς μαθηταῖς σου, καί οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτόν θεραπεῦσαι»

Συγκινημένος και παρακλητικός ο ταλαίπωρος πατέρας έφερε το παιδί του, που επικίνδυνα σεληνιάζεται, για να το θεραπεύσει ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί. Πλησίασε πρώτα τους μαθητές του Χριστού, ελπίζοντας να πετύχει την θεραπεία. Δεν τα κατάφεραν όμως, αν και ο Κύριος τους ανέθεσε, και προφανώς τους είχε διδάξει, τι να κάνουν.

Δεν μπόρεσαν να τον θεραπεύσουν, οι μαθητές Σου, θα συμπληρώσει παραπονούμενος ο δύστυχος πατέρας. Αυτό ήταν το αναμενόμενο παράπονο του πατέρα. Και το παράπονο και η απογοήτευση του Κυρίου: «ὦ γενεά ἄπιστος καί διεστραμμένη! Ἔως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; Ἔως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;» Αποδίδει στους μαθητές Του ο Κύριος, απιστία αλλά και διαστροφή, που προκλήθηκε από την σχέση τους με την κακία του κόσμου. Αυτά τα δυο μειονεκτήματα, εμπόδισαν τους μαθητές να φανούν αποτελεσματικοί και άξιοι ακόλουθοι του Κυρίου. Για πόσο καιρό θα είμαι μαζί σας, να σας διδάσκω; Μέχρι πότε θα ανέχομαι την ολιγοπιστία σας; Η δίκαια επίπληξη του Κυρίου, μας επιτρέπει να συμπεράνουμε ότι οι μαθητές είχαν την δοσμένη από τον Κύριο, δυνατότητα, να θεραπεύουν. Κι όμως απέτυχαν. Ζουν με τον Χριστό. Παρακολουθούν την διδασκαλία Του. Διαπιστώνουν με τα ίδια τους τα μάτια την υπερφυσική θαυματοποιΐα! Μένουν και περιοδεύουν μαζί Του, για πολύ καιρό, πλησιάζει ήδη το τέλος, και όμως κάτι τους λείπει. Απουσιάζει η απόλυτη, ακράδαντη, χωρίς αμφιβολίες εμπιστοσύνη. Υπάρχει ακόμη μέσα τους η αναμονή του Ιουδαϊκού Μεσσία, με τις ανθρώπινες διαστάσεις ενός επιγείου άρχοντα. Δυσκολεύονται να αντιληφθούν ότι είναι ο Υιός του Θεού. Ότι αυτός, είναι ο Μεσσίας, δηλαδή ο Χριστός Κυρίου, που έρχεται να ιδρύσει μιαν πνευματική βασιλεία. Ωστόσο εκείνοι, όταν αναφέρει τη βασιλεία Του, σχηματίζουν στο μυαλό τους, μιαν εικόνα ενός βασιλιά του Ισραήλ και ζητούν μια θέση κοντά Του. Έπειτα, αρκεί η σύλληψη, η σταύρωση και η ταφή Του, για να σκορπιστούν και να κρυφτούν «διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων».

Δύσκολη η έννοια «πίστη» και η απόκτησή της, αγαπητοί μου. Και αναφέροντας πίστη, δεν εννοώ απλώς, τη θρησκευτική πίστη. Υπάρχουν γεγονότα, που πιστεύουμε ότι συνέβησαν, αν και δεν τα είδαμε να συμβαίνουν. Ακούμε και εμπιστευόμαστε τους επιστήμονες, που μας εξηγούν φαινόμενα και σχέσεις και τους εμπιστευόμαστε, αν και δεν έχουμε ή δεν μπορούμε να έχουμε άμεση εποπτεία και απόδειξη των ισχυρισμών τους. Θα πίναμε, για παράδειγμα, ένα θανατηφόρο παρασκευάσμα, για να πιστέψουμε ότι προκαλεί τον θάνατο; Φυσικά και λογικά, όχι. Θα δοκιμάζαμε το ηλεκτρικό ρεύμα, να δούμε αν σκοτώνει; Κάποια από αυτά, που δεχόμαστε, μας είπαν ότι συνέβησαν σε κάποιους άλλους. Και εμείς δεχτήκαμε τη διαβεβαίωσή τους, χωρίς αντιρρήσεις, γιατί τους πιστεύουμε, εμπιστευόμαστε ότι μας λένε αλήθεια. Υπάρχουν τα χειροπιαστά που δεν απαιτούν πίστη, αλλά υπάρχουν τα μη χειροπιαστά, άυλες γνώσεις, που βασίζονται στην πίστη και εμπιστοσύνη μας.

Σ' αυτά, τα τελευταία, αγαπητοί αδελφοί, που δεν είναι αισθητά από τις φυσικές μας αισθήσεις, συμπεριλαμβάνεται και η πίστη μας στον άορατο, χωρίς μορφή, άυλο Θεό. Για την ανθρώπινη μας φύση όμως, που είναι απαραίτητα τα υλικά για συντήρησή της, την επιβίωσή μας, είναι αδύνατο να κατανοήσουμε κάτι, που δεν το αντιλαμβανόμαστε με τις πέντε αισθήσεις μας.

Σκεφθείτε ότι οι μαθητές, ενώ έζησαν τόσο κοντά στον Χριστό, είδαν τα απίθανα θαύματα, χαρακτηρίστηκαν από τον Κύριο, «γενεά ἄπιστος καί διεστραμμένη». Διαλύθηκαν μετά τη σύλληψή Του. Ο πληθωρικός και θυρυβώδης Πέτρος αρνήθηκε τη σχέση του με τον συλληφθέντα Χριστό, τρεις φορές! Και ο αμφισβητίας άπιστος Θωμάς, θα δηλώσει: «άν μή ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τόν τύπον τῶν «ἤλων καί βάλω τόν

δάκτυλόν μου εις τόν τύπον τῶν ἤλων καί βάλω τήν χεῖρα μου εις τήν πλευράν αὐτοῦ, οὐ μή πιστεύσω». Δήλωσε πως αν δεν δει τα σημάδια των καρφιών στα χέρια και το σημάδι της λόγχης στο πλευρό, δεν πρόκειται να πιστέψει στην ανάσταση. Για να αναφωνήσει ωστόσο, «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου», μετανιωμένος βλέποντας τον Αναστάντα! Είναι λοιπόν, πολύ δύσκολη ἡ πίστη, ἡ σταθερή, χωρίς αμφιβολίες, ὅταν προσπαθούμε να τη συσχετίσουμε με τη λογική. Ἡ πίστη στην ἀπέραντη ἀγάπη του Θεοῦ, ἡ πίστη στις υποσχέσεις Του, για τήν κληρονομία τῆς ἐπουράνιας βασιλείας Του, εἶναι ἡ πίστη στον Δημιουργό, που ἀγαπά και ενδιαφέρεται για τα πλάσματά Του. Δίδαξε τους μαθητές Του, ὁ Διδάσκαλος, ἔμμεσα ὅταν παρακολουθούσαν τὸ κήρυγμα τῆς Καινῆς Διαθήκης στο ευρὺ ακροατήριο και ἄμεσα, ὅταν ἔμενε μόνος, μαζί τους. Παρεχώρησε ὁ Χριστός στους μαθητές Του, τήν ικανότητα να θεραπεύουν. Γι' αὐτὸ ἀναφώνησε φανερά ἐνοχλημένος: « Ἔως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; Ἔως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;» Πόσο καιρὸ ἀκόμη θα εἶμαι μαζί σας και να μαθητεύετε, για πόσο ἀκόμη καιρὸ θα ἀνέχομαι τὴν ἄλλειψη ἐμπιστοσύνης, τὴν ὀλιγοπιστία σας; Ἀν συνεπῶς, ἦταν τόσο δύσκολο για τους μαθητές, που εἶχαν τὴν μοναδική θεία εὐλογία, να εἶναι για τρία χρόνια κοντά στον Διδάσκαλο και Θεάνθρωπο Χριστό, να τὸν βλέπουν και να Τὸν ἀκούν, πόσο μάλλον για εμᾶς!

Γι' αὐτὸ ἡ πίστη μας ἔχει μεγάλη ἀξία, ἀγαπητοί μου. Εἶναι ὁ συνδετικός κρίκος, που ἐνώνει τους πιστοὺς ἀκόλουθους του Χριστοῦ. Ὅλη ἡ ζωὴ του Χριστιανοῦ στηρίζεται στην πίστη. Πίστη χωρίς αμφιβολίες, ζητά και ἀπὸ ἐκείνους, που προσέρχονται να θεραπευθῶν. Τους ρωτᾷ για να ἐπιβεβαιωθεῖ για τὴν πίστη τους.

«Πιστεύεις ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι;» ἢ «κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γεννηθήτω». Δηλώνει τὴν δύναμη τῆς πίστεως: εἰ ἔχετε «πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως». Διαπιστώνει τὴν πίστη σε ἐκείνους που προσέρχονται και Τὸν κτετεύουν: «ἡ πίστις σου σέσωκέ σε», λέγει, ἢ «Ἴδὼν τὴν πίστιν αὐτῶν».

Πρῶτο, ὠστόσο, και βασικὸ στοιχεῖο τῆς πίστεως, ἡ Ἀνάσταση του Κυρίου. Σημειώνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος «εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται ματαία ἡ πίστις ἡμῶν». Ἀν δεν ἔχει ἀναστηθεῖ ὁ Χριστός, δεν ἔχει καμιά ἀξία ἡ πίστη μας. Μ' αὐτὴν συνδέεται και ἡ δικὴ μας μελλοντικὴ ἀνάσταση! Μένει λοιπόν, χωρίς περιεχόμενο ἡ πίστη μας, αν δεν πιστεύσουμε στην Ἀνάσταση του Χριστοῦ. Νιώθουμε, ὁμως, τὴν ὑπάρξη του Θεοῦ, καθημερινά με τὴν ευεργετικὴ Του παρουσία στις δύσκολες στιγμές, στις ἀνάγκες μας. Και τότε προσφεύγουμε σε Ἐκεῖνον. Γιατί ἐχομε τὴ δυνατότητα να ἐπικοινωνοῦμε με τὴν προσευχὴ μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ δύναμή μας. Δύναμη, που τὴν παίρνουμε ἀπὸ τον Θεό, που ἐμπιστευόμαστε ὅχι μόνο για τὴ δύναμή Του, ἀπὸ φόβο, ἀλλὰ γιατί Τὸν ἀγαποῦμε ὡς Πατέρα. Προσευχόμαστε λοιπόν, με πίστη σ' Αὐτόν και ἀκολουθοῦμε και τὶς ἐντολές Του στη ζωὴ μας, γιατί με τὸν τρόπο αὐτόν ευχαριστοῦμε τον Θεό.

Μεγάλῃ ἀξία, ἡ πίστη. Ἀλλὰ δεν ἐπαρκεῖ. «Πίστις χωρίς ἔργων νεκρά ἐστίν». Ζωντανὴ πίστη ἀκολουθεῖται ἀπὸ ἔργα ἀγάπης, ἔργα σύμφωνα με τὶς ἐντολές του Θεοῦ. Ἀναφέρει ἡ γραφή, «καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσι καὶ φρίπτουσι». Πιστεύουν τα δαιμόνια, ἀλλὰ ἀντιμάχονται τὸ θεῖο θέλημα. Ἀπαραίτητα λοιπόν, να συνοδεύεται ἡ χωρίς αμφιβολίες, σταθερὴ πίστη μας και ἀπὸ πράξεις στις ὁποῖες μας καθοδηγεῖ ἡ εὐαγγελικὴ ἀλήθεια.

Δ.Γ.Σ

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απόστολος: Φίλιπ. β΄5- 11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι΄ 38-42 και ια΄ 27-

2823 Αυγούστου 2020

«Εν τη Κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπες Θεοτόκε»

Με πνευματική χαρά και ευφροσύνη γιορτάζει και σήμερα, ημέρα απόδοσης της εορτής, ο ευσεβής ορθόδοξος λαός το μεγάλο γεγονός της ενδόξου Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Όπου υπάρχει ενορία ή μοναστήρι ή προσκύνημα αφιερωμένο στη μνήμη της κατακλείστηκε, πριν από οκτώ ημέρες, από χιλιάδες πιστών που αυθόρμητα έσπευσαν να εκδηλώσουν την υϊκή αφοσίωση και αγάπη τους προς Εκείνην, που δεν παύει στον ουρανό και στη γη να πρεσβεύει γι' αυτούς. Γιόρτασαν, την Κοιμήσή της με χαρά, όχι με θρήνηση και κατήφεια, γιατί πιστεύουν, ότι την Θεοτόκο «τάφος και νέκρωσις ουκ εκράτησεν» και ότι τώρα που βρίσκεται «εκ δεξιών του Σωτήρος» θα πρεσβεύει πιο αποτελεσματικά στον Μονογενή της και θα ανταποκρίνεται μητρικά στις επικλήσεις τους.

Τα ιερά Ευαγγέλια δεν αναφέρουν τίποτε για την Κοίμηση της Παναγίας. Ότι γνωρίζουμε μας το παραδίδει η Ιερά Παράδοση. Με πηγή την ιερή Παράδοση οι ιεροί υμνογράφοι συνέθεσαν τους ασύγκριτους σε βάθος και νοήματα ύμνους της Κοιμήσεως, τους κανόνες, τα κοντάκια και τα εγκώμια.

Η αγία λοιπόν παράδοση της Εκκλησίας μας λέγει, ότι όταν ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός θέλησε να καλέσει στα ουράνια σκηνώματα τη Μητέρα του, τρεις ημέρες νωρίτερα έστειλε τον Αρχάγγελο Γαβριήλ στα Ιεροσόλυμα στο σπίτι όπου διέμενε για να της ανακοινώσει τη βουλή Του. Μόλις είχε επιστρέψει η Θεοτόκος από τον τάφο του Χριστού, όπου κατά τη συνήθεια της είχε πάει για να θυμιάσει και να προσευχηθεί και ξαφνικά είδε μπροστά της τον Αρχάγγελο, ο οποίος με σεβασμό της ανήγγειλε το γεγονός. Η Παναγία όταν άκουσε χάρηκε κι έφυγε με σπουδή στο όρος των Ελαιών για να προσευχηθεί. Καθώς ανέβαινε κατά την παράδοση έσκυβαν τα δέντρα και την προσκυνούσαν, ώσπου έφτασε στο μέρος της προσευχής, όπου μέχρι την εποχή του αγίου Ανδρέου Κρήτης φαινονταν πάνω στους βράχους τα ίχνη από τις γονυκλισίες της. Εκεί έμεινε πολλή ώρα κι ύστερα κατέβηκε στο σπίτι της. Άναψε τα φώτα, φώναξε τις φίλες και τους συγγενείς της και ανακοίνωσε την είδηση. Εκείνοι με δάκρυα και θρήνους την άκουσαν και την παρακαλούσαν να μην τους λησμονήσει στη δόξα του Ουρανού. Η Θεοτόκος με λόγια αγάπης τους παρηγορούσε και τους υποσχόταν ότι θα είναι πάντα κοντά τους.

Μόλις ετοίμασαν το σπίτι ένας δυνατός σεισμός συγκλόνισε την περιοχή κι ένα σύννεφο σκέπασε τον λόφο όπου βρισκόταν το σπίτι της Παναγίας. Τότε επάνω στα σύννεφα έφτασαν οι Απόστολοι του Χριστού από τα πέρατα του κόσμου και έκπληκτοι πληροφορήθηκαν την επικείμενη αναχώρησή της. Με δάκρυα ασπάζονταν τα τίμια χέρια της και την παρακαλούσαν να μην τους εγκαταλείψει στις δύσκολες ώρες της ζωής. Εκείνη τους ευλόγησε όλους και ήρεμα παρέδωσε την αγία ψυχή της στα χέρια του Θεού. Τότε, αφού ευπρέπισαν το σώμα, το κήδευσαν με εγκώμια και ύμνους στο χωριό Γεθσημανή. Στο δρόμο ένας ασεβής Ιουδαίος θέλησε να χλευάσει το τίμιο λείψανο, αλλά καθώς με τα χέρια έπιασε το ιερό σεντόνι άγγελος εξ ουρανού με πύρινο ξίφος τα απέκοψε και μόνο όταν μετανόησε θαυματουργικά συγκολήθηκαν πάλι. Επί τρεις ημέρες έμειναν στον

τάφο της Γεθσημανή οι Απόστολοι αναπέμποντες δεήσεις και θυμιάματα στη Μητέρα του διδασκάλου τους.

Κατά θεία όμως οικονομία από την κηδεία της Θεοτόκου έλειπε ο Απόστολος Θωμάς. Την τρίτη ημέρα από την Κοίμησή της τον άρπαξε ξαφνικά νεφέλη και τον έφερε στα Ιεροσόλυμα όπου, καθώς έμπαινε στην πόλη, είδε την Παναγία να ανεβαίνει στους ουρανούς. Τότε γεμάτος έκπληξη φώναξε: «Παναγία πού υπάγεις;» κι εκείνη του έριξε σαν ευλογία τη ζώνη της. Συγκλονισμένος από το όραμα έφτασε στο σπίτι των Αποστόλων, όπου τους βρήκε λυπημένους για τον χωρισμό. Τους παρακάλεσε να τον οδηγήσουν στον τάφο για να διαπιστώσει εάν αυτό που είδε ήταν θαύμα ή φαντασία. Όταν έφτασαν στο μνημείο κι άνοιξαν τον τάφο έκπληκτοι διαπίστωσαν ότι δεν υπήρχε πια εκεί το σώμα της Παναγίας.

«Τάφος και νέκρωσις ουκ εκράτησεν, ως γαρ ζωής Μητέρα προς την ζωήν μετέστησεν».

Η Παναγία με την Κοίμησή της νίκησε τους όρους της φύσεως. Κατατέθηκε στον τάφο σαν νεκρή, αλλά δεν κρατήθηκε από τον θάνατο. Το μήνμα της έγινε

«κλίμαξ προς ουρανόν». Ακολούθησε «τας οδούς του σωτήρος» και μιμήθηκε στον θάνατό της τον Υιό και Θεό της. Με το θάνατό της λύθηκε προσωρινά ο σύνδεσμος ψυχής και σώματος και η μεν ψυχή ενώθηκε, αμέσως, με Εκείνον, το δε σώμα

«έλαμψε τοις νεκροίς» και έσπευσε να ενωθεί με Αυτόν «τω πρώτω φωτί το δεύτερον».

Αν και μετετέθη στους ουρανούς η Θεοτόκος δεν εγκατέλειψε τον κόσμο. Η αγιότητά της ρέει σε ολόκληρο το Σώμα της Εκκλησίας. Ενωμένη με τον Χριστό από το θαύμα της ενσάρκωσης εξακολουθεί να στέλνει σε μας τις ακτίνες της λαμπρότητας και της αγάπης της, να διανέμει τον πλούτο των εκ Θεού χαρισμάτων και θείων ελλάμψεων και να φωτίζει τον δρόμο της σωτηρίας κάθε πιστού. Η Ορθόδοξη Εκκλησία την ανακηρύσσει «Μητέρα ζώντων» (Άγιος Επιφάνιος Κύπρου), που με τις μεσιτικές προσευχές της συμπαρίσταται στις δοκιμασίες των ανθρώπων, πραΰνει τους πόνους τους, γαληνεύει τις ψυχές τους σπεύδει στις ικεσίες τους και σαν Μητέρα βρίσκεται δίπλα σε κάθε άνθρωπο.

Γι' αυτό πανηγυρίζουμε την Κοίμησή της. Γιατί, όχι μόνο δεν την στερηθήκαμε με την σωματική έξοδό της από τον κόσμο, αλλά την έχουμε για πάντα μέσα στην Εκκλησία μας, στις εικόνες και στα σύμβολα, στις κόγχες και στα ιερά άμφια και κυρίως μέσα στο Μυστήριο της Θείας Λειτουργίας, όπου προεξάρχει στους χορούς των Αγγέλων και ψάλλει τον ακατάπαυστο ύμνο της δόξης του Θεού.

Αδελφοί μου,

Η Θεοτόκος ελέησε και εξακολουθεί ακατάπαυστα να ελεεί την ανθρώπινη φύση. Με αυτή την πίστη, ταπεινά, ας καταφεύγουμε στη Μητρική προστασία της και μαζί με τις ευγνώμονες γονυκλισίες μας μπροστά στην αγία μορφή της για το πλήθος των δωρεών της, ας μη διστάζουμε να την παρακαλούμε για τους πόνους και τις θλίψεις μας, για τις δοκιμασίες και τα προβλήματα μας, για κάθε καταιγίδα και συμφορά που παρουσιάζεται στη ζωή μας. Αμήν. Γένοιτο.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. ιε' 1 - 11

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιθ' 16 - 26

30 Αυγούστου 2020

«Ει δε θέλεις εισελθὲν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς». (Ματθ. ιθ' 17)

Η ζωή, σαν ένα από τα μεγαλύτερα δώρα του Θεού προς τον άνθρωπο, προσφέρεται με διπλή μορφή. Την παρούσα και τη μέλλουσα ζωή. Αναφέρεται χαρακτηριστικά σε μια ευχή της Θείας Λειτουργίας: Συ εκ του μη ὄντος εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς παρήγαγες και παραπεσόντας ἀνέστησας πάλιν, και ουκ ἀπέστης πάντα ποιῶν, ἕως ἡμᾶς εἰς τὸν ουρανὸν ἀνήγαγες και τὴν Βασιλείαν σου ἐχαρίσω τὴν μέλλουσαν».

Ο Θεός, λοιπόν, δημιούργησε τον άνθρωπο, «εκ του μη ὄντος εἰς τὸ εἶναι». Από τὴν ἀνυπαρξία, ο Θεός μέσα ἀπὸ τὴν δημιουργία, κατέστησε τὸν ἄνθρωπο

«ὑπαρξη», χαρίζοντάς του ζωή, μέσα ἀπὸ τὴ δική Του «πνοὴν ζωῆς». Κατὰ τὸ βιβλίο τῆς Γενέσεως: «και εἶπεν ο Θεός, Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν και καθ' ὁμοίωσιν... και ἐπλασεν ο Θεός τὸν ἄνθρωπον, κουν ἀπὸ τῆς γῆς και ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, και ἐγένετο ο ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζώσαν» (Γεν.α'27 και β'7).

Ο Θεός, με θεμέλιο τὸ «κατ'εἰκόνα», πρόσφερε στὸν ἄνθρωπο τὴ δυνατότητα μέσα ἀπὸ τὴν υπακοή και τὴν ἐλεύθερη τήρηση τῶν ἐντολῶν Του να φτάσει στὸ

«καθ' ὁμοίωσιν». Ὅμως, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ο ἄνθρωπος, μέσα ἀπὸ τὴν πώση του, αμαύρωσε τὸ «κατ' εἰκόνα» και περιφρόνησε τὴ ζωὴ που του πρόσφερε ο Θεός, ἐντούτοις, ο Θεός δεν τὸν ἐγκατέλειψε. Ἀντίθετα, ο Θεός με διαδοχικὲς ἐνέργειες ἔκαμε τὰ πάντα για να ἐπαναφέρει τὸν ἄνθρωπο στὸν ουρανὸ και να του προσφέρει και πάλι σαν δῶρο τὴ μέλλουσα Βασιλεία Του, τὴν αἰώνια ζωή.

Ὅπως, κατὰ τὴν ἀρχικὴ δημιουργία, ἡ μόνη προϋπόθεση ἦταν ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν του Θεοῦ, ἔτσι και τώρα διατηρεῖ τὸν ἴδιο ὄρο. Ἀκούσαμε στὸ σημερινὸ Ευαγγέλιο να λέει ο Χριστὸς στὸν ἄνθρωπο, που τὸν ρωτοῦσε τι πρέπει να κάμει για ν'ἀποκτήσει τὴν αἰώνια ζωή. «Ἀν θέλεις να μπεις σὴ ζωὴ, τήρησε τὶς ἐντολές». Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπάντηση. Τόσο μέσα ἀπὸ τὴν ἐρώτηση ὅσο και μέσα ἀπὸ τὴν ἀπάντηση, προβάλλουν κοινὰ σημεῖα. Πρῶτον, ἡ παραδοχὴ τῆς ὑπαρξῆς τῆς αἰώνιας ζωῆς. Δεύτερον, γίνεται κοινὰ ἀποδεκτὸ, ὅτι ἡ κατάκτηση τῆς αἰώνιας ζωῆς, περνά μέσα ἀπὸ τὶς λέξεις «ποιῶ» και «τηρῶ». Και τὰ δύο, ὅμως, χρειάζονται μια τρίτη προϋπόθεση, τὴν ἐλευθερία. Τὴν ἐλευθερία με τὴν ἐμπρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἐντολῶν του Θεοῦ.

«Εἰ θέλεις εἰσελθὲν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς», υπέδειξε ο Χριστὸς στὸν ἄνθρωπο του σημερινοῦ Ευαγγελίου. Ἀλλὰ ποιὲς ἐντολές; Ἀν προσέξουμε καλά θα διαπιστώσουμε ὅτι τόσο στὸ πρῶτο μέρος του Ευαγγελίου, ὅσο και στὸ δεύτερο, κυρίαρχο στοιχεῖο εἶναι ἡ ἀγάπη και ἡ προσφορά προς τὸν συνάνθρωπο. Μια ἀγάπη και μια προσφορά, που για να φτάσει σὴν τελειότητα πρέπει να περάσει μέσα ἀπὸ τὸ, «δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι». Τὸ «τήρησον τὰς ἐντολάς», καθὼς και τὸ «ἀκολουθεῖ μοι», σε συνδυασμὸ με τὸ «εἰ θέλεις», ἀποτελοῦν τὰ μόνα, που με ἀσφάλεια οδηγοῦν σὴν κατάκτηση τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Ἡ ἐντολὴ τῆς ἀγάπης εἶναι τὸ κομμάτι τῆς αλυσίδας που ἐνώνει, ἀλλὰ καιπου συμπυκνώνει τὸ σύνολο τῶν ἀρετῶν. Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ δρόμος που οδηγεῖ στὸν Θεό, ἀλλὰ μόνο ὅταν αὐτὴ με ἀνιδιοτέλεια περάσει μέσα ἀπὸ τὸν συνάνθρωπο. Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνιδιοτελὴ ἀγάπη θα ἐπιβεβαιώνεται ἡ ἀγάπη

προς τον Θεό. Όπως θα πει και ο Ίδιος ο Χριστός, η διδασκαλία του νόμου και των Προφητών συνοψίζεται στις δυο εντολές, που αφορούν την αγάπη προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο. «Εν ταύταις ταις δυσίν εντολαις όλος ο νόμος και οι Προφήται κρέμανται» (Ματθ.κβ'40). Παρά το ότι στη συνομιλία με τον νομοδιδάσκαλο (Ματθ.Κβ' 34 -40),προτάσσει την αγάπη προς τον Θεό σαν την «πιο μεγάλη εντολή», εντούτοις προσθέτει αμέσως ότι υπάρχει «και δεύτερη εντολή, το ίδιο σπουδαία με αυτή. Το «να αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου». Τέλος, προχωρώντας πέραν από τον νόμο και τους Προφήτες, θα ολοκληρώσει αυτήν την εντολή, έχοντας σαν μέτρο σύγκρισης τη δική Του αγάπη. «Εντολήν καινήν δίδωμι υμίν ινα αγαπάτε αλλήλους, καθώς εγώ ηγάπησα υμάς ινα και υμεις αγαπάτε αλλήλους» Καταλήγει δε με την αποκάλυψη ότι η αγάπη θα είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα των μαθητών Του (Ιωάν. ιγ' 34 – 35).

Η προσφορά είναι αγάπη και πηγή ζωής. Για τούτο ο Χριστός θεώρησε αναγκαία την προσφορά της δικής Του ζωής για να ζήσουμε εμεις. «Ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον Υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ινα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ'έχη ζωήν αιώνιον» (Ιωάν.γ' 16). Την προσφορά σαν πηγή ζωής, μπορούμε να την παρομοιάσουμε με την αιμοδοσία. Αφού ξεπεράσουμε το τσίμπημα της βελόνας, τότε θα νιώσουμε ότι το αίμα που φεύγει από μας σε λίγο θα κυλά στη φλέβα του άλλου. Ο πόνος που νιώθουμε την ώρα που ανοιγοκλείνουμε το χέρι ξεπερνιέται σύντομα όταν διαπιστώσουμε ότι,χάρη στη δική μας προσφορά σώζεται η ζωή ενός συνανθρώπου μας. Έτσι, ενώ με το λίγο αίμα που δώσαμε δε χάσαμε τίποτε, αφού ο οργανισμός μας θα το αναπληρώσει πολύ σύντομα, από την άλλη ο συνάνθρωπός μας στον οποίο σώσαμε το αίμα θα έχει κερδίσει τη μάχη για τη ζωή. Τη μάχη όμως για την αληθινή ζωή την κερδίζει ο άνθρωπος όταν γίνεται «σύσσωμος» και «σύναιμος» με τον Χριστό, μέσα από το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Διαβεβαιώνει δε ο ίδιος ο Χριστός.

«Αμήν, αμήν λέγω υμίν, εάν μη φάγητε την σάρκα του Υιού του Ανθρώπου και πίνετε αυτού το αίμα, ουκ έχετε ζωήν εν εαυτοίς. Ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα έχει ζωήν αιώνιον»(Ιωάν.στ' 53-54).

Μπροστά στην πιο πάνω δυνατότητα που προσδιορίζει το αιώνιο μέλλον μας, καλείται ο καθένας από μας να ανακαλύψει σε τι ακόμα υστερεί και να το διορθώσει. Ιδιαίτερα δε να προσέξει ο καθένας μας να μην ανταλλάξει την αιωνιότητα με την προσωρινότητα.

Αδελφοί μου, δυστυχώς ο άνθρωπος του σημερινού Ευαγγελίου, από αδυναμία προχώρησε στην ανταλλαγή της αιωνιότητας, προτιμώντας το πρόσκαιρο. Αμέλησε για την ουσία της ζωής, που είναι η αιωνιότητα και στάθηκε στην περιουσία. Τα πολλά πλούτη και η λύπη για το ακατόρθωτο τον έτρεψαν σε φυγή. Όμως,το ερώτημα «και τις δύναται σωθῆναι;» ήταν και ερώτημα των Μαθητών του Χριστού. Την ίδια στιγμή μπορεί να είναι και δικό μας ερώτημα. Γιατί όλοι μας κρίνουμε μόνο με βάση τις ανθρώπινες δυνατότητες. Αγνόησαν και αγνοούμε τη Χάρη του Θεού και ότι εκεί όπου υπάρχει το ολοκληρωτικό δόσιμο στον Θεό και επιβεβαιώνεται μέσα από την αγάπη προς τον συνάνθρωπο, τότε έρχεται ευκολότερα η Χάρη του Θεού. Αρκεί να την αναζητήσουμε και τότε θα διαπιστώσουμε πραγματικά αυτό που διαβεβαιώνει σήμερα και ο Χριστός ότι: «Παρά ανθρώποις τούτο αδύνατόν εστι, παρά δε Θεώ πάντα δυνατά εστι».

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τε.	1/7	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Κυ.	2/8	ΠΟΛΕΜΙ
Κυ.	5/7	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Τε.	5/8	ΔΡΥΜΟΥ (Εσπ.)
Κυ.	12/7	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος	Πε.	6/8	ΣΤΑΤΟΣ – ΆΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Τρ.	14/7	ΛΕΤΥΜΠΟΥ (Εσπ.)	Κυ.	9/8	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Πε.	16/7	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ (Εσπ.)	Σα.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Πα.	17/7	ΠΟΤΑΜΙΟΥ	Κυ.	16/8	ΦΟΙΝΙ
Πα.	17/7	ΑΡΑΡΙΤΑ, Άγιος Ονησίφορος (Εσπ.)	Τε.	19/8	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Άγ. Ρηγίνος-Ορέστης (Εσπ.)
Σα.	18/7	ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ, Άγιος Φώτιος	Κυ.	23/8	ΒΑΣΑ
Κυ.	19/7	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Σα.	29/8	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Κυ.	19/7	ΝΕΑ ΔΗΜΜΑΤΑ (Εσπ.)	Σα.	29/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυαίνη (Εσπ.)
Σα.	25/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή (Εσπ.)	Κυ.	30/8	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυ.	26/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή	Κυ.	30/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Εσπ.)
Κυ.	26/7	ΚΑΤΩ ΧΟΛΕΤΡΙΑ (Εσπ.)			
Δε.	27/7	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	5/7	ΜΕΣΑΝΑ	Σα.	1/8	ΑΝΩΓΥΡΑ, Τίμιος Σταυρός
Σα.	11/7	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ, Αγία Εφημία	Κυ.	2/8	ΛΕΜΠΑ
Τε.	15/7	ΛΕΤΥΜΠΟΥ	Τε.	5/8	ΑΥΔΗΜΟΥ (Εσπ.)
Πε.	16/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ	Πε.	6/8	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Πα.	17/7	ΑΡΜΙΝΟΥ	Τρ.	11/8	ΟΜΟΔΟΣ, Άγιος Σπυρίδωνας
Σα.	25/7	ΜΗΛΙΟΥ (Εσπ.)	Τε.	12/8	ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Κυ.	26/7	ΚΟΥΡΔΑΚΑ	Πα.	28/8	ΓΙΟΛΟΥ
Κυ.	26/7	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ (Εσπ.)	Πα.	28/8	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Δε.	27/7	ΒΑΣΑ, Άγιος Τίμωνας (Εσπ.)	Σα.	29/8	ΚΕΔΑΡΕΣ

*Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει ατόυσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.imraphou.org*

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2020

ΕΤΟΣ ΜΑ΄

ΑΡ.483 - 484

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος Α΄ Κορ. Ιστ΄ 13-24
Ευαγγέλιο Ματθ. κα΄ 33-42
6 Σεπτεμβρίου 2020

«Τον αμπελώνα εκδώσεται άλλοις γεωργούς»

Πλούσια σε νοήματα και διδάγματα η σημερινή παραβολή. Οικοδοσώτης είναι ο Θεός κι αμπέλι ο Ισραηλιτικός λαός, που τον μετέφερε από την Αίγυπτο και τον «εφύτευσε» στην Παλαιστίνη. Φραγμός είναι ο νόμος του Θεού που δόθηκε στους Εβραίους, μέσω του Μωυσή, για να τους προφυλάσσει από τις επιδράσεις των γύρω ειδωλολατρικών λαών και από κάθε εκτροπή. Πύργος ήταν ο ναός στον οποίο ελάτρευαν τον αληθινό Θεό και ληνός το θυσιαστήριο στο οποίο προσφέρονταν οι θυσίες. Γεωργί, τέλος ήταν οι αρχιερείς και οι άρχοντες των Ισραηλιτών στους οποίους ο Θεός εμπιστεύτηκε τον λαό του.

Θα΄ πρεπε, στον κατάλληλο καιρό οι Εβραίοι να επιδείξουν πνευματικούς καρπούς, γ΄αυτό κι ο Θεός έστειλε, κατά καιρούς, σειρά ολόκληρη προφητών για να διαπιστώσουν την ύπαρξη αυτών των καρπών και να ωθήσουν προς ανώτερες πνευματικές επιτεύξεις. Η συμπεριφορά, όμως, της Ισραηλιτικής ηγεσίας απέναντι στους απεσταλμένους του Θεού ήταν απαράδεκτη. Όλοι ανεξαιρέτα οι προφύτες μισήθηκαν, περιφρονήθηκαν, διώχτηκαν, φονεύτηκαν, σαν να ήσαν κακούργοι.

Η ευσπλαχνία του Θεού στέλλει και τον ίδιο τον Υιό Του. Κι ενώ ο Υιός ήλθε με κύρος και αυθεντία μεγάλη, με εξουσία πολύ μεγαλύτερη από τους προφύτες, ενώ έκαμε θαύματα μοναδικά κι εφάνερωσε τη θεία καταγωγή του, εν τούτοις δεν τον δέχτηκαν. «Εξέβαλον αυτόν έξω του αμπελώνος και απέκτειναν». Τον έβγαλαν έξω από την Ιερουσαλήμ, τον οδήγησαν στον Γολγοθά και τον εσταύρωσαν.

Την παραβολή αυτή την εξεφώνησε ο Χριστός μπροστά στους αρχιερείς και στους άρχοντες του λαού. Αυτούς έκαμε και κριτές της υπόθεσης, ρωτώντας τους, τι θα έκανε, κατά τη γνώμη τους, ο κύριος του αμπελώνος στους κακούς γεωργούς. Κι αυτοί εξέδωσαν καταδικαστική απόφαση εναντίον τους. «Κακούς, κακώς απολέσει αυτούς και τον αμπελώνα εκδώσεται άλλοις γεωργούς». Αφού συμπεριφέρθηκαν κακά, με κακό τρόπο θα τους καταστρέψει, ήταν η απάντησή τους, αγνοώντας ότι εξέφεραν καταδικαστική απόφαση κατά του εαυτού τους.

Κι έγινε, πράγματι, όπως προφήτευσαν. Η καταδικαστική απόφαση εκτελέστηκε κατά γράμμα εναντίον τους. Λίγα χρόνια μετά την ανάσταση και την ανάληψη του Χριστού, οι Ρωμαϊκές λεγεώνες περικύκλωσαν και κατέστρεψαν την Ιερουσαλήμ. Και τέλος πήρε ο Θεός τη χάρη του από τον Ιουδαϊκό αμπελώνα και φύτευσε άλλο, τη χριστιανική Εκκλησία, με γεωργούς, τους Αποστόλους, τους ποιμένες και διδασκάλους της.

Πέρα από τη φανέρωση αληθειών που κρύβονται πίσω από τις εικόνες της σημερινής παραβολής και πέρα από τα γενικά διδάγματα και τις προτροπές,

υπάρχουν και επί μέρους διδάγματα από τη σημερινή περικοπή που αξίζει να επισημάνουμε :

α) Διδασκόμαστε πρώτα πως ο Θεός δεν εγκατέλειψε τον κόσμο, ούτε και παρακολούθει με απάθεια αυτά που συμβαίνουν σ'αυτόν. Απλώς «απεδήμησεν», αποσύρθηκε πρόσκαιρα από τον κόσμο, για τον οποίο, όμως, αφού του ανήκει, μεριμνά. Η αποστολή των δούλων του των προφητών, κι ύστερα του Υιού Του, τι άλλο παρά την πατρική του μέριμνα δηλώνουν; Μα και στους ύστερους καιρούς, οι στρατιές των αγίων, που έζησαν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, δηλώνουν τη μέριμνά του για τον κόσμο. Ας είμαστε λοιπόν βέβαιοι για την πρόνοια του Θεού. Κι αυτό ας μας καθοδηγεί σε βίο ενάρετο.

β)Μας διδάσκει ύστερα η παραβολή πως ο Θεός δεν αφήνει τους ανθρώπους, και μάλιστα εκείνους στους οποίους έδωσε εξουσίες, χωρίς έλεγχο. Μπορεί να φαίνεται ότι για χρόνια πολλά μένουν ανενόχλητοι οι κακοί. Μπορεί να παραβιάζουν βάνουσα θείους και ανθρώπινους νόμους. Όμως θα έλθει η ώρα της λογοδοσίας τους. Ανέχεται και μακροθυμεί ο Θεός, αλλά δεν ξεχνά. Στέλλει προειδοποιήσεις- όπως στους κακούς γεωργούς της παραβολής- αλλά τελικά θα έλθει ο ίδιος για να αποδώσει «εκάστω κατά τα έργα αυτού».

Μπορεί ο Θεός να δώσει άμεση την τιμωρία στους παραβάτες. Όμως μακροθυμεί, αναμένοντας την επιστροφή μας. Όπως έκαμε και για τους Εβραίους. Έστειλε διαδοχικές ομάδες προφητών, έστειλε τον Υιόν Του και ύστερα ήλθε η τιμωρία. Παράδειγμα διδακτικότατο και για μας. Καλούμαστε να εγκαταλείψουμε τα αμαρτωλά έργα και τον εφησυχασμό. Γιατί τότε η τιμωρία θα έλθει σίγουρα.

γ) Μα κι η τύχη του Εβραϊκού έθνους μας στέλλει ένα δίδαγμα. Οι Εβραίοι ευεργετήθηκαν με κάθε τρόπο από τον Θεό. Τους διάλεξε ο Θεός, λόγω της ευσέβειας και της αρετής του προπάτορά τους του Αβραάμ, ανάμεσα σε τόσα άλλα έθνη και τους ευεργέτησε ποικιλότροπα. Κι όταν ο Υιός του σαρκώθηκε , πήρε σάρκα από το γένος τους. Κι όμως «διά την ακαρπία τους» τους αποστράφηκε. Εγκατέλειψε το έθνος τους « και τον αμπελώνα εξέδοτο άλλους γεωργούς» .

Κι εμείς σήμερα κληθήκαμε από τον Θεό «εις σωτηρίαν». Σ' εμάς, το Χριστιανικό έθνος, εμπιστεύτηκε τον αμπελώνα της χάριτός Του. Αν όμως αποδειχθούμε ανάξιοι αυτής της τιμής, αν αφήσουμε τον Θεό κι ακολουθήσουμε τον δρόμο της αμαρτίας, αν εγκαταλείψουμε την Εκκλησία και την ευσέβεια και ακολουθήσουμε δρόμους απιστίας και κακίας, τότε μας περιμένει η δίκαιη τιμωρία. Το πάθημα των κακών γεωργών θα πρέπει να μας γίνει μάθημα, πριν να είναι αργά.

Ας μην αμελήσουμε την πνευματική καλλιέργειά μας. Ο Θεός περιμένει από μας καρπούς πνευματικούς. Ας είμαστε πάντα έτοιμοι να Του τους προσφέρουμε.

† ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. γ' 13-17

13 Σεπτεμβρίου 2020

«Καθώς Μωυσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω, ούτως υψωθήναι δει τον Υιόν του Ανθρώπου, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόλυται, αλλ' έχη ζωήν αιώνιον» (Ιωάν.γ'14-15)

Υπάρχουν γεγονότα που όχι μόνο προαναγγέλλονται, αλλά και προεικονίζονται στην Παλαιά Διαθήκη. Σε ένα τέτοιο γεγονός αναφέρεται σήμερα ο Ίδιος ο Χριστός. Πρόκειται για την Ύψωση Του πάνω στον Σταυρό την οποία ο Ίδιος συσχέτισε με την ύψωση του χάλκινου φιδιού μέσα στην έρημο από τον Μωυσή. «Όπως ο Μωυσής ύψωσε το χάλκινο φίδι στην έρημο, έτσι πρέπει να υψωθεί ο Υιός του Ανθρώπου, ώστε όποιος πιστεύει σ' αυτόν να μη χαθεί αλλά να ζήσει αιώνια».

Ο Χριστός, στη συνομιλία Του με τον Νικόδημο, αναφέρθηκε στο δραματικό γεγονός που συνέβη στους Ιουδαίους στην έρημο της Εδώμ, κατά τη διάρκεια της πορείας τους προς τη γη της Επαγγελίας (Εξόδ. κα' 6-9). Τότε, παρά την αμαρτωλότητα των ανθρώπων, λόγω της μετάνοιάς τους, αλλά και της κίνησης του Μωυσή, πρόβαλε και πάλιν η αγάπη του Θεού, με τη διάσωση των Ιουδαίων από τον θάνατο. Σήμερα, μας λέει ο Χριστός, πρόβαλε η αναγκαιότητα της σωτηρίας των ανθρώπων, όχι από τον φυσικό θάνατο, όπως τότε αλλά από τον αιώνιο θάνατο. Τον θάνατο της αμαρτίας. «Όπως ο Μωυσής ύψωσε το χάλκινο φίδι στην έρημο, έτσι πρέπει να υψωθεί ο Υιός του Ανθρώπου, ώστε όποιος πιστεύει σ' αυτόν να μη χαθεί αλλά να ζήσει αιώνια».

Ύψιστη η αναγκαιότητα, αλλά και ύψιστη η προσφορά του Θεού προς τον κόσμο. Μια προσφορά που επέβαλλε η αγάπη του Θεού. Γιατί η αγάπη του Θεού προς τον κόσμο ήταν μεγαλύτερη από την αγάπη προς τον Υιόν Του. Τη μεγάλη αυτή αλήθεια την επιβεβαιώνει σήμερα ο Ίδιος ο Χριστός λέγοντας: «Ούτω γάρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ' έχη ζωήν αιώνιον».

Στόχος, λοιπόν, η σωτηρία όλων των ανθρώπων, αλλά και η δυνατότητα της σωτηρίας του καθενός ξεχωριστά, μέσα από την ενεργοποίηση της πίστεώς του. Ναι μεν, ο «Θεός πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αλαθείας ελθείν» (Α' Τιμ.β' 4), αλλά, όπως ακούσαμε σήμερα, είναι απαραίτητη και η δική του συνεισφορά μέσα από την πίστη του. Μόνο σήμερα, ο Χριστός υπογράμμισε δυό φορές την αναγκαιότητα της πίστεως λέγοντας: «ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται». Αλλά και ο Απόστολος Παύλος υπογραμμίζει ότι: «Χωρίς πίστη είναι αδύνατο να ευαρεστήσει κανείς τον Θεό, γιατί αυτός που πλησιάζει τον Θεό πρέπει να πιστεύει ότι υπάρχει Θεός και ότι ανταμείβει όσους τον αποζητούν» (Εβρ.ια'6).

Ιδιαίτερα, όμως, αναγνωρίζοντας ο άνθρωπος την πανανθρώπινη αξία της Σταυρικής θυσίας του Χριστού, αλλά και το γεγονός ότι αυτή είναι διαχρονικά παρούσα, όπως και οι ευεργετικές ακτίνες του ήλιου, τότε, αν κατά κάποιον τρόπο δεν μπορεί να γίνει δέκτης και μέτοχος αυτής της δωρεάς του Θεού θα πρέπει να προβληματιστεί. Και τούτο γιατί την ευθύνη δεν τη φέρει ο Θεός, αλλά ο Ίδιος

ο άνθρωπος, ο οποίος επιμένει να εμποδίζει την προσφερόμενη δωρεά του Θεού να φτάσει κοντά του, τόσο με την απιστία του, όσο και με το «σύννεφο» των αμαρτιών του.

Δικαιολογημένο, λοιπόν, το «παράπονο» του Χριστού στη συνέχεια της συνομιλίας Του με τον Νικόδημο: «Το φως ήρθε στον κόσμο, οι άνθρωποι όμως αγάπησαν το σκοτάδι παρά το φως, γιατί οι πράξεις τους ήταν πονηρές. Κάθε άνθρωπος που πράττει έργα φαύλα μισεί το φως και δεν έρχεται στο φως, γιατί φοβάται μήπως φανούν τα έργα του και κριθούν. Όποιος, όμως, κάνει πράξεις σύμφωνες με την αλήθεια του Θεού, αυτός έρχεται στο φως. Έτσι θα φανεί πως οι πράξεις του έχουν γίνει από υπακοή στον Θεό»(Ιωαν.γ' 19-20).

Κατά συνέπεια, ο ενάρετος άνθρωπος, σε αντίθεση με τον αμαρτωλό, ενεργεί μέσα στα πλαίσια του θελήματος του Θεού. Κι αν κάποτε ως άνθρωπος απομακρυνθεί από το θέλημα του Θεού και το αντιληφθεί ή του υποδειχθεί, τότε προχωρεί άμεσα σε διόρθωση. Αντιλαμβάνεται ότι, ο Χριστός είναι το κέντρο της ζωής του και όχι ο εαυτός του. Σκοπός της ζωής του είναι να φανεί αντάξιος της θυσίας του Χριστού, συσταυρούμενος μαζί του και προσπαθώντας να τον μιμηθεί μέσα από την προσφορά και τη θυσία. Μέσα του ο καθένας από μας θα μπορεί να βιώνει και να μεταμορφώνεται, όπως και ο Απόστολος Παύλος: «Χριστώ συνεσταύρωμαι. Ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός, ο δε ζω εν σαρκί, εν πίστει ζω τη του υιού του Θεού του αγαπήσαντός με και παραδόντος εαυτόν υπέρ εμού. Ουκ αθετώ την χάριν του Θεού» (Γαλ.β'19-21).

Αδελφοί μου, όταν το συναίσθημα μετατραπεί, μέσα από την πίστη, σε βίωμα και στη συνέχεια καταλήξει σε τρόπο ζωής, όπως και του Αποστόλου Παύλου, τότε βιώνει και συνειδητοποιεί το μέγεθος της αποκάλυψης του Χριστού για την αναγκαιότητα της υψώσεώς Του πάνω στον Σταυρό. Ο Χριστός, από αγάπη υψώνεται πάνω στον Σταυρό. Κι όταν τον βλέπουμε πάνω στον Σταυρό να θυμόμαστε τα πιο πάνω λόγια του Παύλου. «που με αγάπησε και πέθανε εκούσια για μένα». Όταν, λοιπόν, η «αναγκαιότητα» έγινε πράξη και αυτή η πράξη αποκαλύφθηκε και ερμηνεύθηκε σαν έργο της αγάπης του Θεού, τότε δε μας αφήνει κανένα περιθώριο να την υποτιμήσουμε ή να την απορρίψουμε. Γιατί είναι ανιδιοτελής. Γιατί αυτή η αγάπη φάνηκε πιο δυνατή από τις αμαρτίες, τις δικές μας καθώς και των αμαρτιών όλων των ανθρώπων. Γιατί, αυτή η αγάπη, από εχθρούς μας έκανε φίλους με τον Θεό. Μας διαβεβαιώνει ο Χριστός ότι: «Μείζονα ταύτης αγαπην ουδείς έχει, ίνα τις την ψυχήν αυτού θη υπέρ των φίλων αυτού. Υμείς φίλοι μου εστέ» (Ιωάν.ιε'13-14). Ας υποκλιθούμε με σεβασμό σ' αυτήν την αγάπη του Κυρίου και Θεού μας. Ας τον ευχαριστήσουμε θερμά. Αύριο, γιορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, ας στρέψουμε την προσοχή μας τόσο στον Τιμίο Σταυρό όσο και σ' Εκείνον που υψώθηκε για χάρη μας πάνω στον Σταυρό. Ας τον ευχαριστήσουμε θερμά για την αγάπη Του. Ας ομολογήσουμε. Ναι, Κύριε, Εσύ Είσαι ο μοναδικός Λυτρωτής και Σωτήρας μας. Ομολογούμε ότι σι' αλήθεια, «Ουκ έστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία» (Πράξ. δ' 12).

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΎΨΩΣΙΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Απόστολος: Γαλ. β' 16 – 20

Ευαγγέλιον: Μάρκου η' 34 – θ' 1

20 Σεπτεμβρίου 2020

«Χριστῷ συνεσταύρωμαι, ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός»

Δια του βαπτίσματος ἔχω σταυρωθεῖ μαζί με τον Χριστό. Τώρα πλέον αὐτός ο ἄνθρωπος, με τις συνήθειες και τις επιθυμίες του, που ἦταν πριν το βάπτισμα, πριν αποφασίσω να γίνω χριστιανός και να ακολουθῶ τον Χριστό, δεν υπάρχει πια, ἔχει πεθάνει. Τώρα πλέον ζει μέσα μου ο Χριστός, σημειώνει ο Απόστολος Παῦλος σε επιστολή του προς τους Γαλάτες.

Το μήνυμα που θέλει να περάσει ο απόστολος στους Γαλάτες, και φυσικά και σε μας, με αφορμή και την προ ολίγων ημερῶν ἀνάμνηση της υψώσεως του Τιμίου Σταυρου, είναι να ετοιμάσουμε την ψυχή μας, να καθαρίσουμε τον εαυτό μας, ἀπό πράξεις, συνήθειες και επιθυμίες που ἀντίκεινται στον νόμο του Θεοῦ, για να κατοικήσει ο Θεός. Μεταφέρει και ερμηνεύει πάντοτε ο Παῦλος το κήρυγμα του Θεανθρώπου Χριστοῦ, σε πρακτικό ἐπίπεδο, διαμορφώνοντας τη χριστιανική βιοθεωρία, χαράσσοντας τα πλαίσια στα οποία πρέπει να κινεῖται η καθημερινότητά μας.

Προϋποτίθεται, λοιπόν, η γνώση του θελήματος του Θεοῦ. Ὡς πιστοὶ χριστιανοί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, γνωρίζουμε, ἢ οπωσδήποτε οφείλουμε να γνωρίζουμε το θεῖο θέλημα. Μετά, θα προσπασθήσουμε με καθημερινὸ ἀγώνα, να το μετατρέψουμε, σε τρόπο ζωῆς. Κάθε πτυχή της ζωῆς μας, πρέπει να δείχνει ὅτι εἴμαστε χριστιανοί. Η συμπεριφορά μας, τα λόγια μας, θα καθοδηγούνται ἀπὸ τις ἐντολές του Κυρίου μας. Δεν σταματᾷ ἡ ιδιότητα του χριστιανοῦ, σε ἕναν τυπικὸ ἐκκλησιασμὸ, που οπωσδήποτε είναι ο συνδετικὸς κρίκος μεταξύ των πιστῶν και με τον Κύριο μας. Απαιτήση του σταυρωθέντος Χριστοῦ ἀπὸ τους πιστοὺς ἀκόλουθους Του, είναι: Η ἀνακαίνιση της ψυχῆς μας. Τη μεταφέρει σε μας ο Παῦλος, ὡς βασική ὁδηγία. Δεν είναι τόσο εὐκόλη. Η ἀλλαγὴ στη ζωὴ μας, ὅπως και κάθε ἀλλαγὴ, δεν είναι μια ἀπλή ἀπόφαση. Θα απαιτηθεῖ προσπάθεια, ἀγώνας διαρκῆς. Υπάρχουν δυνατὲς συνήθειες, που ἀποκτήσαμε και συν τῷ χρόνῳ ἰσχυροποιήθηκαν τόσο πολὺ, που ἔχουν καταστρεῖ δευτέρα φύση.

Σχέσεις που δημιουργήσαμε, και δεν είναι οἱ καλύτερες, δύσκολα διακόπτονται. Η μέθοδος που διαμορφώσαμε με τα χρόνια, για τον σχεδιασμὸ της ζωῆς, της δικῆς μας και της οικογένειάς μας, δε μεταβάλλονται, χωρίς σοβαρὲς, ἐπώδυνες, δυσάρεστες πολλὲς φορές, ἀνατροπές στη ζωὴ μας. Ἔχουμε μάθει να ρυθμίζουμε τα προβλήματα, που παρουσιάζονται στις σχέσεις με τους ἄλλους ἀνθρώπους, χωρίς πολλὲς φορές να λογαριάζουμε, ἀν είναι ἀρεστὸ στον Κύριο μας. Ἡ ἀν προσπαθώντας να λύσουμε το δικὸ μας πρόβλημα, δημιουργοῦμε μεγαλύτερο στον πλησίον μας. Φερόμαστε πάντοτε ἐγωιστικά, σκόπιμα ἢ και ὄχι,. Θεωροῦμε τον εαυτό μας, το κέντρο του κόσμου. Απαιτοῦμε, οἱ ἄλλοι να μας ἀκολουθοῦν, να μας παραδέχονται ἀδιαμαρτύρητα. Ἐμμεσα ἢ ἄμεσα ἐπιδιώκουμε με κάθε δυνατό τρόπο, κάποτε και ἀσυναίσθητα, να πετύχουμε αὐτὸ που ἔχουμε στο μυαλό μας, στον σχεδιασμὸ μας. Φυσικά ἢ

τακτική μας αυτή στηρίζεται στη σοβαρή έμφυτη ενστικτώδη αντίδραση της αυτοσυντήρησης, που εκτός των άλλων, προφυλάσσει την ύπαρξή μας. Αλλά είναι ένας απλός ενστικτώδης μηχανισμός για όλα τα δημιουργήματα, με στοιχεία αυτοματισμού! Ο άνθρωπος, όμως, ξεχωρίζει. Θωρακίζεται από το ένστικτο, αλλά καθοδηγείται από τη λογική. Ο λογικός άνθρωπος δαμάζει ζώδεις ή και θεμιτές ακόμη, τάσεις και επιθυμίες, με βάση τη λογική. Ενώ επιπλέον, ο πιστός χριστιανός ανακαιτίζει επιθυμίες και περιορίζει συνήθειες, με οδηγό την πίστη του.

«Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοί Χριστός». Η ακράδαντη πίστη στον Κύριο και η παρουσία του Χριστού εντός μας, είναι μυστηριακή και δυναμική. Η αυτοτελής προσωπικότητα, η θέληση μας, υποχωρεί. Παύει, το θέλω μας να υφίσταται ανεξάρτητα, από το θείο θέλημα. Είναι φανερό η πνευματική παρουσία του Χριστού, ο οποίος, κατοικεί στην ψυχή μας, ως βοηθός και οδηγός. Η υλοποίηση της εσωτερικής παρουσίας του Χριστού ολοκληρώνεται και με το μυστήριο της θείας ευχαριστίας. Παρίσταται ως ο συμπαραστάτης, ο Κύριος. Ωστόσο, αγαπητοί μου, το δύσκολο παραμένει. Λέγει ο Κύριος: «Ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Να είναι έτοιμος ακόμη και σταυρό να σηκώσει, για να Με ακολουθήσει. Η υποταγή μας στο θέλημα ενός άλλου, δεν είναι ανεκτή. Η διαμόρφωση της συμπεριφοράς σύμφωνα με τις απαιτήσεις ενός, ακόμη και πολύ σεβαστού και αξιόλογου, συναντούν έντονες τις αντιλογίες του εγώ μας. Προβάλλουμε πάντα αντιδράσεις, υπερασπίζοντας με φανατισμό τις θέσεις μας. Εδώ όμως πρόκειται να ακολουθήσουμε το θέλημα του Θεού. Γι' αυτό ακριβώς, έχει μεγάλη αξία η απάρνηση του εαυτού μας. Ακούσαμε στην ευαγγελική περικοπή: «Τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐάν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» Ἄς υποθέσουμε, ότι επιμένουμε και πετυχαίνουμε να κερδίσουμε πολλά, «τὸν κόσμον ὅλον», σημειώνει ο Κύριος, αλλά χάσαμε την ψυχή μας. Τί κερδίσαμε; Και συμπληρώνει: «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν ... καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Ὅποιος θέλει να με ακολουθήσει πιστά, να απαρνηθεί τα προσωπικά του «θέλω» και να Με ακολουθήσει, χωρίς ενδοιασμούς. Εδώ ακριβώς είναι η μεγάλη ανατρεπτική αλλαγή. Φυσικά δε θα γίνει θαυματουργικά η αλλαγή. Ωστόσο η ελεύθερη απόφαση και συμμετοχή μας είναι απαραίτητη. Απαρνούμεθα τον εαυτό μας. Δηλαδή, παραμερίζουμε, ὅ,τι έχουμε και αγωνιζόμαστε να διατηρήσουμε και να επαυξήσουμε. Ἀκόμη, απαρνούμαστε συνήθειες, δεσμευτικές σχέσεις, απαιτητικές φιλίες, που δεν υπηρετούν τον τελικό μας στόχο και που είναι η απόλυτη προσφορά της θέλησης, της ψυχής μας στον Κύριο. Πρόκειται, λοιπόν, αγαπητοί μου, για σοβαρή, αγωνιστική απόφαση ζωής. Είναι η ουσιαστική αλλαγή, που θα γίνει στη ζωή μας. Είναι η χαρακτηριστική αλλαγή νοοτροπίας, στην αντιμετώπιση της καθημερινότητας. Και κάτι ακόμη: Αυτή η ανανεωτική ριζική αλλαγή της ζωής, γίνεται φανερό και στους γύρω μας. Γινόμαστε παράδειγμα προς μίμηση, αλλά κυρίως ακολουθούμε τον Κύριο, τον οποίο αγαπούμε και που μας οδηγεί στην κληρονομία της βασιλείας Του.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α΄ Κορ. ιστ΄ 13-24

Ευαγγέλιο: Λουκ. ε΄ 1-11

27 Σεπτεμβρίου 2020

Άμεση και αποφασιστική ήταν η ανταπόκριση των ψαράδων της Γαλιλαίας στο κάλεσμα του Χριστού. Άφησαν τα πάντα και Τον ακολούθησαν χωρίς δεύτερη σκέψη· «ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ». Δεν ήταν, ωστόσο, η πρώτη φορά που έβλεπαν και άκουγαν τον Χριστό.

Συνήθως, πιστεύουμε, ότι η πρώτη ενέργεια του Χριστού, πριν αρχίσει τη δημόσια δραστηριότητά Του, ήταν η κλήση των μαθητών Του ως βοηθών και συνεργατών στο σωτηριολογικό Του έργο. Ο ευαγγελιστής Λουκάς, όμως, μας παρουσιάζει μιαν άλλη, πιο λεπτομερή εικόνα των γεγονότων. Κήρυγμα και διδασχή, θαύματα και σημεία έχουν προηγηθεί της κλήσεως των μαθητών. Ήδη στο προηγούμενο κεφάλαιο ο Κύριος είχε επισκεφθεί το σπίτι του Πέτρου στη γειτονική Καπερναούμ και είχε θεραπεύσει την πεθερά του, η οποία υπέφερε από υψηλό πυρετό.

Οι μαθητές, λοιπόν, είχαν ήδη γνωρίσει τον Χριστό και είχαν μιαν πρώτη εμπειρία του προσώπου και της διδασκαλίας Του. Εντούτοις, αυτοί, οι μετ' ολίγον απόστολοι, δεν ήταν ακόμα έτοιμοι να Τον ακολουθήσουν ολοκληρωτικά. Εξακολουθούσαν να ζουν σύμφωνα με τις συνηθισμένες καθημερινές τους ασχολίες, αναμένοντας το αποφασιστικό εκείνο γεγονός που θα τους έπειθε να ακολουθήσουν τον Χριστό οριστικά.

Ο Κύριος, αφού πρώτα δίδαξε τους όχλους, επανέρχεται προς τη συνήθη μεγαλουργία Του και «δια των αλιευτικών επιτηδευμάτων αλιεύει τους μαθητάς». Τους ζητά να επιστρέψουν στη θάλασσα και να ξαναρίξουν τα δίκτυα. Η προσταγή Του Χριστού, να ξεκινήσουν για ψάρεμα μια τέτοια ακατάλληλη ώρα, ακούγεται εξωπραγματική στους επαγγελματίες ψαράδες, τη στιγμή που «δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιᾶσαντες οὐδὲν ἔλαβον». Γνώριζαν ότι η αλιεία αποφέρει καλύτερα αποτελέσματα το βράδυ αφού, λόγω του σκότους, τα ψάρια δεν βλέπουν τα δίκτυα και έτσι πιο εύκολα παγιδεύονται σε αυτά. Παρά ταύτα έκαναν υπακοή στο θέλημα του Κυρίου που αντιστρατευόταν την πείρα και τη λογική τους.

Η χάρις, όμως, του Θεού ξεπερνάει τα όρια της φύσεως και της λογικής· «Θεὸς ὅπου βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις». Γι' αυτό κι η απόφασή τους να εμπιστευτούν τον Χριστό δικαιώθηκε κατά τρόπο θαυμαστό, πέρα από κάθε προηγούμενο. Έγινε η αφορμή για να πεισθούν να ακολουθήσουν ολοκληρωτικά τον Χριστό αφού μέσα από αυτήν αποκαλύφθηκε η μεσσιανική ιδιότητά Του. Έτσι ο Κύριος, χρησιμοποιώντας τον τρόπο της εργασίας τους, τους καλεί από αλιείς αλόγων ιχθύων να γίνουν ψαράδες και των λογικών· «ἀπὸ τοῦ νῦν ἄνθρώπους ἔση ζωγρῶν» είπε στον Πέτρο.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας σημειώνουν χαρακτηριστικά ότι πριν από την έλευση του Χριστού, πολλοί ήταν οι προφήτες που κοπίασαν για τη διάδοση του λόγου του Θεού. Επικρατούσε, όμως, η νύκτα της πλάνης και η απουσία της ορθής πίστεως, γι' αυτό και τα αποτελέσματα ήταν πενιχρά· «κακούργων ὄντων

των λογικών ιχθύων και φευγόντων», αναφέρει, προσφυώς, ο Ευθύμιος Ζιγαβηνός. Οι άνθρωποι ζούσαν μέσα στις κακουργίες των αμαρτημάτων τους και ξέφευγαν από τη σαγήνη του Θεού. Όταν, όμως, ανέτειλε ο Ήλιος της δικαιοσύνης «εχαλάσθη το δίκτυον της Ευαγγελικής διδασκαλίας», δηλαδή έπεσε στη θάλασσα της πλάνης και της άγνοιας το δίκτυ του Ευαγγελίου και αλιεύθηκαν πολλοί άνθρωποι, αγέλες εθνών, όλη η οικουμένη.

Μία ανάλογη κλήση απευθύνει ο Κύριος και στον σημερινό άνθρωπο. Το «δεύτε οπίσω μου» απευθύνεται προς τους ανθρώπους κάθε εποχής. Άλλον τον καλεί να αφήσει τα πάντα και να τον ακολουθήσει. Άλλον να αγωνιστεί μέσα στις σκληρές συνθήκες του κόσμου, της οικογένειας, της κοινωνίας. Οι μορφές της κλήσεως ποικίλουν και είναι τόσες όσοι και οι άνθρωποι. Οι δρόμοι είναι πολλοί, το τέρμα, όμως, ένα: ο Χριστός.

Πώς, όμως, απαντά ο άνθρωπος του 21ου αιώνα σ' αυτό το κάλεσμα του Θεού; Ο άνθρωπος σήμερα, απορροφημένος από έναν άνευ προηγουμένου ευδαιμονισμό, απορρίπτει πολλές φορές αυτή την κλήση. Νομίζει ότι δεν χρειάζεται τον Θεό. Οι απολαύσεις και ικανοποιήσεις που προσφέρει η ζωή τον απορροφούν ολοκληρωτικά. Κυνηγά την πληρότητα στον πλούτο. Απολυτοποιεί τα υλικά αγαθά και τις εφήμερες ηδονές. Δεν βλέπει ότι κάθε ομορφιά στον κόσμο είναι ατελής και παροδική. Κάθε φως έχει σκιές, κάθε μεγαλείο κρύβει τραγικότητα. Ο πλούτος της ζωής είναι πεπερασμένος, έχει όρια. Όταν ο άνθρωπος δοθεί σ' αυτόν έρχεται γρήγορα η στιγμή του κόρου και της απογοήτευσης.

Αποδοχή της κλήσης του Χριστού σημαίνει υιοθεσία συγκεκριμένου τρόπου ζωής, βίωση συγκεκριμένης σχέσης με τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Η μαθητεία κοντά στον Χριστό σημαίνει μεταστροφή σε άλλη διάσταση ζωής. Πρόκειται για ισόβιο άθλημα του ανθρώπου, ώστε να καταξιώσει την κλήση του Θεού, να γίνει και να μείνει παιδί Του. Ο Χριστός μας καλεί σε μια θεανθρώπινη συμβίωση, μια καθολική ένδυση του Ιδίου. Μόνο τότε ο άνθρωπος θα αποκτήσει αληθινή ζωή με νόημα, ελπίδα και προοπτική και όχι, απλώς, επιβίωση.

Η θετική ανταπόκριση του ανθρώπου στην κλήση του Θεού είναι ιδιαίτερος επίκαιρη και επιτακτική σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε. Ο Χριστός καλεί και εμάς να τον ακολουθήσουμε και να γίνουμε μαθητές Του. Περιμένει να ανταποκριθούμε θετικά στο κάλεσμά Του και να Του απαντήσουμε κι εμείς «ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον». Όσο κι αν αμφιβάλλουμε για τις δυνατότητές μας, όσο κι αν απογοητευόμαστε από τις προσπάθειές μας, η θαυμαστή αλιεία του Πέτρου είναι και για εμάς η καλύτερη εγγύηση.

Ιεροδιάκονος Δημήτριος Κυριακίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 16- ζ'1

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ'31-36

4 Οκτωβρίου 2020

«Και έσεσθε υιοί υψίστου» (Λουκ.στ'35)

Αυτός είναι ο προορισμός του ανθρώπου. Μέσα από την ηθική τελείωση να κατορθώσει να καταστεί «υιός του υψίστου». Να γίνει κατά χάριν παιδί του Θεού. Αυτή η «υιοθεσία», είναι δώρο του Θεού και προσφέρεται ως δυνατότητα για όλους τους ανθρώπους, αλλά και στον καθένα ξεχωριστά, ως πράξη ελεύθερης επιλογής. Για τούτο και ο Απόστολος Παύλος υπογραμμίζει: «Ο Θεός, λοιπόν, αδελφοί μου, σας κάλεσε για να ζήσετε ελεύθεροι. Μόνο να μη γίνει η ελευθερία αφορμή για αμαρτωλή διαγωγή, αλλά με αγάπη να υπηρετείτε ο ένας τον άλλο. Άλλωστε όλος ο νόμος συνοψίζεται σε μια φράση, στο ν' αγαπήσεις τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου. Αν, όμως, δαγκάνετε ο ένας τον άλλον, προσέξτε μήπως αλληλοεξοντωθείτε» (Γαλ. ε'13-15).

Όπως η υιοθεσία είναι προσφορά του Θεού και έκφραση της μέγιστης αγάπης Του προς εμάς τους αμαρτωλούς ανθρώπους, έτσι και η υλοποίησή της, περνά μέσα από την αγάπη και την προσφορά προς τον συνάνθρωπο. Αν αυτό το γεγονός αγνοηθεί ή και το χειρότερο υποτιμηθεί, τότε δεν θα υπάρχει η δυνατότητα της υιοθεσίας και κατ' επέκταση και της αληθινής Θεογνωσίας. Και τούτο γιατί, κατά τον Ευαγγελιστή Ιωάννη: «Η αγάπη προέρχεται από τον Θεό. Όποιος αγαπάει δείχνει ότι έχει αναγεννηθεί από τον Θεό. Όποιος δεν αγαπάει δε γνώρισε τον Θεό, γιατί ο Θεός είναι αγάπη. Έτσι αποδείχθηκε η αγάπη του Θεού για μας. Απέστειλε τον Υιό Του το μονογενή στον κόσμο για να μας χαρίσει τη νέα ζωή, αν ενωθούμε μ' Αυτόν. Αυτό είναι το χαρακτηριστικό της αγάπης του Θεού. Όχι ότι εμείς τον αγαπήσαμε, αλλά ότι αυτός μας αγάπησε και έστειλε τον Υιό Του για να μας ελευθερώσει από τις αμαρτίες μας. Αν ο Θεός, αγαπητοί μου, έτσι μας αγάπησε, οφείλουμε κι εμείς ν' αγαπάμε ο ένας τον άλλο» (Α' Ιωάν.δ'7-11).

Για να γίνουμε, λοιπόν, «υιοί του υψίστου», χρειάστηκε η Ενανθρώπιση και η Σταυρική θυσία του Χριστού. Με θεμέλιο αυτή τη συγκατάβαση, προσφορά και αγάπη του Θεού προς εμάς, μπορούμε να οδηγηθούμε στην κατά χάριν υιοθεσία, μέσα από μια διαρκή ενότητα με τον Χριστό, καθώς και ένα σταθερό αγώνα για την ηθική τελείωσή μας. Μόνο διά του Χριστού αποκτά αξία η οποιαδήποτε ηθική πρόοδος, καθώς και η ενάρετη ζωή. Ο Χριστός χάραξε τον δρόμο. Μας αποκάλυψε ότι: «Είναι στενή η πύλη και γεμάτη δυσκολίες η οδός που οδηγεί στη ζωή, και λίγοι είναι εκείνοι που τη βρίσκουν», αλλά και μας προέτρεψε: «Μπείτε από τη στενή πύλη γιατί είναι πλατιά η πύλη και ευρύχωρη η οδός που οδηγεί στον χαμό, και πολλοί μπαίνουν απ' αυτήν» (Ματθ.ζ'13-14). Όμως, ο Ίδιος δεν περιορίστηκε μόνο στην αποκάλυψη των δυσκολιών, ούτε και σε απλές προτροπές. Πρώτος τον ακολούθησε. Μάτωσε. Με τις πληγές Του γιατρευτήκαμε (Α' Πέτρ. β' 24).

Ο Χριστός, λοιπόν, χάραξε τον δρόμο και τον ακολούθησε, όσο δύσκολος και ανηφορικός κι αν ήταν, έστω κι αν αυτός οδηγούσε στον Σταυρό. Το ομολόγησε ήδη στους Μαθητές Του, που επίμονα ζητούσαν την πρωτοκαθεδρία,

ότι: « όποιος από σας θέλει να είναι πρώτος πρέπει να γίνει δούλος. Όπως κι ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να Τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετηθεί και να προσφέρει τη ζωή Του λύτρο για όλους» (Ματθ. κ'27-28). Έδωσε ο Ίδιος ο Χριστός το παράδειγμα και κάλεσε όσους θέλουν να τον ακολουθήσουν να τον μιμηθούν. Ζήτησε θυσίες και πρώτιστα τη θυσία του «εγώ». Όμως, δεν σταμάτησε ως εδώ. Προχώρησε, χαράσσοντάς τους την πορεία προς την τελείωση. Μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο πρόσφερε όλα τα αναγκαία εφόδια για να μπορεί να γίνει κατορθωτός αυτός ο στόχος.

Ο Χριστός ξεκίνησε με μια προτροπή, που φαινομενικά είναι εύκολη και η οποία με την εφαρμογή της προσφέρει ένα τέλειο πρότυπο ζωής και συμπεριφοράς: «Όπως θέλετε να σας συμπεριφέρονται οι άνθρωποι, έτσι ακριβώς να τους συμπεριφέρεστε κι εσείς». Ένα πρότυπο κανόνα που ξεπερνά όλους τους ανθρώπινους νόμους και κανόνες και που οριοθετεί την έννομη τάξη και θεμελιώνει την ενάρετη ζωή. Και το σημαντικότερο, για την εφαρμογή του, δεν χρειάζεται εξαναγκασμός και επιβολή, αλλά μόνο η ελευθερία και η αγάπη. Για τούτο και ονομάστηκε «χρυσούς κανόνας».

Επειδή ο νόμος του Θεού δεν περιορίζεται μόνο στα εφήμερα, αλλά κινείται και στην προοπτική της αιωνιότητας, για τούτο και προετοιμάζει τους ανθρώπους για να γίνουν «υιοί του Υψίστου». Για την επίτευξη δε αυτού του στόχου, συνεχίζει σήμερα ο Χριστός με τριπλή προτροπή και που έχει σαν μοναδικό κίνητρο την ανιδιοτελή αγάπη, όπως την επιβεβαίωσε έμπρακτα ο Ίδιος: «Αγαπάτε τους εχθρούς υμών», «αγαθοποιείτε» και «Γίνεσθε οικτίρμονες, καθώς και ο Πατήρ υμών οικτίρμων εστί». Μέσα από αυτό το τρίπτυχο, ο Χριστός χαράσσει την πορεία προς την τελείωση που έχει ως κατάληξη το «έσεσθε υιοί του Υψίστου».

Αν για τους Ιουδαίους, το «αγαπήσεις τον πλησίον σου», ήταν πράξη αρετής και ισοδύναμη με την αγάπη προς τον εαυτό τους ,το «αγαπάτε τους εχθρούς υμών», αποτελεί υπέρβαση αλλά και θυσία του εαυτού μας για χάρη των συνανθρώπων μας. Μια υπέρβαση και μια θυσία ,που μας εξυψώνει και μας κάνει μιμητές του Χριστού. Αυτή η υπέρβαση του εγωισμού, μέσα από τη συγχώρεση, θα ανοίξει διάπλατα την πόρτα στην ανιδιοτελή αγάπη και θα μας κάνει μιμητές του Θεού, «που είναι καλός ακόμα και με τους αχαρίστους και τους κακούς».

Αδελφοί μου, αν ο πύργος της Βαβέλ, υπήρξε η απαρχή για τη σύγχυση των γλωσσών και κατ'επέκταση και του διαχωρισμού των ανθρώπων και των λαών, τότε η γλώσσα, που ένωσε και που ενώνει εδώ και δυο χιλιάδες χρόνια τους ανθρώπους, συμπυκνώνεται στη λέξη «αγάπη». Γιατί, είναι ειλικρινής και ανιδιοτελής. Γιατί, αγκαλιάζει χωρίς διακρίσεις, όλους τους ανθρώπους, αλλά και χωρίς προϋποθέσεις όλους τους λαούς. Σε μια εποχή, που ο άνθρωπος αγωνίζεται να γίνει «γλωσσωμαθής»,την ίδια στιγμή καθίσταται «αμαθής» και κατ'επέκταση. και «απαθής». Και τούτο γιατί αποξενώθηκε από τη γλώσσα της αγάπης, και κατά συνέπεια αποξενώθηκε από τον Θεό και τον συνάνθρωπο . Λοιπόν, «Στώμεν καλώς. Στώμεν μετά φόβου». Ιδιαίτερος δε και μετά πάσης αγάπης. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ (ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ Ζ' ΟΙΚ.ΣΥΝΟΔΟΥ)

Απόστολος: Τίτον γ' 8 – 15

Ευαγγέλιον: Λουκά η' 5 – 15

11 Οκτωβρίου 2020

Πάνσοφος ο δημιουργός Θεός, αγαπητοί μου αδελφοί, έπλασε τον άνθρωπο και τον τοποθέτησε μέσα στην πλούσια και ποικίλη δημιουργία Του. Και όπως αναφέρει η Παλαιά Διαθήκη «είδεν ο Θεός τά πάντα όσα έποίησε, και ίδού καλά λίαν». Με την απέραντη αγάπη Του, και το απύθμενο ενδιαφέρον Του, δημιούργησε τα πάντα πολύ καλά, χωρίς διακρίσεις και εξαιρέσεις. Έδωσε σε όλα τις ίδιες ευκαιρίες συντήρησης και ανάπτυξης. Κι όταν ακόμη μετά την παρακοή, έχασαν οι πρωτόπλαστοι τον παράδεισο, εξακολούθησε να ενδιαφέρεται για τα δημιουργήματά Του και να αγαπά τον άνθρωπο, που είναι η κορωνίδα της δημιουργίας, όπως την γνωρίσαμε. Την τεράστια αγάπη Του για τον άνθρωπο, για μας, την απέδειξε στέλνοντας τον μονογενή Υιό Του, να σταυρωθεί για τις αμαρτίες μας. Μας έδωσε άλλη μια ευκαιρία σωτηρίας. Ωστόσο, μάς έπλασε ελεύθερους και αυτεξούσιους. Να διαλέξουμε, αν θα δεχτούμε τη δωρεά της σωτηρίας. Παρέμεινε το δικαίωμα να αποφασίζουμε μόνοι μας. Όμως, οι πρωτόπλαστοι εκμεταλλεζόμενοι την ελευθερία τους, παρέβησαν την εντολή του Θεού, και φυσικά αυτό είχε και ως συνέπεια να χάσουν τον παράδεισο με τα προνόμια του. Τον έπλασε ακόμη «κατ' εικόνα και καθ' όμοίωσιν του», δηλαδή να έχει τη δυνατότητα αλλά και την ελευθερία, να ομοιωθεί με τον Δημιουργό του, ακολουθώντας τον λόγον που είναι αξιόπιστος, όπως ανέφερε ο Απόστολος Παύλος στον Τίτο. Αλλά δεν επεμβαίνει για να καταργήσει την ελεύθερη ανάπτυξη και διαμόρφωση της ιδιαίτερης προσωπικότητας του καθενός.

«Έξηλθεν ό σπείρων του σπείραι τον σπόρον αυτού».

Βγήκε ο γεωργός-σπορέας να σπείρει στα χωράφια του τον σπόρο.

Όταν, αγαπητοί μου, ο Κύριος αναπτύσσοντας την παραβολή του σπορέως, αναφέρει τις τέσσερις χαρακτηριστικές ομάδες ανθρώπων, αυτή την ελεύθερη επιλογή του καθενός μας, θέλει να τονίσει. Ελεύθερη επιλογή, που φυσικά και λογικά συνεπάγεται και την ευθύνη για τις όποιες πράξεις, σχέσεις και συνέπειες, θα έχει η επιλογή μας.

Η οποιαδήποτε επιλογή μας, προφανώς θα είναι και ο μελλοντικός οδηγός, στις πράξεις της καθημερινής μας ζωής. Αυτές θα διαμορφώσουν τον χαρακτήρα μας. Με βάση αυτή, θα επικοινωνήσουμε με τους γύρω μας. Αυτή θα καθορίσει τους στόχους για τη ζωή μας. Αλλά αυτή θα δείξει, ποια σχέση επιλέξαμε να έχουμε με τον Θεό. Άρα η επιλογή μας είναι μια τρίπλευρη πραγματικότητα. Η μια σε ότι αφορά τον εαυτό μας, τη διαμόρφωση της ζωής μας, η άλλη τις σχέσεις μας προς τον πλησίον, την κοινωνία μέσα στην οποία επιλέξαμε να ζούμε, και η τρίτη τη συμμόρφωση της ζωής μας, με το θέλημα του Θεού.

Καιρός της σποράς, αγαπητοί μου αδελφοί, και ο γεωργός, συγκέντρωσε τα εργαλεία του, ξεχώρισε τον εκλεκτό σπόρο, που είχε φυλάξει, τα φόρτωσε όλα, και πήγε στο χωράφι του. Ωστόσο, το χωράφι του, όπως και κάθε χωράφι, δεν ήταν τέλειο, για εξαιρετική απόδοση και καρποφορία. Όμως, αυτό υπήρχε, και οπωσδήποτε κάποιο καρπό θα παρήγε. Λίγο ή πολύ! «Ό μόν έπεσε παρά την όδόν», «έτερον επί την πέτραν», «έτερον έν μέσφ τών άκανθών», αλλά ευτυχώς «και έτερον

ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν». Γειτόνευε το χωράφι με τον δρόμο και ἓνα μέρος του σπόρου, ὅπως το ἔρριχνε, ἔπεσε στο δρόμο. Οι περαστικοὶ το πάτησαν και τα πουλιά, το ἔφαγαν. Υπήρχε και ἓνα πετρώδες τμήμα, που ο σπόρος μόλις φύτερωσε, δεν ἄντεξε και ξεράθηκε. Κάτι ἀνάλογο ἔπαθε και ο σπόρος που ἔπεσε μέσα στα ἀγκάθια. Ἐπνιξαν το φυτὸ, μόλις βγήκε. Ἀλλὰ υπήρχε και η «ἀγαθὴ γῆ». Ο σπόρος που ἔπεσε σε παχιά, καθαρὴ και υγιή γῆ, εἶχε μεγάλη ἀπόδοση. «Ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα».

«Τὶς εἶη ἡ παραβολὴ αὕτη;» Οι μαθητὲς δεν μπόρεσαν να καταλάβουν ἀμέσως το νόημα της παραβολῆς. Ἀπαντᾷ λοιπὸν ο Κύριος, στους μαθητὲς Του, ἀλλὰ και σε μας, που ἀκούσαμε τη σημερινὴ παραβολή. Ο σπόρος εἶναι «ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ». Επιπόλαιοι και μάλλον ἀδιάφοροι ἀκούνε τον λόγο του Θεοῦ, ἀλλὰ εἶναι σα να ἔπεσε στον δρόμο. Ἐρχεται ο διάβολος και ἀφαιρεῖ τον λόγο του Θεοῦ ἀπὸ την καρδιά τους. Υπάρχουν και ἐκεῖνοι, ὅπως ο σπόρος στις πέτρες, που εὐκόλα ἐνθουσιάζονται ἀκούγοντας τον λόγο του Θεοῦ, ἀλλὰ γρήγορα τον ξεχνοῦν. Ἄλλοι, εἶναι ο σπόρος που ἔπεσε στα ἀγκάθια. Ἀκούνε με ἐνδιαφέρον τον λόγο του Θεοῦ, ἀλλὰ τα προβλήματα, οι διασκεδάσεις της ζωῆς, τους παρασύρουν και ξεχνοῦν τον λόγο του Θεοῦ. Ἀλλὰ, ἀγαπητοὶ μου, υπάρχει, εὐτυχῶς, και η «ἀγαθὴ γῆ», το καρποφόρο χωράφι. Εἶστε εσεῖς, που ἀκούτε με προσοχή τον λόγο του Θεοῦ. Εἶμαστε ὅλοι εμεῖς που ἀποδεχόμεστε τον λόγο του Θεοῦ, ὡς ρυθμιστὴ της ζωῆς μας. Ἡ ζωὴ μας γίνεται καρποφόρα σε ἔργα ἀγαθὰ. Φροντίζουμε να ἐναρμονίζουμε τη ζωὴ με το εὐαγγέλιο. Οι σχέσεις μας με τους ἀνθρώπους, καθοδηγοῦνται ἀπὸ τις ἐντολές του Κυρίου μας. Και συνεπῶς και η σχέση μας με τον Θεό, τον ὁποῖο ἀγαπούμε, εἶναι αὐτὴ που τους προσφέρει την εἰρήνη της ψυχῆς, τη βοήθεια στα ἔργα τους, τη συμπάρσταση στα προβλήματα και τις δυσκολίες μας.

Ἀνέφερε, ἀγαπητοὶ μου, η παραβολὴ τις τέσσερις χαρακτηριστικὲς κατηγορίες ἀνθρώπων, ὡς προς τη σχέση τους με τον θεῖο λόγο. Δεν σημαίνει ὅτι ποσοτικὰ οι ἀνθρώποι χωρίζονται σ' αὐτὲς τις τέσσερις κατηγορίες. Πολλοὶ εἶναι οι πιστοὶ ἀκόλουθοι του Κυρίου, που μπορεῖ να μην παράγουν «ἑκατονταπλασίονα» καρποφορία καλῶν ἔργων στη ζωὴ τους, ἀλλὰ προσπαθοῦν. Προσπαθοῦμε ὅλοι, πολλές φορές, κάνοντας λάθη. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, που ἐνῶ «αἱ ἄκανθοι ἀπέπνιξαν» τον λόγο του Θεοῦ, στη ψυχὴ τους, κάποια στιγμή ξύπνησαν, κατάλαβαν το λάθος τους και ἐπέστρεψαν στον δρόμο του Θεοῦ. Εἶναι και ἐκεῖνοι, που ἐνῶ ἐπιπόλαιοι και ἀδιάφορα ἀκούσαν τον λόγο του Θεοῦ, ὅταν βρέθηκαν μπροστὰ σε ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια, δύσκολα προβλήματα, θυμήθηκαν τον Θεό και ἔτρεξαν να ζητήσουν βοήθεια και προστασία. Γιατὶ τελικὰ ο λόγος του Θεοῦ, εἶναι «πιστός», πρέπει να τον ἐμπιστευόμεστε. Ἀλλὰ, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, δεν εἶναι ἀπλῶς ἓνα εὐχάριστο ἀκρόαμα, που ἀναμφίβολα εἰρηνεύει την ψυχὴ μας. Ἀποτελεῖ τον πρακτικὸ και ἠθικὸ ὁδηγό, που μετατρέπει, με προσπάθεια και κόπο, την ἀκαρπὴ ζωὴ μας σε ἑκατονταπλάσια καρποφόρα. Διαμορφώνει την κοινωνία στην ὁποία ζοῦμε. Οικοδομεῖ νέο υψηλὸ πολιτισμὸ, πάνω σε στέρεες ἠθικὲς βάσεις και ἀπόλυτες ἀξίες. Αὐτὸν τον θεῖο λόγο, καλοῦμαστε σήμερα, ὡς «ἡ ἀγαθὴ γῆ», πρακτικοὶ ἀποδέκτες του, με την βοήθεια πάντοτε του Κυρίου μας, να τον μετατρέψουμε σε ζωντανό, ρυθμιστὴ μιας πολλαπλῆς καρποφόρας καθημερινῆς ζωῆς.

Δ.Γ.Σ.

ΛΟΥΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ

Απόστολος: Κολ. δ' 5 – 18

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι' 16 – 21

18 Οκτωβρίου 2020

«Ασπάζεται υμάς Λουκάς ο ιατρός ο αγαπητός» (Κολ. δ' 14)

Μέσα από την πρόσφατη πανδημία του κορωνοϊού, καθώς και από άλλες προσωπικές περιπτώσεις, νιώσαμε την αξία του ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού και πολλές φορές αισθανθήκαμε την ανάγκη να τους εκφράσουμε το δικό μας ευχαριστώ. Όμως, όταν ο ιατρός δεν περιορίζεται μόνο στην άσκηση του λειτουργήματός του, αλλά για κάποιον γίνεται και «συνεργός εις την Βασιλείαν του Θεού» και τον ακολουθεί, ακόμα και «μόνος» (Β' Τιμ.δ'11) μέχρι τέλους, τότε οποιοδήποτε εγκώμιο είναι ευπρόσδεκτο. Όταν μάλιστα αυτό γίνεται από τον Απόστολο των Εθνών Παύλο, τότε το περιεχόμενο του εγκωμίου ξεπερνά την απλή φιλοφρόνηση. Αυτό συμβαίνει με τον σημερινό εορταζόμενο Απόστολο και Ευαγγελιστή Λουκά ο οποίος κατέκτησε την αγάπη του Αποστόλου Παύλου. Τον ακούσαμε σήμερα να λέει γι' αυτόν: «Ασπάζεται υμάς Λουκάς ο ιατρός ο αγαπητός». Σας χαιρετά ο αγαπητός μου γιατρός Λουκάς.

Ο Λουκάς, είναι ο μόνος από τους Ευαγγελιστές ο οποίος δεν ήταν Ιουδαίος. Ήταν Έλληνας και καταγόταν από την Αντιόχεια της Συρίας. Σπούδασε ιατρική στην Ταρσό της Κιλικίας όπου και γνωρίστηκε με τον Παύλο. Προσηλυτίστηκε στην Ιουδαϊκή Θρησκεία, γεγονός που προετοίμασε το έδαφος για την αποδοχή της Χριστιανικής διδασκαλίας. Η παράδοση της Εκκλησίας, τον θεωρεί σαν ένα από τους εβδομήντα μαθητές του Χριστού, στους οποίους και αναφέρεται το σημερινό Ευαγγέλιο. Γεγονός που επιβεβαιώνεται ίσως και μέσα από την περιγραφή της πορείας προς την πόλη Εμμαούς και τη συνάντηση με τον Αναστημένο Χριστό. Όμως, το σημαντικότερο για τον Λουκά είναι ότι, θέτοντας τον εαυτό του στην υπηρεσία του Χριστού και του Ευαγγελίου το όνομά του «εγράφη εν τοις ουρανοίς».

Αργότερα, όταν ο Απόστολος Παύλος θα βρίσκεται σε πλήρη ιεραποστολική δράση και θα ετοιμάζεται για τη δεύτερη Αποστολική περιοδεία με αφητηρία την Αντιόχεια, τότε θα γίνει και η πιο καθοριστική συνάντηση. Από εκείνη τη στιγμή ο Λουκάς, δε θα είναι απλά αυτόπτης μάρτυρας του κηρύγματος του Ευαγγελίου, αλλά θα είναι και «συνεργός» του Παύλου στη διάδοση του Ευαγγελίου. Η παρουσία του επιβεβαιώνεται από την Τρωάδα και στο εξής με τη χρήση, κατά την περιγραφή, του πρώτου πληθυντικού αριθμού. Όπως, «εζητήσαμεν», «ευθυδρομήσαμεν», «ήμεν», «καθίσαντες ελαλούμεν», «πορευομένων ημών εις την προσευχήν» (Πράξ. ιστ' 10-16). Το σημαντικότερο αποτέλεσμα αυτής της περιοδείας ήταν η διάδοση του Ευαγγελίου στον Ελληνικό και κατ' επέκταση και στον Ευρωπαϊκό χώρο.

Η έναρξη του εκχριστιανισμού της Ελλάδος, καθώς και της Ευρώπης είναι τόσο σημαντική, που θα συνεχιστεί και με την Τρίτη Αποστολική περιοδεία. Ο Λουκάς, πιστός συνοδός του Παύλου, θα ζήσει στιγμή προς στιγμή, τόσο την πρώτη όσο και τη δεύτερη φυλάκισή του στη Ρώμη. Κατά τη δεύτερη μάλιστα φυλάκισή του, ο Λουκάς θα είναι ο μόνος από τους μαθητές και συνεργάτες του που είναι μαζί του. Γράφει ο ίδιος ο Παύλος στη Δεύτερη επιστολή του στον Τιμόθεο, ότι: «Λουκάς εστι μόνος μετ' εμού»(Β' Τιμ.δ'11).

Μετά το μαρτυρικό θάνατο του Αποστόλου Παύλου, κατά τον διωγμό του Νέρωνα, ο Ευαγγελιστής Λουκάς κήρυξε τον λόγο του Θεού στην Ιταλία, τη Γαλλία, την Αίγυπτο, την Μικρά Ασία, την Ελλάδα και κατέληξε στη Βοιωτία, όπου και βρήκε

μαρτυρικό θάνατο στις Θήβες. Όμως, παρά τον μαρτυρικό θάνατό του, μέσα από το Ευαγγέλιο του, καθώς και τις Πράξεις των Αποστόλων, θα συνεχίσει να μεταφέρει το μήνυμα της αγάπης του Θεού προς τον αμαρτωλό άνθρωπο, καθώς και το μήνυμα της Χριστιανικής ζωής, που είναι η ισότητα και η αγάπη στα πλαίσια του συνδέσμου της Μυστηριακής ζωής.

Το Ευαγγέλιο του Λουκά, αποτελεί, κατά τον ίδιο: «διήγηση για τα γεγονότα, που είναι βεβαιωμένο ότι συνέβησαν ανάμεσά μας, όπως μας τα παρέδωσαν εκείνοι που από την αρχή ήταν αυτόπτες μάρτυρες και έγιναν κήρυκες αυτού του χαρμόσунου μηνύματος (Λουκ. α'1-4). Έτσι, μέσα από το Ευαγγέλιό του μεταφέρει μεν γεγονότα αυτοπών μαρτύρων, αλλά, αφού τα ερεύνησε με ακρίβεια από την αρχή ότι αυτά είναι αυθεντικά. Μέσα από το Ευαγγέλιο του μεταφέρει το ελπιδοφόρο μήνυμα της σωτηρίας για όλους τους ανθρώπους με μια αμφίδρομη κίνηση του Θεού προς τον άνθρωπο και του ανθρώπου προς τον Θεό. Το μαρτυρεί με την Σταυρική θυσία του Χριστού και το επιβεβαιώνει μέσα από τις παραβολές του «απολωλότες προβάτου», της «απωλεσθείσης δραχμής», «του ασώτου υιού» και «του καλού Σαμαρείτη». Τέλος τη σωτηρία, σαν αμφίδρομη κίνηση την επισφραγίζει με την περίπτωση του Ζακχαίου. Το Ευαγγέλιο του Λουκά περιγράφει ακόμα τη Γέννηση, τη ζωή, τη διδασκαλία και τα θαύματα του Χριστού και καταλήγει με τη Σταύρωση, την Ταφή, την Ανάσταση και την Ανάληψη Του στους ουρανούς.

Αν το Ευαγγέλιο του το έγραψε βασισμένος σε πληροφορίες αυτοπών μαρτύρων, όπως της Παρθένου Μαρίας και άλλων αξιόπιστων προσώπων, το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων το έγραψε, βασισμένος στις δικές του προσωπικές εμπειρίες. Μέσα στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων καταγράφει, την ίδρυση και τη ζωή της Πρώτης Εκκλησίας, καθώς και τη δράση των Αποστόλων Πέτρου, Παύλου και Βαρνάβα. Μέσα από τα κείμενά του, μιλά ιδιαίτερα το Άγιον Πνεύμα, που φωτίζει τον νουν και καθοδηγεί το χέρι του Λουκά. Ο ίδιος, υποτάσσει την άριστη γνώση της Ελληνικής γλώσσας στην υπηρεσία του Ευαγγελίου και ανοίγοντας διάπλατα την πόρτα της ψυχής του αφήνει τη Χάρη του Θεού να τον φωτίζει και να τον καθοδηγεί.

Αδελφοί μου, ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Λουκάς από τη στιγμή που δέχθηκε το μήνυμα του Ευαγγελίου, ως αληθινός υπηρέτης του Θεού και των ανθρώπων, δεν πέρασε απλά στην ιστορία μέσα από μια ληξιαρχική πράξη, αλλά προχώρησε και πέραν από αυτή φτάνοντας στην αιωνιότητα. Ο ίδιος είχε το προνόμιο να καταγράψει στιγμιότυπα από τη ζωή και το έργο του Χριστού, μέσα στο Ευαγγέλιο του, αλλά και να γίνει ο πρώτος ιστορικός της Εκκλησίας, με τη συγγραφή του βιβλίου των Πράξεων των Αποστόλων. Μέσα από αυτό μας κατέγραψε το τελευταίο επίγειο γεγονός της ζωής του Χριστού, την Ανάληψη και απαθανάτισε με τον πιο παραστατικό τρόπο την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος κατά την ημέρα της Πεντηκοστής (Πράξ. α'1-11 και β'1-13). Επειδή δε, υπηρέτησε τον Θεό με προθυμία, με ταπείνωση και αυταπάρνηση και τον άνθρωπο με στοργή και αγάπη, για τούτο και αξιόθηκε της υπέρτατης τιμής και χαράς, κατά το σημερινό Ευαγγέλιο, το όνομά του «να γραφτεί στον ουρανό». Ας τον μιμηθούμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΙΑΚΩΒΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ

Απόστολος: Γαλ. α' 11 - 19

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιγ' 54 - 58

23 Οκτωβρίου 2020

«Ιάκωβος, Θεού και Κυρίου Ιησού Χριστού δούλος» (Ιακ.α' 1)

Τιμά σήμερα η Εκκλησία μίαν από τις πρώτες και μεγάλες μορφές της. Τιμά τον πρώτο επίσκοπο Ιεροσολύμων, τον Αδελφόθεο Ιάκωβο. Κατά την παράδοση, ονομάστηκε «Αδελφόθεος» γιατί, όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο, ο Ιάκωβος μαζί με τον Ιωσή, τον Σίμωνα και τον Ιούδα, ήταν παιδιά του Ιωσήφ τα οποία απέκτησε προτού μνηστευθεί την Παρθένο Μαρία. Αν μάλιστα κρίνουμε από τα σημερινά λόγια του Χριστού ότι : «Δεν υπάρχει Προφήτης που να μην τον περιφρονούν οι συμπατριώτες του και η οικογένειά του», τότε οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι και ο Ιάκωβος περιλαμβάνεται μεταξύ εκείνων των «συγγενών», που αρκικά δεν τον αποδέχθηκαν.

Όμως, παρά την αρχική «αδιάφορη» στάση του, γεγονός που επιβεβαιώνει η μη συμπερίληψη του στην ομάδα των Μαθητών του Χριστού, εντούτοις στη συνέχεια κάποια γεγονότα τον επηρέασαν καθοριστικά, όπως η Σταύρωση και η Ανάσταση του Χριστού. Ενδεικτική είναι η δήλωσή του στην αρχή της «Καθολικής» επιστολής του. «Ιάκωβος, Θεού και Κυρίου Ιησού Χριστού δούλος». Είναι τόσο συγκλονισμένος από αυτά τα γεγονότα που, την ιδιότητα του «δούλου του Χριστού» την θεωρεί σαν τον πιο επίσημο και τιμητικό τίτλο του. Όπως οι δούλοι την εποχή εκείνη, όταν εξαγοράζονταν από κάποιον εθεωρείτο ότι του ανήκαν, έτσι και ο Ιάκωβος ομολογεί ότι τον εξαγόρασε ο Χριστός με τη Σταυρική Του θυσία και άρα ανήκει σ' Αυτόν. Κατανοεί, ότι η σχέση που έχει με τον Χριστό είναι λυτρωτική για τούτο και αποδίδει σ' αυτήν ανεκτίμητη αξία. Κατά συνέπεια, αισθάνεται ότι οφείλει πλήρη υποταγή σ' Αυτόν που τον έχει εξαγοράσει από τη δουλεία της αμαρτίας και άρα ότι πρέπει να φανεί αντάξιος αυτής της «ελευθερίας», αλλά και της πρόσθετης τιμής, μετά την Ανάσταση, να εμφανιστεί και σ' αυτόν (Α' Κορ. ιε' 3 - 8).

Ιδιαίτερα σημαντική η μαρτυρία του Αποστόλου Παύλου για τις εμφανίσεις του Χριστού μετά την Ανάσταση και τον καταλυτικό ρόλο που διαδραμάτισαν στη ζωή όλων των Αποστόλων και κατ' επέκταση και στη ζωή του Αδελφοθέου Ιακώβου. Οι συναντήσεις που είχε ο Απόστολος Παύλος στα Ιεροσόλυμα με τον Αδελφόθεο Ιάκωβο, φανερώνουν και τη σπουδαιότατη θέση που είχε στην Εκκλησία των Ιεροσολύμων. Μάλιστα κατά την Αποστολική Σύνοδο των Ιεροσολύμων, όχι μόνο προΐσταται της Συνόδου, αλλά και γεφυρώνει τις αντίθετες θέσεις σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο θα γίνονται δεκτοί οι ειδωλολάτρες στη Χριστιανική πίστη. Η παρέμβασή του ήταν τόσο καταλυτική ,που με τις θέσεις του, προφύλαξε τον Χριστιανισμό από του να μετατραπεί σε ένα «παρακλάδι» του Ιουδαϊσμού, αλλά και απάλλαξε τους εθνικούς από αχρείαστες επιβαρύνσεις. Είπε, ο Αδελφόθεος Ιάκωβος ενώπιον της Αποστολικής Συνόδου, μεταξύ άλλων και τα εξής: «Διό εγώ κρίνω μη παρενοχλείν τοις από των εθνών επιστρέφουσιν επί τον Θεόν, αλλά επιστείλαι αυτοίς του απέχεσθαι από των αλισγημάτων των ειδώλων και της πορνείας και του πνικτού και του αίματος...» (Πράξ. ιε'19-20). Σε λίγο η Αποστολική Σύνοδος αποφάσισε: «Εδοξε τω Αγίω Πνεύματι και ημίν μηδέν πλέον επιτιθεσθαι υμίν βάρος πλην των επάναγκες τούτων, απέχεσθαι ειδωλοθύτων και αίματος και πνικτού και πορνείας. Εξ ων διατηρούντες εαυτούς ευ πράξετε. Έρρωσθε» (Πράξ. ιε' 28 - 29).

Ο Αδελφόθεος Ιακώβος, ως πρώτος επίσκοπος Ιεροσολύμων, διακρίθηκε για την αρετή και την αγιότητα, ιδιαίτερα δε για την δικαιοσύνη του. Χάρη σ' αυτήν, ονομάστηκε «ο Δίκαιος». Άνθρωπος απλός και ασκητικός. Άνθρωπος της πίστεως και της προσευχής. Λέγεται ότι προσευχόταν συνεχώς γονατιστός ζητώντας συγχώρεση για τον λαό, με αποτέλεσμα να σκληρυνθούν τα γόνατά του. Όμως, η Άγια αυτή μορφή, προκάλεσε την οργή των Ιουδαίων. Τον ανέβασαν στο περύγιο του ναού και τον κάλεσαν να μιλήσει εναντίον του Χριστού. Αυτός μίλησέ εγκωμιαστικά για τον Χριστό, γεγονός που τους εξόργισε και αφού τον κατέβασαν τον λιθοβόλησαν. Αλλά και πάλι η ανεξικακία του, όπως και του Κυρίου και Θεού του, πρόβαλαν μέσα από την τελευταία επί γης προσευχή του: «Παρακαλώ, Κύριε, Θεέ Πάτερ. Άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι ποιούσι».

Μπορεί να σίγησε η φωνή του, αλλά εξακολουθεί να φωτίζει και να καθοδηγεί μέσα από το πρότυπο της ζωής του, καθώς και την πολύτιμη παρακαταθήκη της καθολικής επιστολής του. Είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι: «πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον άνωθέν εστι καταβαίνον από του πατρός των φώτων»(Ιακ.α'17). Ότι δεν πρέπει να μεροληπιούμε έναντι των ανθρώπων και ότι πρέπει να τηρούμε όλες τις διατάξεις του νόμου, διαφορετικά: «Όποιος τηρήσει όλες τις διατάξεις του νόμου και παραβεί μία, θεωρείται παραβάτης όλου του νόμου» (Ιακ.β'1-10). Η πίστη, αν δεν επιβεβαιώνεται μέσα από έργα, τότε είναι νεκρή και μοιάζει με νεκρό σώμα χωρίς την ψυχή (Ιακ.β'14-26).

Είναι αξιοπρόσεκτο το γεγονός ότι μας αποκαλύπτει για πρώτη φορά τον ορισμό, αλλά και την έννοια της «θρησκείας»: Θρησκεία καθαρά και αμίαντος παρά τω Θεώ και Πατρί αυτή εστιν, επισκέπτεσθαι ορφανούς και χήρας εν τη θλίψει αυτών, άσπιλον εαυτόν τηρείν από του κόσμου» (Ιακ. α' 26-27). Διπλός ο στόχος της θρησκείας. Κοινωνικός και ατομικός. Δύο μορφές άρρηκτα συνδεδεμένες μεταξύ τους σε σημείο που να μην νοείται η ύπαρξη του ενός χωρίς τον άλλο. Μέσα από την κοινωνικότητα διασφαλίζεται, ότι η πίστη είναι πραγματική και ζωντανή και όχι άκαρπη και νεκρή. Μέσα δε από την ατομικότητα επιτυγχάνεται η αναμαρτησία και κατ' επέκταση η ομοίωση με τον Θεό. Παράλληλα, με την υπομονή στις δοκιμασίες « θα κερδίσει το βραβείο της αιώνιας ζωής που υποσχέθηκε ο Θεός σ' όσους τον αγαπούν». Τέλος, σημαντική είναι η αναφορά του στη συμβολή της προσευχής της Εκκλησίας διά του «ελαίου» (Αγίου Ευχελαίου), στην ψυχοσωματική θεραπεία του ανθρώπου. «Ασθενεί τις εν υμίν; Προσκαλεσάσθω τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας, και προσευξάσθωσαν επ' αυτόν αλείψαντες αυτόν ελαίω εν τω ονόματι του Κυρίου. Και η ευχή της πίστεως σώσει τον κάμνοντα, και εγερεί αυτόν ο Κύριος καν αμαρτίας η πεπονηκώς αφεθήσεται αυτό» (Ιακ.ε'14-15).

Αδελφοί μου, πολύπλευρη η προσφορά του Αδελφοθέου Ιακώβου, τόσο μέσα από την ενάρετη ζωή του, όσο και μέσα από τη μαρτυρία της πίστεως και το μαρτύριο της ζωής του. Ο λόγος του φάρος καθοδηγητικός και βάλασμο ψυχής στον δύσκολο δρόμο της καθημερινής μας πορείας προς την τελείωση. Ας τον παρακαλέσουμε να μεσιτεύει για μας και να μας καθοδηγεί. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. α' 11- 19

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 27-39

25 Οκτωβρίου 2020

«Και εὔρον καθήμενον τον άνθρωπον ἀφ' ου τα δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον και σωφρονούντα παρά τους πόδας του Ἰησοῦ»

Ένα από τα αναρίθμητα θαύματα του Θεανθρώπου, τα οποία επετέλεσε κατά την επίγεια ζωή του, είναι το θαύμα θεραπείας του δαιμονιζόμενου Γαδαρηνού. Με τον θεϊκό του λόγο εξέβαλε τη λεγεώνα των δαιμόνων από τον άνθρωπο και τον απάλλαξε από το φοβερό μαρτύριο, το οποίο μας περιγράφει ο ιερός Ευαγγελιστής. Ενδύματα δεν φορούσε, ούτε έμενε ποτέ σε σπίτι, αλλά στα μνήματα. Για πολλά χρόνια βασανιζόταν από το διάβολο. Τον έδεναν με αλυσίδες και χειροπέδες, αλλά εκείνος τα έσπαγε όλα και έφευγε κυνηγημένος από το διάβολο στα βουνά και στις ερήμους. Το μαρτύριον του έλαβε τέλος, όταν συνάντησε τον Χριστό. Τον συμπόνεσε με πατρική αγάπη και τον ελευθέρωσε από τα σατανικά δεσμά. «ἱματισμένον και σωφρονούντα παρά τους πόδας του Ἰησοῦ», γαλήνιο και ήρεμο, τον βρήκαν οι συμπατριώτες του, οι οποίοι αντί να χαρούν και να δοξάσουν τον Θεό για την ευεργεσία, τυφλωμένοι από το συμφέρον και οργισμένοι για την καταστροφή του εμπορεύματός τους, ζήτησαν να φύγει από την περιοχή τους ο Ἰησούς. Μόνο ο θεραπευθείς, που ζούσε τη χαρά της ίασεώς του, αντίθετα από ότι έπραξαν οι άλλοι, τον παρακαλούσε να μην τον εγκαταλείψει. Εκείνος έγινε ο πρώτος ευαγγελιστής του Χριστού. «Ἀπήλθε καθ' ὅλην την πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐπόησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς».

Πολλοί σημερινοί άνθρωποι, βασανισμένοι από διάφορες ασθένειες, θα επιθυμούσαν να είχαν την ίδια τύχη με τον πρώην δαιμονιζόμενο. Νιώθουν, ότι το βάρος της δοκιμασίας τους είναι αβάστακτο και μόνο ένα θαύμα περιμένουν για τη λύτρωση. Κι όταν μάλιστα η επιστήμη τους εγκαταλείψει, μη μπορώντας να πράξει τίποτα, τότε μοναδική τους παρηγοριά είναι το θαύμα, το οποίο νύκτα και μέρα επιζητούν. Τους βλέπουμε να καταφεύγουν στους αγίους και στα ιερά προσκυνήματα, να υποβάλλονται σε νηστείες και σωματικές ταπεινώσεις, να περιμένουν με λαχτάρα την επέμβαση του Θεού. Δεν αγωνίζονται άδικα. Την κατάλληλη ώρα, πάντα προς το συμφέρον της ψυχής, ενεργεί ο Θεός και χαρίζει το ζητούμενο. Κι εκεί όπου παρατείνει την παιδαγωγία και δεν απαντά στις αιτήσεις, χαρίζει την εσωτερική δύναμη της υπομονής και πλουτίζει τον αγωνιζόμενο πιστό με τα δώρα του Αγίου Πνεύματος, τα οποία αξίζουν πολύ περισσότερο από την θεραπεία των κοϊκών και φθαρτών μελών του εφήμερου σώματος.

Για να γίνει το θαύμα του Θεού χρειάζονται ορισμένες προϋποθέσεις. Το θαύμα δεν είναι μια μαγική επέμβαση της θείας δυνάμεως, αλλά αποτέλεσμα συνεργασίας Θεού και ανθρώπου. Είναι το σημείο της συναντήσεως της θεϊκής φιλανθρωπίας και της ανθρώπινης πίστεως. Όταν το άγιο Πνεύμα εισέλθει στον πάσχοντα και ο πιστός εισχωρήσει στη ζωή του Θεού, τότε μεταδίδονται οι θεϊκές δωρεές. Τότε ο ασθενής αποκτά υπεράνθρωπη δύναμη, η λερωμένη εικόνα

καθαρίζεται, οι ψυχικές δυνάμεις ανακαινίζονται, ο άνθρωπος αποκαθιστάται στο πρωτόκτιστο κάλλος, στην κατάσταση εκείνη, όπου δεν υπάρχει φθορά και θάνατος, αλλά αδιάλειπτη επικοινωνία με τη θεία φύση.

Πρώτη προϋπόθεση για το θαύμα είναι η προσευχή. Ο ίδιος ο Κύριος είπε «πάντα όσα αν αιτήσητε εν τη προσευχή, πιστεύοντες λήψετε» (Ματθ. κα' 22). Να προσευχόμαστε με πίστη, με ταπείνωση, με απλότητα και ανεξικακία. Να ζητούμε από τον Θεό να γίνει το θέλημά του και να παραδινόμαστε στην αγάπη Του. Είναι δυνατό ποτέ ο εύσπλαχνος Θεός να παραθεωρήσει τα αιτήματά μας;

Η προσευχή, σαν ζωντανή σχέση και μόνιμη κοινωνία με τον Θεό, δεν αφορά μόνο τον νου. Αφορά όλο τον άνθρωπο. Τότε προσευχόμαστε σωστά, όταν έχουμε θεοφιλή βίο, όταν ολόκληρη η ζωή μας είναι προσευχή. Εάν δεν επέλθει κάθαρση της ψυχής, το θαύμα δεν επισκέπτεται την ύπαρξή μας. Σε ανθρώπους εμπαιθείς και ακαθάρτους δεν κατέρχεται η Θεία Χάρις.

Χωρίς δάκρυα μετάνοιας θαύμα δεν γίνεται. Τα δάκρυα καθαρίζουν τον όλο άνθρωπο και τον ετοιμάζουν να δεχθεί την ευεργετική παρουσία του Θεού. Αστειρευτές βρύσες είχαν γίνει τα μάτια του Ιωακείμ και της Άννας, της Χαναναίας και του Ιαείρου, και όλων εκείνων των ευλογημένων ανθρώπων που έγιναν μάρτυρες της θαυματουργικής δυνάμεως του Θεού. Αυτονόητο είναι, ότι για να επιτελεσθεί το μυστήριο της θεανθρώπινης ζωής στον πάσχοντα, πρέπει να ζει μέσα στην Εκκλησία και να βρίσκεται σε συνεχή επαφή με τα ιερά Μυστήρια. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός, ότι τα θαύματα επιτελούνται κυρίως μετά τη Θεία Μετάληψη. Το Σώμα και το Αίμα του Χριστού θεραπεύει την ψυχή και το σώμα, αποτρέπει κάθε ενάντιο, φωτίζει τους νοητούς οφθαλμούς, χαρίζει ψυχική ειρήνη, χαρά, υγεία και ευφροσύνη. Μέσα στο θαύμα της Θείας Ευχαριστίας η ζωή μας γίνεται ένα αδιάκοπο θαύμα.

Τα πραγματικά θαύματα που έχουν σωτηριολογικές διαστάσεις μόνο μέσα στην Εκκλησία επιτελούνται. Κάθε άλλη θαυματουργική θεραπεία εκτός Εκκλησίας, γίνεται με τη μεσολάβηση των πονηρών πνευμάτων, τα οποία με το δόλωμα μιας θεραπείας κατακυριεύουν την ψυχή και οδηγούν στον όλεθρο της αιώνιας καταδίκης. Με τη μαγεία κατορθώνονται πράγματα υπερφυσικά. Αλλοίμονο όμως σε εκείνους που θα παραδώσουν την ψυχή τους στα χέρια το σατανά. Θα το μετανιώσουν και θα κλάψουν πικρά για το κατόντημα τους.

Αδελφοί μου,

Είναι πολύ σκληρό να λες σε έναν που υποφέρει να περιμένει. Αυτή όμως είναι η αλήθεια. Να περιμένουμε υπομονετικά την επέμβαση του Θεού Και αν αργεί, να μη χάνουμε την ελπίδα, αλλά να ετοιμαζόμαστε για τη μεγάλη στιγμή της θείας επισκέψεως. Ο Θεός θα κάνει το θαύμα Του.

Γεώργιος Σαββίδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τρ.	1/9	ΜΗΛΙΑ, (Εσπ.)	Κυ.	4/10	ΧΟΥΛΟΥ
Τε.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Δε.	5/10	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Εσπ.)
Σα.	5/9	ΛΕΜΩΝΑ (Εσπ.)	Τρ.	6/10	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Κυ.	6/9	ΑΝΩΓΥΡΑ	Πα.	9/10	ΜΑΝΔΡΙΑ
Δε.	7/9	ΧΛΩΡΑΚΑ (Εσπ.)	Κυ.	11/10	ΘΕΛΕΤΡΑ
Τρ.	8/9	ΚΟΙΛΗ	Κυ.	18/10	ΚΟΥΚΛΙΑ
Κυ.	13/9	ΠΑΝΑΓΙΑ	Τρ.	20/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ (Εσπ.)
Δε.	14/9	ΟΜΟΔΟΣ	Πα.	23/10	ΚΟΝΙΑ
Σα.	19/9	ΠΙΣΣΟΥΡΙ (Εσπ.)	Κυ.	25/10	ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυ.	20/9	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ	Κυ.	25/10	ΦΟΙΤΗ (Εσπ.)
Σα.	26/9	ΠΡΑΣΤΕΙΟ	Δε.	26/10	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Κυ.	27/9	ΤΙΜΗ	Τε.	28/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος (Δοξολογία)

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Τρ.	1/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Εσπ.)	Σα.	3/10	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ, Άγιος Ιωάννης Λαμπαδιστής
Τε.	2/9	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ, Άγιος Μάρμας	Τρ.	6/10	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
Σα.	5/9	ΠΑΝΑΓΙΑ, Αρχάγγελος (Εσπ.)	Τε.	7/10	ΚΙΣΣΟΥΣΑ, Σέργιος και Βάκκος
Κυ.	6/9	ΛΥΣΟΣ, Αρχάγγελος	Πε.	8/10	ΜΑΝΔΡΙΑ (Εσπ.)
Κυ.	6/9	ΑΣΠΡΟΓΙΑ, Άγιος Σώζοντας	Σα.	10/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ, Αγ. Ζηναΐδα και Φιλονίλλα (Εσπ.)
Δε.	7/9	ΠΑΝΑΓΙΑ ΘΕΟΣΚΕΠΙΑΣΤΗ (Εσπ.)	Κυ.	11/10	ΦΙΛΟΥΣΑ ΧΡΥΣ., Άγ. Θεοσέβιος (Εσπ.)
Τρ.	8/9	ΚΟΥΚΛΙΑ, Παναγία Καθολική	Σα.	17/10	ΚΟΥΚΛΙΑ (Εσπ.)
Κυ.	13/9	Ι. ΜΟΝΗ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ (Εσπ.)	Τε.	21/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ
Δε.	14/9	ΦΟΙΝΙ	Πε.	22/10	ΚΟΝΙΑ (Εσπ.)
Πε.	17/9	ΜΟΥΣΕΡΕ, Αγία Σοφία	Κυ.	25/10	ΝΙΚΟΛΕΙΑ (Εσπ.)
Κυ.	20/9	ΠΙΣΣΟΥΡΙ	Δε.	26/10	ΜΟΥΤΑΛΛΟΣ
Σα.	26/9	ΑΝΩΓΥΡΑ, Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος	Τε.	28/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος (Δοξολογία)

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

13/9	ΑΧΕΛΕΙΑ	4/10	ΚΟΛΩΝΗ	4/10	ΤΙΜΗ
20/9	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ	11/10	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	18/10	ΛΕΜΠΑ
27/9	ΚΟΥΚΛΙΑ	25/10	ΜΑΝΔΡΙΑ		

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου

www.imraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2020

ΕΤΟΣ ΜΑ΄

ΑΡ.485 - 486

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α΄ Κορ. ιβ΄ 27-ιγ΄ 8

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιστ΄ 19-31

1 Νοεμβρίου 2020

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί, ο Ευαγγελιστής Λουκάς μέσω της παραβολής του Κυρίου μās μεταφέρει από τον πρόσκαιρο τούτο κόσμο στην μετά θάνατο ζωή και μας παρουσιάζει τις συνέπειες του τρόπου ζωής μας αλλά και της συμπεριφοράς μας προς τους συνανθρώπους μας.

Μας παρουσιάζει, λοιπόν, δύο ανθρώπους, ο ένας ήταν πλούσιος και ο άλλος φτωχός. Ο πλούσιος ζούσε μέσα στη χλιδή, φορούσε πολυτελή και ακριβά ενδύματα, διασκέδαζε καθημερινά με πλούσια φαγοπότια, ξόδευε τα πλούτη του αδιαφορώντας για ότι συμβαίνει γύρω του, αλλά και για τους συνανθρώπους του. Με λίγα λόγια τον ενδιέφερε μόνο η δική του καλοπέραση.

Ο άλλος, ονομαζόταν Λάζαρος, ήταν πάμφτωχος και άστεγος και ζούσε συνεχώς μέσα στον πόνο και την εγκατάλειψη από τους ανθρώπους. Όλα τούτα τα υπέμενε με παραδειγματική καρτερία και υπομονή. Δεν παραπονέθηκε ποτέ του κατά του πλουσίου αλλά ούτε και δυσφόρησε ποτέ του κατά του Θεού για την κατάσταση στην οποία βρέθηκε. Ζητιανεύοντας ο Λάζαρος κατέληξε μπροστά στην πόρτα του πλουσίου περιμένοντας από αυτόν να τον ελεήσει με οποιονδήποτε τρόπο. Όμως ο πλούσιος δεν του έδωσε τίποτα. Ακόμα και την πείνα του προσπαθούσε να την χορτάσει από τα ψίχουλα που έπεφταν χάρω από το τραπέζι του πλουσίου. Σε αντίθεση με τον πλούσιο τα σκυλιά του έγλυφαν τις πληγές του από συμπόνια μη δυνάμενα να του προσφέρουν κάτι άλλο.

Όταν, λοιπόν, ήρθε η ώρα της εξόδου του φτωχού Λαζάρου από την ζωή τούτη, άγγελοι παρέλαβαν την ψυχή του και την οδήγησαν εν “κόλποις Αβραάμ”, δηλαδή στον Παράδεισο όπου εκεί απολάμβανε τα ουράνια αγαθά. Αφού πέθανε και ο πλούσιος και κηδεύτηκε με δόξες και τιμές, αντί για τον Παράδεισο κατέληξε στον τόπο της βασάνου, στον Άδη. Ο πλούσιος στον Άδη βασανιζόταν υπέφερε και κατακαιγόταν από το άσβεστο πυρ ενώ ο Λάζαρος καιρόταν και απολάμβανε τα παραδείσια αγαθά. Ο πλούσιος τότε μη υποφέροντας τον καύσωνα της κολάσεως ζητά από τον Αβραάμ να στείλει τον Λάζαρο να του δροσίσει τη γλώσσα με το άκρο του δακτύλου του, αφού πρώτα το βρέξει με νερό. Όμως αντί αυτού ο Αβραάμ λέει στον πλούσιο ότι υπάρχει μια μεγάλη διαχωριστική γραμμή μεταξύ τους και ότι είναι αδύνατο να εκπληρωθεί το αίτημά του. Παράλληλα του υπενθυμίζει τα αγαθά που απόλαυσε στη γη και τις στερήσεις και κακουχίες που πέρασε ο Λάζαρος.

Μετά το διάλογο τούτο ο πλούσιος κατανόησε τα σφάλματά του και ζητά από τον Αβραάμ να στείλει τον Λάζαρο πίσω στη γη για να προειδοποιήσει τα αδέρφια του να αλλάξουν τρόπο ζωής και να μετανοήσουν για τις πράξεις τους, ώστε να μην καταλήξουν και αυτοί στην Κόλαση. Τότε

ο Αβραάμ του αποκρίνεται ότι “έχουσι Μωυσέα και τους προφήτας, ακουσάτωσαν αυτών” δηλαδή να εφαρμόζουν την διδασκαλία και τον λόγο του Θεού για να σωθούν. Ο πλούσιος αγωνιώντας επιμένει ότι δεν αρκεί αυτό αλλά μόνο όταν κάποιος από τους νεκρούς αναστηθεί και τους μιλήσει θα πιστέψουν και θα βεβαιωθούν για την ύπαρξη της αιώνιας ζωής. Ο Αβραάμ όμως του απάντησε ότι αν δεν ακούσουν στα λόγια του Μωυσή και των προφητών, δεν πρόκειται να πειστούν ούτε από τα λόγια κάποιου νεκραναστημένου.

Ο πλούσιος δεν καταδικάστηκε για τον πλούτο του, αλλά για την φίλαυτη και εγωιστική χρήση του. Ο πλούτος είναι δωρεά του Θεού σε ορισμένους ανθρώπους. Αυτή την δωρεά ο πλούσιος καλείται να την αξιοποιήσει για την ευεργεσία του εαυτού του αλλά και των συνανθρώπων, όπως ο ίδιος ο Θεός ο οποίος ευεργετεί και ελεεί “δικαίους και αδίκους”, χωρίς να ζητά ανταλλάγματα. Εξάλλου όπως γράφει το βιβλίο των Παροιμιών αυτός που δίνει ελεημοσύνη σε αυτούς που την έχουν ανάγκη είναι σαν να δανείζει τον Θεό, γι’ αυτό ο Θεός κατά κάποιο τρόπο τού είναι οφειλέτης και για να ξεχρεώσει χαρίζει στον άνθρωπο την ουράνια βασιλεία του. Αυτός που βοηθά τους συνανθρώπους του από αγάπη, μοιάζει στον Θεό, ο οποίος από αγάπη και μόνο για τον άνθρωπο θυσιάστηκε για να τον σώσει από την φιλανθία του που τον οδήγησε στην αμαρτία.

Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι κατά την Δευτέρα παρουσία του Κυρίου, κριτήριο του θα είναι η αγάπη μας προς τους πάσχοντες συνανθρώπους μας, γι’ αυτό είπε ότι “ εφ’ όσον εποιήσατε ενί τούτων των ελαχίστων εμοί εποιήσατε “. Και η πιο ελάχιστη ευεργεσία που κάνουμε στους ανθρώπους είναι σαν να την έχουμε κάνει για τον Κύριο .Ο Κύριος όμως δεν ζητά να ελεούμε με καταναγκασμό αλλά με χαρά. Ό,τι γίνεται από ανάγκη και όχι από ελεύθερη προαίρεση δεν είναι αποδεκτό από τον Θεό.

Αγαπητοί μου, ο πλούσιος δεν καταδικάστηκε στην κόλαση γιατί ήταν πλούσιος αλλά γιατί δεν έκανε σωστή χρήση της δωρεάς την οποία του εμπιστεύτηκε ο Θεός. Ο πλούτος από μόνος του δεν είναι καλός ή κακός, ο τρόπος διαχείρισής του τον κάνει να φαίνεται ένα από τα δύο.

Η ελεημοσύνη ως απόρροια της αγάπης, μάς εξομοιώνει με τον ελεήμονα και φιλάνθρωπο Θεό. Όποιος, λοιπόν, δίνει χωρίς φειδώ, πλουσιοπάροχα θα του αποδοθούν εκατονταπλάσια στην αιώνια ζωή με την απόλαυση των άφθαρτων αιώνιων αγαθών. Η αρετή της ελεημοσύνης οδηγεί κατευθείαν στη βασιλεία των ουρανών. Ας στραφούμε προς τους έχοντες ανάγκη, προσφέροντάς τους από το περίσσειμά ή το υστέρημα μας, για να φανούμε καλοί οικονόμοι και διαχειριστές των αγαθών του Θεού.

π. Γεώργιος Αναστασίου

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ (ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΩΝ ΑΣΩΜΑΤΩΝ)

Απόστολος: Εβρ. β' 2-10

Ευαγγέλιον: Λουκ. η' 41-56

8 Νοεμβρίου 2020

Ο Θεός είναι κτίστης και δημιουργός όχι μόνο του υλικού και ορατού κόσμου, αλλά και του αύλου και αοράτου. Το ομολογούμε, άλλωστε, και στο Σύμβολο της Πίστεως ότι είναι «ποιητής ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων». Παρά το γεγονός ότι ο ανθρώπινος οφθαλμός δεν δύναται να δει τον πνευματικό κόσμο, αυτό δεν σημαίνει την ανυπαρξία του. Απλό και απτό παράδειγμα, το φάσμα ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας. Το εύρος του πολύ μεγάλο, ωστόσο, το αισθητήριο της οράσεως μόνον ένα απειροελάχιστο ποσοστό μπορεί να δει.

Η Αγία Γραφή μας αποκαλύπτει ότι ο πνευματικός και αόρατος κόσμος αποτελείται από τις Αγγελικές δυνάμεις. Η δημιουργία τους έχει προηγηθεί της υλικής κτίσεως, όπως γίνεται υπαινιγμός στο βιβλίο του Ιώβ: «ὅτε ἐγενήθησαν ἄστρα, ἤνεσάν με φωνὴ μεγάλη πάντες ἄγγελοί μου». Για το έργο και την αποστολή των Αγγέλων μας πληροφορεί ο Απόστολος Παύλος. Αναφέρει, χαρακτηριστικά, ότι είναι λειτουργικά πνεύματα και έχουν ως κύριο μέλημά τους να διακονούν το μυστήριο της σωτηρίας των ανθρώπων: «πάντες εἰδί λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα, διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν». Γι' αυτό και πολλές φορές, τους βλέπουμε να συμμετέχουν ενεργά στη σωτηρία μας ή ακόμη να μεταφέρουν κάποιο θεόσταλτο μήνυμα. Τα παραδείγματα πολλά από την Καινή Διαθήκη. Οι Άγγελοι εμφανίζονται επανειλημμένα προκειμένου να διακονήσουν την σάρκωση του Θεού και Λόγου. Άγγελος φέρνει το χαρμόσυνο μήνυμα του Ευαγγελισμού στη Θεοτόκο, άγγελοι ευαγγελίζονται την γέννηση του Χριστού στους ποιμένες, άγγελος ειδοποιεί τον Ιωσήφ και τους μάγους προκειμένου να γλιτώσουν από τη μαγία του Ηρώδη, άγγελος ενισχύει τον Χριστό στην προσευχή Του στη Γεθσημανή, άγγελοι αποστέλλονται για να ενημερώσουν τους μαθητές του Χριστού για την Ανάσταση, άγγελος αποφυλάκισε τον Απόστολο Πέτρο.

Παρόλο που οι Αγγελικές δυνάμεις δεν δημιουργήθηκαν από τον Θεό για να Τον δοξολογούν, όταν βρέθηκαν μπροστά στο άρρητο θείο κάλλος άρχισαν να Τον υμνούν ακατάπαυστα. Η Παλαιά Διαθήκη μας πληροφορεί ότι όπως ο επίγειος στρατός είναι χωρισμένος σε τάγματα, έτσι και οι Αγγελικές δυνάμεις αποτελούν την ουράνια ιεραρχία. Αναφέρονται, μάλιστα, και τα ονόματα των εννέα Αγγελικών ταγμάτων: Σεραφείμ, Χερουβείμ, Θρόνοι, Κυριότητες, Δυνάμεις, Εξουσίες, Αρχές, Άγγελοι, Αρχάγγελοι.

Οι Άγγελοι, όπως και οι άνθρωποι, ήταν προικισμένοι από τον Δημιουργό τους με ελεύθερη βούληση. Δηλαδή, δεν ήταν άτρεπτοι και αμετάβλητοι προς το κακό. Γι' αυτό και το πιο λαμπρό τάγμα, αυτό του Εωσφόρου, το οποίο είχε ως αποστολή και διακονία του να μεταφέρει στους άλλους αγγέλους το φως, δηλαδή το θέλημα του Θεού, κυριεύθηκε κάποτε από υπερηφάνεια. Θεώρησε ότι μπορεί να θέσει τον θρόνο του πάνω από τα άλλα Αγγελικά τάγματα: «εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβήσομαι, ἐπάνω τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ θήσω τὸν θρόνον μου». Συλλογίστηκε, ακόμη, ότι μπορεί να ομοιωθεί με τον ίδιο τον Θεό: «ἔσομαι

ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ». Ακαριαία, με την αποδοχή του συλλογισμού αυτού, ξέπεσε του αξιώματος και της λαμπρότητός του. Από τάγμα φωτός έγινε τάγμα σκότους. Από φωτεινοί Ἄγγελοι, έγιναν σκοτεινά πνεύματα. Τη φοβερή εκείνη στιγμή της πτώσεως του δεκάτου τάγματος, ο Αρχιστράτηγος Μιχαήλ βρόντηξε με δυνατή φωνή «Πρόσχωμεν, Στῶμεν καλῶς, Στῶμεν μετὰ φόβου». Με ταπείνωση και πλήρη αυτογνωσία ότι είναι κτίσμα, επιστά στους λοιπούς Ἀγγέλους να σταθούν καλά, να σταθούν με φόβο απέναντι στον Θεό και δημιουργό τους. Να αναγνωρίσουν ποιος είναι ο Κτίστης και ποια είναι τα κτίσματα. Για την ταπείνωση και την προσήλωση που έδειξαν οι υπόλοιποι Ἄγγελοι, ο Θεός τους αντάμειψε με κατά χάριν ατρεψία. Από τότε έχουν παγιωθεί και στερεωθεί στο αγαθό. Αυτή τη σύναξη των αγγελικών ταγμάτων, μετά την πτώση του Εωσφόρου, και την απόφασή τους να μείνουν πιστά στο θέλημα του Θεού, αναμνησεται σήμερα η Εκκλησία.

Η Εκκλησία μάς διδάσκει, ότι ο Θεός στον κάθε άνθρωπο δίδει φύλακα Ἄγγελο. Ἄλλωστε, αυτό φανερώνεται και από τις προσευχές και αιτήσεις στις διάφορες ακολουθίες της: «Ἄγγελον εἰρήνης, πιστὸν ὁδηγόν, φύλακα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα». Ο φύλακας Ἄγγελός μας, χαιρείται με την μετάνοιά μας και την στροφή μας προς τον Θεό: «χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι» ενώ, λυπάται με τις αμαρτίες μας και την απομάκρυνσή μας από Αυτόν. Φύλακες Ἀγγέλους, σύμφωνα με τη διδασκαλία κάποιων Πατέρων της Εκκλησίας, δεν έχουν μόνο οι άνθρωποι, αλλά και οι Εκκλησίες, τα Μοναστήρια, οι πόλεις, τα χωριά και τα έθνη.

Πολλά τα μηνύματα της σημερινής εορτής. Αναφέρουμε μερικά από αυτά. Ο Θεός, ως δημιουργός και προνοητής των πάντων, δεν μας άφησε μόνους και αβοήθητους να αντιμετωπίζουμε τις καθημερινές θλίψεις, δυσκολίες και δοκιμασίες. Μας έδωσε βοηθούς ακοιμητους, τους Αγίους Ἀγγέλους Του. Αυτοί είναι πάντα δίπλα μας για να μας διακονούν και να μας φυλάττουν, παρά το γεγονός ότι πλάσθηκαν ανώτεροι κατά τη φύση τους από εμάς. Διδασκόμαστε, έτσι, και εμείς, που μπορεί να κατέχουμε κάποιο αξίωμα ή κάποια υψηλή θέση, να διακονούμε τους κατώτερους και αδύνατους, χωρίς να προσπαθούμε να τους επιβληθούμε εξουσιαστικά.

Το δέκατο τάγμα των Ἀγγέλων έχασε τη χάρη του και έγινε τάγμα δαιμόνων όταν γέμισε από εγωισμό και υπερηφάνεια. Αυτό μας διδάσκει ότι η ταπείνωση και η αυτογνωσία αποτελούν ὑψιστο αγαθό και απαραίτητη προϋπόθεση για την πνευματική ζωή, αφού μας κρατούν ενωμένους με την πηγή της ζωής, που είναι ο Θεός. Τα υπόλοιπα εννέα τάγματα με την ταπείνωση που έδειξαν δοξάστηκαν από τον Θεό, αφού στερεώθηκαν στο αγαθό. Έτσι κι εμείς, μπροστά στον καταγιισμό των πειρασμών και στις προκλήσεις των καιρών ας σταθούμε ακλόνητοι, με προσοχή και φόβο Θεού, χωρίς αμφιταλαντεύσεις, επαναλαμβάνοντας το «Στῶμεν καλῶς, Στῶμεν μετὰ φόβου».

π. Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β΄ 4-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι΄ 25-37

15 Νοεμβρίου 2020

«Και ιδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη...»

Σήμερα ακούσαμε την παραβολή του καλού Σαμαρείτη, την οποία αφηγήθηκε ο Χριστός στον νομοδιδάσκαλο για να του απαντήσει στο ερώτημα «τις εστί μου πλησίον;».

Η παραβολή αναφέρεται σε έναν άνθρωπο που κάνει τη διαδρομή Ιερουσαλήμ – Ιεριχούς και σ’ αυτή την πορεία συναντά τον θάνατο, την αδιαφορία αλλά και την αγάπη από τους συνανθρώπους του. Τον θάνατο τον πρόσφεραν απλόχερα στον διαβάτη οι ληστές, άνθρωποι χωρίς κανένα ανθρώπινο αίσθημα. Του πήραν τα ρούχα και τον χτύπησαν, αφήνοντάς τον να πεθάνει σαν ζώο στον δρόμο, για να ικανοποιήσουν τα πάθη τους.

Καθώς ο άνθρωπος πεθαίνει στον δρόμο, μέσα στον πόνο του, συναντά και την αδιαφορία από δυο λειτουργούς του ναού. Ο πόνος είναι μπροστά στον ιερέα και τον λευίτη και αυτοί χωρίς καμία σκέψη προσπερνούν τον πόνο που έχει ο συνάνθρωπος. Γι’ αυτούς είτε είναι άνθρωπος που πεθαίνει αυτός που συναντούν, είτε μια πέτρα στην άκρη του δρόμου, είναι το ίδιο.

Στη συνέχεια ακολουθεί ένας Σαμαρείτης, ένας δεδηλωμένος εχθρός του τραυματισμένου, που ήταν Ιουδαίος, ο οποίος αμέσως πήγε σ’ αυτόν, του πρόσφερε τις πρώτες βοήθειες και συνέχισε τη φροντίδα του, επιβιβάζοντας τον τραυματισμένο πάνω στο ζώο. Τον μετέφερε σ’ ένα κατάλυμα και φρόντισε για τη διαμονή και περίθαλψή του εκεί.

Ο Σαμαρείτης έδωσε ζωή. Ριψοκινδύνευσε, χωρίς δεύτερη σκέψη, τη ζωή του, όταν του παρουσιάστηκε η ευκαιρία. Με τη συμπεριφορά του μας βεβαιώνει για την αγάπη που ζει στην καθημερινότητά του. Κάθε του σκέψη και πράξη είναι αποτέλεσμα αγάπης προς τον Θεό και τον συνάνθρωπό του.

Μέσα από την όλη συμπεριφορά του φαίνονται τα γνωρίσματα της αγάπης του.

Η αγάπη του, πρώτα απ’ όλα, δεν έχει όρια. Επεκτείνεται προς όλους. Ο Ιουδαίος ήταν ένας εχθρός του. Είναι γνωστή η ρήση του Ευαγγελίου «Ου συγχρώνται Ιουδαίοι Σαμαρείταις». Κι όμως τον θεωρεί δικό του άνθρωπο που χρήζει της βοήθειάς του. Το γεγονός και μόνον ότι είναι άνθρωπος, εικόνα του Θεού, ανεξάρτητα από φυλή και φύλο, χρώμα ή καταγωγή, του δημιουργεί την ανάγκη να του συμπαρασταθεί.

Έχει, όμως, και το χαρακτηριστικό της ανιδιοτέλειας η αγάπη του Σαμαρείτη. Ο τραυματισμένος τού ήταν άγνωστος και, κατά πάσα πιθανότητα, έτσι θα παρέμενε και στο μέλλον. Τίποτα δεν θα μπορούσε

να προσδοκά απ' αυτόν. Κι όμως εκδηλώνει την αγάπη του προς αυτόν, με κίνδυνο της ίδιας της ζωής του. Ράπισμα για μας η συμπεριφορά του Σαμαρείτη. Εμείς πριν εκδηλώσουμε την αγάπη μας προς κάποιον σκεφτόμαστε το τι θα πάρουμε ως αντάλλαγμα από την πράξη μας αυτή.

Τέλος, η αγάπη του Σαμαρείτη έχει και το στοιχείο της συνέχειας. Δεν είναι αποτέλεσμα συναισθηματικής έξαρσης της στιγμής. Εμείς συγκινούμαστε από κάποιο γεγονός της επικαιρότητας και εκδηλώνουμε προς στιγμή την αλληλεγγύη μας. Γρήγορα, όμως, ξεχνούμε τα πάντα κι επιστρέφουμε στην καθημερινότητά μας. Ο Σαμαρείτης, όμως, δεν αρκείται στην παροχή των πρώτων βοηθειών στον πληγωμένο. Ούτε και στη μεταφορά του στο πανδοχείο. Θα μπορούσε, παραδίδοντάς τον στον πανδοχέα, να έχει ήσυχη τη συνείδησή του ότι έκανε στο έπακρο το καθήκον του. Εν τούτοις μεριμνά για συνέχιση της θεραπείας. Η αγάπη του δεν είναι ψυχολογική ανάγκη της στιγμής. Έχει συνέχεια. Συνδέει τη ζωή του με τον τραυματισμένο και αποκτούν κοινή πορεία στη γη αλλά ταυτόχρονα και στον ουρανό. Είναι τέτοιο το έργο του Σαμαρείτη που μας συγκινεί.

Αγαπά και τον Θεό ο Σαμαρείτης. Αυτό το αποδεικνύει έμπρακτα με την αγάπη του προς το δημιουργημά Του, τον άνθρωπο. Ο Σαμαρείτης πορεύεται στην αιωνιότητα, δηλαδή στον Θεό, γιατί μπορεί και αγαπάει. Είναι πλησίον στον συνάνθρωπο, με αποτέλεσμα να έχει πορεία προς τον Θεό. Λέγει, χαρακτηριστικά, ο άγιος Ιωάννης ο Ευαγγελιστής: «Ταύτην την εντολήν έχομεν απ'Αυτού, ίνα ο αγαπών τον Θεόν, αγαπά και τον αδελφόν αυτού».

Εμείς, στην πορεία της επίγειας ζωής μας, έχουμε την ελευθερία να επιλέξουμε πως θα συμπεριφερθούμε στον πλησίον μας. Μπορούμε να αδιαφορήσουμε γι' αυτόν και να μην τον φροντίσουμε, πετώντας τον ή αφήνοντάς τον σε μια άκρη. Έχουμε, όμως, και τη δυνατότητα, αν θελήσουμε, να γίνουμε ένας «καλός Σαμαρείτης», που προσφέρει στον συνάνθρωπο και τον Θεό ότι καλύτερο έχει, τον ίδιο του τον εαυτό.

Αυτή την εβδομάδα αρχίζει η νηστεία των Χριστουγέννων και είναι μια ευκαιρία να εγκύψουμε ο καθένας στον εαυτό του για να εντοπίσουμε τα πάθη που μας ταλαιπωρούν και μας απομονώνουν, κρατώντας μας μακριά από τον συνάνθρωπο και τον Θεό. Ευχή της Εκκλησίας είναι όπως όλοι γίνουμε πλησίον για τον κάθε συνάνθρωπό μας.

π. Δημήτριος Καλάργυρος

ΣΑΒΒΑΤΟΝ (ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ)

Απόστολος: Εβρ. θ' 1-7

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι' 38 – 42, ια' 27 - 28

21 Νοεμβρίου 2020

Ολόκληρη η Παλαιά Διαθήκη είναι τύπος και προεικόνιση της Καινής. Πρόσωπα και γεγονότα της Καινής Διαθήκης προκαταγγέλθηκαν στην Παλαιά Διαθήκη από τους Προφήτες ή προεικονίστηκαν μέσα από διάφορα συμβάντα και αντικείμενα. Αιώνες ολόκληρους πριν από τη σάρκωση του Χριστού οι Προφήτες μίλησαν γι' αυτή με θαυμαστή ενάργεια. Κι αυτό διότι έπρεπε ο κόσμος να προετοιμαστεί κατάλληλα για την έλευση και υποδοχή του αναμενόμενου Μεσσία. Οι προφητείες, τα σύμβολα και οι τύποι προέλαβαν τα γεγονότα, για να γίνει αργότερα πιστευτή η αλήθεια.

Αυτό ακριβώς υπογραμμίζει και ο απόστολος Παύλος στο αποστολικό ανάγνωσμα που η Εκκλησία όρισε, όχι τυχαία, να διαβάζεται κατά τη σημερινή εορτή. Περιγράφοντας την πρώτη εκείνη Σκηνή του Μαρτυρίου και την Κιβωτό της Διαθήκης του αρχαίου Ισραήλ, διακηρύσσει τον συμβολικό τους χαρακτήρα και ότι δεν ήταν παρά «σκιά των μελλόντων». Της νέας, δηλαδή, πραγματικότητας που εγκαίνιασε με την ενανθρώπησή Του ο Χριστός.

Η Σκηνή του Μαρτυρίου ήταν ένας φορητός ναός που κατασκεύασε, κατ' εντολήν του Θεού, ο Μωυσής, για να εξυπηρετεί τις λατρευτικές ανάγκες των Εβραίων, κατά την περιπλάνησή τους στην έρημο. Η καθαυτό Σκηνή χωριζόταν σε δύο μέρη: τα Άγια και τα Άγια των Αγίων. Στα Άγια βρισκονταν η τράπεζα των άρτων της προθέσεως και η επτάφωτη λυχνία. Εκεί εισέρχονταν καθημερινά οι ιερείς «τας λατρείας επιτελούντες». Το ιερότερο μέρος της Σκηνής ήταν τα Άγια των Αγίων, όπου υπήρχε το χρυσό θυμιατήριο και η Κιβωτός της Διαθήκης. Εδώ έμπαινε μόνο ο αρχιερέας μια φορά τον χρόνο, κατά την ημέρα του εξιλασμού.

Από πολύ νωρίς οι Πατέρες και θεολόγοι της Εκκλησίας διείδαν στη Σκηνή του Μαρτυρίου και στα αντικείμενα που περιείχε να προεικονίζεται το πρόσωπο και το έργο της Παναγίας.

Η Σκηνή της Παλαιάς Διαθήκης ήταν, για τους Εβραίους, ο τόπος κατοικίας του Θεού όπου γινόταν αισθητή η παρουσία Του προς τον λαό Του. Η υπεραγία Θεοτόκος είναι η «ηγιασμένη Σκηνή» στα σπλάχνα της οποίας ενοίκησε ο Θεός και Λόγος και έγινε προσιτός στους ανθρώπους.

Στο πρώτο τμήμα της Σκηνής του Μαρτυρίου, τα Άγια, υπήρχε η τράπεζα των άρτων της προθέσεως. Ένα στενόμακρο τραπέζι από άσηπτο ξύλο ακακίας, πάνω στο οποίο ήταν τοποθετημένοι οι άρτοι της προθέσεως. Η Παναγία έγινε η μυστική και έμψυχος Τράπεζα «η χωρήσασα τον Άρτον της ζωής», τον «άνωθεν δι' έλεον καταβάντα», δινοντάς μας τη δυνατότητα να γίνουμε κι εμείς μέτοχοι «άρτου ζωής αιωνιζούσης». Διότι χωρίς τη δική Της συμβολή δεν θα μπορούσαμε ποτέ να απολαύσουμε της «Δεσποτικής ξενίας και αθανάτου τραπέζης», να κοινωνήσουμε, δηλαδή, του Σώματος και Αίματος του Υιού Της και να σωθούμε. Στα Άγια υπήρχε και η επτάφωτη λυχνία που έκαie διαρκώς. Η Θεοτόκος έγινε η Μητέρα του Φωτός, η φαινή λαμπάδα από την οποία έλαμψε ο Χριστός που είναι «το φως το αληθινόν, το φωτίζον και αγιάζον πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον». Η λυχνία προεικόνισε, ακόμη, την τέλεια καθαρότητα και αγνότητα της Παρθένου

Στο δεύτερο τμήμα της Σκηνής του Μαρτυρίου, τα Άγια των Αγίων, υπήρχε ένα «χρυσούν θυμιατήριον» με αναμμένους άνθρακες για την προσφορά θυμιάματος

στον Θεό. Η Πατερική σοφία και στο σκεύος αυτό της παλαιάς νομικής λατρείας είδε την εξεικόνιση του μυστηρίου της «ασπόρου συλλήψεως» του Χριστού στην άκρανη μήτρα της Θεοτόκου. Η Παναγία δέχθηκε μέσα της το «άστεκτον πυρ της θεότητας», χωρίς να φλεγεί η θνητή ύπαρξή της και έτεκε τον «άνθρακα Χριστόν» που κατακαίει την αμαρτία του κόσμου.

Μα κι η Κιβωτός της Διαθήκης, μέσα στην οποία φυλάσσονταν τα πολυτιμότερα θρησκευτικά αντικείμενα των Εβραίων, τη Θεοτόκο και το έργο Της προτύπωνε. Εκείνη που ανατράφηκε από αγγέλους μέσα στα Άγια των Αγίων, κοντά στην Κιβωτό της Διαθήκης, έγινε τελικά η ίδια «έμψυχος Κιβωτός» και «Θεοχώρητος Ναός». Η μήτρα της έγινε τα ζωντανά Άγια των Αγίων στα οποία εισήλθε «εφ' άπαξ» ο μέγας Αρχιερέας Χριστός και μας χάρισε τον ιλασμό των αμαρτιών.

Μέσα στην Κιβωτό βρισκόταν η «στάμνος η έχουσα το μάννα» με το οποίο ο Θεός έτρεφε τον παλιό Ισραήλ στην έρημο. Η Παναγία έφερε μέσα της τον ίδιο τον Μανναδότη, εκείνον που έδωσε το μάννα και τρέφει πνευματικά τον νέον Ισραήλ. Εκεί βρίσκονταν οι πλάκες του Δεκαλόγου που έλαβε ο Μωυσής από τον Θεό στο Σινά. Η Παναγία δέχθηκε μέσα Της τον ίδιο τον Νομοθέτη κι έγινε η σάρκινη πλάκα, ο ζωντανός τόμος πάνω στον οποίο «δακτύλω εγγέγραπται Πατρός, ο Λόγος». Αποτυπώθηκε, δηλαδή, μέσα της μυστικά ο Λόγος του Θεού, όχι από ανθρώπινο χέρι, αλλά από το «χέρι», την ενέργεια, του Θεού. Στην Κιβωτό υπήρχε και η «ράβδος Ααρών η βλαστήσασα». Ένα ξερό κλαδί που με θαυμαστό τρόπο βλάστησε, έβγαλε φύλλα, άνθη και καρπό. Η Παρθένος Μαρία είναι η «ράβδος η μυστική, η εξανθήσασα άνθος το αμάραντον». Είναι το ζωηφόρο βλαστάρι και θαλερό κλαδί που φύτευσε από τη γέρική και κατάξερη ρίζα του ανθρώπινου γένους και, υπερβαίνοντας κάθε ανθρώπινη λογική και φυσικό νόμο, βλάστησε, ανθοφόρησε και καρποφόρησε τη σωτηρία μας, τον Χριστό. Η πρώτη εκείνη Κιβωτός ήταν «περικεκαλυμμένη πάντοθεν χρυσίω». Μα και η Θεοτόκος είναι η «κιβωτός η χρυσωθείσα τω Πνεύματι». Τέλος, πάνω από την Κιβωτό υπήρχαν δύο γλυπτά ομοιώματα Χερουβίμ που την σκέπαζαν και υποκλίνονταν σ' αυτή. Έτσι και τα λογικά χερουβίμ, οι ασώματες αγγελικές δυνάμεις, υποκλίνονται και δορυφορούν με δέος και ευλάβεια την «αγιώτεραν πασών των ουρανίων στρατιών».

Όπως για τους Εβραίους η Κιβωτός της Διαθήκης ήταν το ιερότερο αντικείμενο, έτσι και για τους Χριστιανούς η Θεοτόκος είναι το ιερότερο και αγιώτερο πρόσωπο. Είναι η «μετά Θεόν Θεός, η έχουσα τα δευτερεία της Τριάδος». Το σύνορο της κτιστής και ακτίστου φύσεως. Κάθε ημέρα και κάθε ώρα η αγία μας Εκκλησία υμνεί την υπεραγία Θεοτόκο. Δεν υπάρχει ακολουθία της Εκκλησίας ή ιερό μυστήριο το οποίο να μην περιέχει ύμνους και δοξολογίες στη Μητέρα του Θεού. Κι αυτό γιατί Εκείνη έγινε η «αιτία της των πάντων θεώσεως».

Τιμώντας Την, λοιπόν, σήμερα, ημέρα των Εισοδίων Της στα Άγια των Αγίων, ας ακολουθήσουμε με πιστότητα τον δρόμο που Εκείνη βάδισε, για να μπορέσουμε να καταστούμε κι εμείς έμψυχοι ναοί και κατοικητήρια του Υιού Της. Αυτή είναι η μεγαλύτερη τιμή κι έκφραση ευγνωμοσύνης που μπορούμε να της προσφέρουμε.

Ιεροδιάκονος Δημήτριος Κυριακίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β' 14 - 22

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιβ' 16 - 21

22 Νοεμβρίου 2020

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή της Θ' Κυριακής των Ευαγγελίων του Λουκά, μας παρουσιάζει τον Ιησού Χριστό να μας διηγείται την παραβολή του «Άφρονα πλουσίου». Ο Χριστός παίρνει αφορμή από έναν άνθρωπο ο οποίος του ζητά να μεσολαβήσει ώστε να έχει δίκαιη μοιρασιά της κληρονομιάς με τον αδελφό του. Μέσα, όμως, απ' αυτόν τον εγωιστικό προβληματισμό του ανθρώπου, που η μόνη του έγνοια ήταν η περιουσία που θα ελάμβανε, ο Χριστός εξεφώνησε τη συγκεκριμένη παραβολή για να διδάξει τους μαθητές Του και τον όχλο που Τον ακούει, όπως κι εμάς σήμερα.

«Άνθρώπου τινός πλουσίου εϋφόρησεν ή χώρα».

Η εϋφορη χρονιά, από τους καρπούς της γης, είναι ευλογία για όλον τον κόσμο, έτσι και για τον πλούσιο του σημερινού Ευαγγελίου. Η απόκτηση της περιουσίας του δεν φαίνεται να προήλθε από τρόπο άδικο. Ήταν αποτέλεσμα της ευλογίας και πρόνοιας του Θεού. Το μεγάλο λάθος του πλουσίου, έγκειται στην περισσή αγωνία και το άγχος για απόκτηση και αποθήκευση υλικών αγαθών, τόσο για το παρόν όσο και για το μέλλον, για τα επόμενα χρόνια της ζωής του.

Ο πλούσιος του σημερινού Ευαγγελίου θεωρεί τα πάντα δικά του. Τυφλωμένος από τα πολλά πλούτη, ξέχασε τις ανάγκες των συνανθρώπων του. Διαγράφει από τη σκέψη του τους φτωχούς, τους εργάτες που εργάζονταν γι' αυτόν, τους συνανθρώπους του που ίσως χρειάζονταν την ελάχιστη προσφορά του από τα πολλά υπάρχοντά του. Απεναντίας η μόνη του σκέψη είναι πώς θα τα φυλάξει, αποκλειστικά για τον εαυτό του, για να μπορέσει να τα απολαμβάνει για χρόνια πολλά.

Η πλεονεξία του Άφρονα πλουσίου και η κυρίευσή του από τα υλικά αγαθά τον οδηγούν σε βασανιστικές σκέψεις. Να κτίσει μεγαλύτερες αποθήκες, ώστε να φυλάξει τα γεννήματά του. Το πάθος της εγωιστικής πλεονεξίας του, της φιλαργυρίας, του πλούτου, των φθαρτών αγαθών, είναι δηλητήριο για την ψυχή κάθε ανθρώπου. Η συνεχής απόκτηση πέραν από ό,τι χρειάζεται ο άνθρωπος στη ζωή του, τον καταντά σκλάβο του χρήματος, και δούλο των υλικών αγαθών, αντί καλό διαχειριστή και οικονόμο αυτών.

Ποιο είναι το αποτέλεσμα της πλεονεξίας του ανθρώπου; Πρώτα απ' όλα η απομάκρυνσή του από τον Θεό, και τελικά η απομόνωσή του από τους υπόλοιπους συνανθρώπους του, το κλείσιμό του στον δικό του κόσμο. Τυφλωμένος, ένας τέτοιος άνθρωπος, από την πλεονεξία του, δεν μπορεί να δει και να συνειδητοποιήσει ότι κάποια μέρα θα πεθάνει, πολύ πιθανόν μόνος του, χωρίς να πάρει τίποτα μαζί του.

Η Εκκλησία πάντοτε υπενθυμίζει ότι: «Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐκ ὑπάρχει μετὰ θάνατον· οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα· ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος, ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται».

Σκοπός της Εκκλησίας είναι να μας αποτρέψει από το να μοιάσουμε στον «Άφρονα πλούσιο», που δεν σκέφτηκε ούτε για μια στιγμή να ευχαριστήσει τον Θεό, την αιτία των αγαθών του. Να μην εξομοιωθούμε μ' εκείνον που ούτε για μια στιγμή δεν σκέφτηκε τους συνανθρώπους του, τους φτωχούς, τις χήρες, τα ορφανά, τον πάσχοντα άνθρωπο της διπλανής πόρτας, εκείνον που σκεφτόταν μόνο τη δική του καλοπέραση και ευημερία. Γιατί και σ' εμάς το τέλος μας θα είναι ανάλογο των πράξεών μας κι η παρουσία μας μπροστά στον δίκαιο κριτή, θα είναι αναπολόγητη.

Αν δεν θέλουμε να είμαστε κι εμείς «Άφρονες», πρέπει να στραφούμε σε ενέργειες που αφορούν στη συμπόνια προς τους συνανθρώπους μας, να μάθουμε να μοιραζόμαστε και να δίνουμε προς αυτούς που έχουν ανάγκη. Πρέπει να αφήσουμε στην άκρη το «Εγώ» μας, και να βάλουμε στην ζωή μας το «Εμείς» που οδηγεί στον δρόμο του Θεού, για τη δική μας σωτηρία και λύτρωση.

Η μεταστροφή μας από την αφροσύνη στη σωφροσύνη, δεν συνεπάγεται την απώλεια των χρημάτων μας, αλλά την σωστή διαχείρισή τους. Με τρόπο αρεστό στον Θεό. Ο άνθρωπος αν χρησιμοποιήσει σωστά τα χρήματά του, αυτά μπορεί να γίνουν ευλογία γι' αυτόν και να συντελέσουν στη σωτηρία του. Αν όμως, χρησιμοποιηθούν λάθος κι εγωιστικά, μπορούν να γίνουν ο λόγος της δυστυχίας και της απώλειάς του. Δεν είναι τα υλικά αγαθά ή τα χρήματα το πρόβλημα, αλλά η δική μας στάση απέναντί τους. Πρέπει αυτά να μην είναι ο σκοπός και το κέντρο της ζωής μας αλλά τα μέσα που ευκολύνουν την ζωή μας.

Αγαπητοί μου,

Η σημερινή διδασκαλία από τον Ιησού Χριστό θέλει να μας επιστήσει την προσοχή στο ότι αν ευνοηθήκαμε με το δώρο του πλούτου, δεν θα πρέπει να παρασυρόμαστε απ' αυτόν. Αντίθετα θα πρέπει να επιλέξουμε ως σωστοί χριστιανοί, να τον χρησιμοποιήσουμε με τρόπο που θα μας βοηθήσει να καταστούμε πραγματικά πλούσιοι, μετέχοντας των θείων θησαυρών. Η επίγεια ζωή μας είναι σύντομη, εφήμερη και φθαρτή. Από αυτή, όμως, την ζωή ο καθένας μας εξασφαλίζει το εισιτήριο για την Ουράνια Βασιλεία. Ευαγγελική προτροπή είναι να επιδιώξουμε σε καλές πράξεις, σε φιλάνθρωπα έργα, στην ελεημοσύνη, στο απλόχερο δόσιμο και στο μοίρασμα των δώρων του Θεού. Θα εφαρμοστεί, έτσι, στον καθένα μας το ψαλμικό: «εσκόρπισεν, ἔδωκε τον πλοῦτον αυτού, ἡ δικαιοσύνη αυτού μένει εἰς τον αἰῶνα».

π. Χρίστος Χριστοδούλου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. δ' 1 - 7

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη' 18 - 27

29 Νοεμβρίου 2020

Την περασμένη Κυριακή, παρακολουθήσαμε τον Χριστό να διηγείται την παβολή του άφρονος πλούσιου. Τον είδαμε να στηλιτεύει την απόφαση του πλούσιου εκείνου να χαλάσει τις αποθήκες του, που ήταν μικρές, και να κτίσει άλλες μεγαλύτερες, ώστε να μπορέσει να αποθηκεύσει τα αγαθά τα οποία συσώρευσε όλη τη χρονιά. Τον αποκαλεί ανόητο γιατί στην αφροσύνη του ξέχασε τον θάνατο που παραμονεύει σε κάθε στιγμή της ζωής μας.

Στο σημερινό ευαγγέλιο βλέπουμε τον Κύριο να μιλά και πάλι με σκληρή γλώσσα στον πλούσιο νεαρό της ευαγγελικής περικοπής, παρόλο που ο άνθρωπος αυτός φαίνεται να τηρεί κατά γράμμα τις εντολές του Μωσαϊκού νόμου. Όμως, για τον Χριστό, η απλή τήρηση των εντολών δεν είναι αρκετή. Ζητά από τον πλούσιο κάτι παραπάνω, λέγοντάς του να πουλήσει όλα του τα υπάρχοντα και να τα δώσει στους φτωχούς. Μόνο τότε θα κερδίσει τη Βασιλεία των ουρανών. Ο Χριστός γνώριζε ότι τα χρήματα θα ήταν μεγάλο εμπόδιο στην πορεία του ανθρώπου αυτού προς τη βασιλεία των ουρανών. Αυτό το πράγμα, ο πλούσιος δεν μπόρεσε να το αντιληφθεί. Βλέποντας ο Χριστός την απογοήτευση στο πρόσωπό του θέλησε, ως γιατρός, να τον θεραπεύσει, αφαιρώντας την αιτία της αρρώστιας του. Τα λόγια Του ήταν κάθετα: «Είναι πολύ δύσκολο αυτοί που έχουν τα χρήματα να μπουν στη Βασιλεία των ουρανών». Γίνεται ακόμα πιο έντονος και παραστατικός λέγοντας ότι «είναι πιο εύκολο να περάσει μια καμήλα μέσα από την τρύπα ενός βελονιού, παρά ένας πλούσιος στη Βασιλεία των ουρανών».

Αν κάποιος ερχόταν στην Εκκλησία μόνο αυτές τις δύο Κυριακές, καθώς και άλλες όπου ο Χριστός επικρίνει τους πλούσιους, θα του εδημιουργείτο ένα εύλογο ερώτημα. Μήπως ο Χριστός δεν αγαπά αυτούς που έχουν χρήματα; Ακόμα κι ένα άλλο ερώτημα, αυτό που του έθεσαν οι μαθητές: Τελικά ποιος μπορεί να σωθεί;

Για τον Χριστό, αγαπητοί μου, τα χρήματα αυτά καθ' εαυτά δεν προκαλούν πρόβλημα στον άνθρωπο. Μπορεί κάποιος που είναι πάμπλουτος να κερδίσει τη Βασιλεία των ουρανών, ενώ ένας φτωχός να τη χάσει. Ο πλούσιος έχει μεγαλύτερες δυνατότητες να βοηθήσει τον συνάνθρωπό του. Έχει τη δυνατότητα να μετατρέψει τον πλούτο του σ' ένα μέσο βοήθειας και απάλειψης της οικονομικής δυσχέρειας πολλών ανθρώπων, κάνοντάς τους ευτυχισμένους, προχωρώντας, έτσι, όλο και πιο κοντά στον Χριστό. Ο πλούτος μοιάζει με μαχαίρι. Στα χέρια του γιατρού σώζει ζωές, ενώ στα χέρια του φονιά αφαιρεί ζωές.

Αυτό που σίγουρα προκαλεί πρόβλημα είναι η προσκόλληση του ανθρώπου σε αυτόν. Η προσκόλληση αυτή οδηγεί στην ασθένεια της ψυχής του ανθρώπου που ονομάζεται φιλαργυρία. Η φιλαργυρία οδηγεί τον άνθρωπο στην απομόνωση. Τον κάνει να βλέπει τους γύρω του ως

επικίνδυνους. Σαν κάποιους που έχουν μοναδικό τους σκοπό να του αφαιρέσουν κάτι απο τη μεγάλη του αγάπη, το χρήμα.

Όταν η ψυχή νοσήσει απο την ασθένεια της φιλαργυρίας το μυαλό καθίσταται πλέον αδύνατο να συγκρατήσει την ακόρεστη επιθυμία για όλο και περισσότερο πλούτο. Η επιθυμία αυτή κάνει τον άνθρωπο να θεωρεί πράξεις, που πριν ήταν ανήκουστες, τώρα να είναι πολύ φυσιολογικές, με αποτέλεσμα να οδηγηθεί ακόμη και στο έγκλημα για να ικανοποιήσει την επιθυμία του αυτή. Η φιλαργυρία όχι μόνο δεν αφήνει τον άνθρωπο να αγαπήσει τους εχθρούς αλλά τον κάνει να μισήσει και τους φίλους. Ο φιλάργυρος άνθρωπος, πολλές φορές, εκμεταλλεύεται φίλους και γνωστούς για εξυπηρέτηση ιδιοτελών συμφερόντων.

Πολλοί έχουν επισημάνει τον κίνδυνο αυτό. Ο Απόστολος Παύλος λέει ότι: «Πολλούς απώλεσε το χρυσίον» και ότι αυτοί που θέλουν να πλουτίσουν οδηγούνται σε «επιθυμίας ανοήτους και βλαβεράς». Ιδιαίτερα οι Πατέρες της Εκκλησίας γράφουν ότι «ουδείς φιλόχρυσος εγένετο φιλόχριστος». Όποιος, δηλαδή, αγάπησε το χρυσάφι δεν μπόρεσε να αγαπήσει και τον Χριστό. Το τονίζει, μάλιστα, σε μιαν άλλη περίπτωση ο Κύριος και συγκεκριμένα στην παραβολή του Άδικου Διαχειριστή λέγοντας: «Κανένας δεν μπορεί να υπηρετεί δύο κυρίους. Ή θα μισήσει τον ένα και θα αγαπήσει τον άλλο ή θα προσκολληθεί στον ένα και θα περιφρονήσει τον άλλο. Δεν μπορείτε να υπηρετείτε και τον Θεό και το χρήμα».

Μπορεί, λοιπόν, ο πλούτος να γίνει μέσο για τη σωτηρία του ανθρώπου. Αρκεί να εφαρμοστεί το ψαλμικό: «Εσκόρπισεν, έδωκε τον πλούτον αυτού, η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα». Η δίκαιη, δηλαδή, πράξη του διαμοιρασμού του πλούτου σε όσους τον έχουν ανάγκη μένει αιώνια τόσο στη μνήμη των ανθρώπων, πολύ δε περισσότερο στη μνήμη του Θεού.

Ο άνθρωπος είναι ψυχοσωματική ύπαρξη. Γι' αυτό πρέπει να κατανοήσει ότι: Ουκ επ' άρτω μόνω ζήσεται. Όπως χρειάζεται τροφή το σώμα, άλλη τόση ανάγκη τροφής έχει και η ψυχή. Πού θα βρούμε την τροφή της ψυχής; Εδώ, στον χώρο της Εκκλησίας αρχικά. Μέσα από τα μυστήριά της, στον πνευματικό ανεφοδιασμό μας. Αλλά και με το να κατανοήσουμε το άσφατο και ευμετάβολο των υλικών αγαθών. Επιδρομές αλλοφύλων, πόλεμοι, πυρκαγιές, σεισμοί πλημμύρες και άλλες καταστροφές μας λεν ότι δεν μπορούμε να εμπιστευόμαστε τα υλικά αγαθά. Στον Θεό θα πρέπει να στραφούμε πρώτιστα. Θα πρέπει να στραφούμε, ύστερα, με αληθινή αγάπη και προς τον συνάνθρωπό μας. Οι άλλοι δεν είναι ξένοι, είναι συμπλήρωση του εαυτού μας. Αν ανοικτούμε με αγάπη προς αυτούς θα γίνουν τα φτερά που θα μας ανεβάσουν στον ουρανό.

π. Χρίστος Κωνσταντίνου

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. ιγ' 17-21

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιγ' 10-17

6 Δεκεμβρίου 2020

Για να αντικρύσουμε τις ευεργεσίες, τις ευλογίες και τα θαύματα του Χριστού, που απλόχερα παρέχει στον κόσμο, καλούμαστε εμείς οι Χριστιανοί να ανοίξουμε όχι τα αισθητά, τα μάτια του σώματος, αλλά τα μάτια της ψυχής μας. Ιδιαίτερα ο Θεός μέσα στον ιερό χώρο της Εκκλησίας σκορπά στους πιστούς τη Χάρη Του και τους προσανατολίζει στα σωτήρια διδάγματά της. Ο ευαγγελιστής Λουκάς στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, μας επιβεβαιώνει ακριβώς τη δύναμη της Θείας Χάριτος στη ζωή του ανθρώπου.

Μας περιγράφει, ότι ο Κύριος βρισκόταν στη Συναγωγή των Εβραίων. Εκεί μαζεύονταν οι Εβραίοι και διάβαζαν τις Γραφές. Ανάμεσά τους ήταν και μια γυναίκα, που επί δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια ζούσε βυθισμένη σε μια δυστυχία που δεν της επέτρεπε να έχει καθόλου χαρά. Μια γυναίκα γερμένη στα δύο, γιατί δεν την κρατούσε η μέση της. Είτε στεκόταν είτε περπατούσε ήταν πάντα σκυφτή με το κεφάλι μόνιμα προς τα κάτω. Πήγε σε πολλούς γιατρούς, όμως, κανένας δεν μπόρεσε να δώσει θεραπεία στο πρόβλημά της. Το σώμα της κυρτωμένο, αλλά το φρόνημα της ορθό.

Παρά τη μακροχρόνια ασθένειά της, η καρδιά της δεν έγινε σκληρή και δεν έχασε την πίστη. Δεν λύγισε και αντιμετώπιζε την κατάστασή της με πίστη στον Θεό και πολλή υπομονή. Κάθε Σάββατο προσερχόταν στη Συναγωγή ποθώντας να ακούσει τον λόγο Θεού, αγνοώντας τα σχόλια του κόσμου. Προσευχόταν στον Θεό από όπου αντλούσε δύναμη, αναπαύοταν ψυχικά και αισθανόταν πολύ δυνατή. Μπροστά στο αδιέξοδο δεν χάνει την ελπίδα της να γιατρευτεί και προσφεύγει στον Χριστό.

Ο Χριστός δεν την απογοητεύει. Την καλεί κοντά Του και μάλιστα την ονομάζει θυγατέρα του Αβραάμ. Απλώνει στοργικά το χέρι του πάνω στο κεφάλι της, την ευλογεί και της λέγει χαρακτηριστικά «Γύναι, άπολέλυσαι τῆς άσθενείας σου». Την βράβευσε για την θερμή της πίστη, και την θεράπευσε με τον λόγο Του, προσφέροντάς της την λύτρωση. Εκείνη στάθηκε όρθια και η πρώτη αντίδρασή της ήταν να δοξάσει τον Θεό.

Κάποιος, όμως, δεν χάρηκε με αυτό το θαύμα. Και αυτός ήταν ο Αρχισυνάγωγος, ο οποίος εκφράζει, τον φθόνο και την υποκρισία του εναντίον του Χριστού. Δείχνει και την τυπολατρία του, αφού είχε μετατρέψει τις εντολές του Νόμου σε ένα στείρο σύστημα υποχρεώσεων και περιορισμών και γι' αυτό αντέδρασε με αγανάκτηση όταν ο Χριστός θεράπευσε την ημέρα του Σαββάτου.

Ο Χριστός, όμως, του υποδεικνύει ότι πάνω από τους τύπους βρίσκεται η ουσία και η αλήθεια. Γι' αυτό είπε, χαρακτηριστικά, ότι ο άνθρωπος δεν είναι φτιαγμένος για το Σάββατο, αλλά το Σάββατο για τον άνθρωπο.

Οι συγκύπτοντες, όμως, είναι διαχρονικοί. Υπάρχουν και σήμερα και είναι πολλοί. Με τη διαφορά ότι δεν πάσχουν στο σώμα αλλά στη ψυχή. Και, δυστυχώς, αυτοί είναι οι χειρότεροι. Πρέπει να γνωρίζουμε ότι μόνο ο άνθρωπος αποτελεί εξαίρεση από όλα τα δημιουργήματα του Θεού, που έχουν ζωή και πλάσθηκε με σώμα όρθιο. Και αυτό για να μπορεί να το υψώνει προς τον ουρανό, σαν να θέλει να το απομακρύνει από τη γη. Τους ψυχικά συγκύπτοντες ένας μόνο είναι δυνατόν να τους θεραπεύσει, ο Θεός. Εκείνος είναι ικανός να επιθέσει το χέρι Του πάνω τους και να τους δώσει άμεση και αποτελεσματική βοήθεια. Ακούει με αγάπη την εξομολόγηση και κλίνει με συμπάθεια προς την ανθρώπινη ασθένεια.

Πολλές φορές, αγαπητοί μου, εμείς οι άνθρωποι παραπονιόμαστε ότι ο Θεός μάς εγκαταλείπει και ότι αφήνει αρρώστιες και κακά να μας βασανίζουν. Ρωτήθηκε κάποτε ένας σύγχρονος άγιος, γιατί να συναντούν τόσες συμφορές οι άνθρωποι, και απάντησε: ο Θεός με τις δοκιμασίες παιδαγωγεί, σαν καλός Πατέρας, τα παιδιά Του, από αγάπη, από θεία καλοσύνη και όχι από κακότητα ούτε από κοσμική, νομική, δικαιοσύνη, γιατί θέλει να επιστρέψουν κοντά Του. Επειδή, δηλαδή, θέλει να σώσει τα πλάσματά Του και να κληρονομήσουν την ουράνια Βασιλεία Του, επιτρέπει τις δοκιμασίες, για να παλέψει ο άνθρωπος, να αγωνισθεί και να δώσει εξετάσεις στην υπομονή, στους πόνους και σε άλλες αρετές. Τον Θεό δεν Τον ενδιαφέρει αυτή η ζωή, αλλά η άλλη. Πρώτα μας φροντίζει για την αιώνια ζωή και ύστερα για την παρούσα.

Παραπονιόμαστε για δήθεν τιμωρίες του Θεού. Μα είμαστε εμείς που εγκαταλείπουμε τον Θεό και φεύγουμε από κοντά Του, παραβαίνουμε τις εντολές Του και καταπατούμε το Ευαγγέλιό Του.

Την Κυριακή που είναι μέρα Κυρίου, ημέρα που αναστήθηκε και νίκησε τον θάνατο εμείς την βεβηλώνουμε. Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο για να ελευθερώσει τον άνθρωπο από τον θάνατο και από την τυπολατρία, δείχνοντάς του έμπρακτα ότι ο νόμος έχει όρια και να του διδάξει την ουσιαστική ελευθερία της έμπρακτης αγάπης.

Η εντολή του Θεού είναι « ἕξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι». Ἐξι ἡμέρες είναι εκείνες, κατά τις οποίες πρέπει να εργαζόμαστε Όταν δουλεύουμε και την ἑβδομη ημέρα, την Κυριακή, παραβαίνουμε την εντολή του Δημιουργού μας. Η μέρα αυτή πρέπει να διατίθεται για τον πνευματικό μας καταρτισμό και για συμπάρσταση προς τους έχοντας ανάγκη.

Η συγκύπτουσα γυναίκα μας διδάσκει την κυριακάτικη συμμετοχή μας στη Θεία Λατρεία. Μας διδάσκει να πηγαίνουμε στους ιερούς Ναούς, όπου τελείται η φοβερή και αναίμακτη θυσία του Κυρίου μας, όπου Ἄγγελοι, Ἅγιοι και, προπάντων, ο ίδιος ο Θεός είναι ανάμεσά μας και μας περιμένουν να αγιαστούμε με τον εκκλησιασμό μας. Για να πάρουμε τη χάρη και την ευλογία τους μαζί μας, εφόδιο για ὅλη τη ζωή μας και βοηθό πολύτιμο για την αιωνιότητα. Ἀμήν

π. Μάριος Πολυκάρπου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ (ΤΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ)

Απόστολος: Κολ. γ΄ 4-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιδ΄ 16-24

13 Δεκεμβρίου 2020

Δεν χρειάζεται να έχει κανείς μεγάλες θεολογικές γνώσεις για να κατανοήσει ποιος είναι ο οικοδεσπότης της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Είναι, αναμφίβολα, ο Κύριός μας, Ιησούς Χριστός, που καλεί όλους μας να δειπνίσουμε μαζί του και να γίνουμε μέτοχοι της ουράνιας Βασιλείας Του.

Από την πρώτη στιγμή της πτώσεως του ανθρώπου ο Θεός καλεί το πλάσμα Του κοντά Του. Η έννοια της θείας κλήσεως κατέχει εξόχως σημαντική θέση μέσα στο προαιώνιο σχέδιο της οικονομίας του Θεού για τη σωτηρία των ανθρώπων. Ήδη από την εποχή της Παλαιάς Διαθήκης ο Θεός καλεί μέσα από το Ισραηλιτικό έθνος «πολυμερώς και πολυτρόπως» συγκεκριμένους, σε κάθε περίοδο, ανθρώπους, όπως π.χ. τους γενάρχες του Ισραήλ, τους Κριτές, τους Βασιλείς, τους Προφήτες, για να προετοιμάσουν την έλευση του Μεσσία. Αυτής της θείας κλήσεως έγιναν δέκτες και οι κατά σάρκα προπάτορες του Χριστού, αρχής γενομένης από τον Αβραάμ, στους οποίους είναι αφιερωμένη η σημερινή Κυριακή.

Όταν ο Κύριος κάλεσε τον Αβραάμ του είπε: «ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου καὶ δεῦρο εἰς τὴν γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω», δηλαδή του ζήτησε να εγκαταλείψει τη γη και τους συγγενείς του και να πορευθεί στον άγνωστο τόπο που θα του έδειχνε Εκείνος. Μια λογική, για τα δεδομένα, απάντηση, ίσως να ήταν «ἀγρούς ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκη ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτούς», αφού ήταν μεγάλος γαιοκτήμονας και κατείχε τεράστιες εκτάσεις γης. Ήταν, ύστερα, και μεγάλος κτηνοτρόφος. Θα μπορούσε, λοιπόν, να απαντήσει ότι «ζεύγη βοῶν ἠγόρασα, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά». Μα και σαν οικογενειάρχης που ήταν θα μπορούσε να πει «γυναίκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν», δηλαδή ότι έχει γυναίκα και δυσκολεύεται να ανταποκριθεί στο κάλεσμα του Θεού.

Ποια ήταν, όμως, η απάντηση του Αβραάμ; Μας τη δίνει το ίδιο το βιβλικό κείμενο: «ἐπορεύθη, καθάπερ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος». Δεν προφασίστηκε καμιά δικαιολογία για να αποφύγει το κάλεσμα του Θεού. Αντιθέτως υπάκουσε στο θέλημά Του, χωρίς προφάσεις και γογγυσμούς, παρά το ότι βρισκόταν ήδη σε προχωρημένη ηλικία. Ο ιερός Χρυσόστομος σημειώνει, χαρακτηριστικά, ότι: «ἦσαν, βεβαίως, ἐξαντλημένες οἱ σωματικές του δυνάμεις, ἐνευρώθη, ὁμως, ἀπὸ τῆς μεγάλης δυνάμει τῆς πίστεώς του... διότι, ὑπὸ κανονικὲς συνθήκες, δὲν δύναται ὁ γέρον... νὰ υπομείνει τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου, οὔτε νὰ ἀντέξει τὴν μεγάλην ὁδοιπορίαν καὶ τὴν φοβερὴν δοκιμασίαν τῆς πείνας... ἀλλὰ κάθεται ἐν ἡσυχίᾳ, ἔχοντας ὡς συνήγορον τὸ γῆρας». Τη δύναμη, λοιπόν, αυτής της απόφασης δεν την αντλούσε μέσα από το σωματικό του σθένος αλλά από την ακλόνητη και σταθερή πίστη του στον Θεό.

Το αποκορύφωμα, ωστόσο, της απόδειξης της βαθιάς πίστης του Αβραάμ προς τον Θεό, φανερώνεται όταν ο Ίδιος, δοκιμάζοντάς τον, του ζητά να θυσιάσει τον μονάκριβο γιο του, τον Ισαάκ. Εκείνος με πόνο ψυχής υπακούει, αλλά την τελευταία στιγμή ο Θεός στέλνει ένα κριάρι για θυσία αντί του Ισαάκ. Τότε ο Θεός, επιβραβεύοντας την υπακοή και αφοσίωσή του, του δίνει την υπόσχεση ότι από τους απογόνους του θα ευλογηθούν όλα τα έθνη της γης, υποδηλώνοντας ότι από το σπέρμα του θα προέλθει ο Χριστός.

Αν, λοιπόν, ο Αβραάμ και όλοι οι προπάτορες του Χριστού έδειξαν τόση πίστη και αφοσίωση στον Θεό, τον οποίο δεν γνώρισαν, παρά μόνο μέσα από τύπους, σύμβολα και σκιές, ποια είναι η δική μας θέση, που και Τον είδαμε και Τον γνωρίσαμε μέσα στην Εκκλησία; Εμείς, οι βαπτισμένοι χριστιανοί έχουμε το μεγάλο προνόμιο να ζούμε στη μετά Χριστόν εποχή, την περίοδο της χάριτος, όπου όλες οι υποσχέσεις του Θεού εκπληρώθηκαν. Δεν ζητά ο Θεός από εμάς αυτά που ζήτησε από τον Αβραάμ και τους προπάτορες της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά λίγο χώρο στην καρδιά μας και Αυτός θα έρθει σ'εμάς.

Μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο ο Θεός μας καλεί να γίνουμε συνδαιτυμόνες στο μεγάλο Δείπνο της Βασιλείας Του. Πολλές φορές, όμως, οι μέριμνες της καθημερινότητας και οι απολαύσεις της ζωής επικαλύπτουν αυτή την κλήση και μας αποπροσανατολίζουν από τα ζητήματα που αφορούν στη σωτηρία της ψυχής μας. Τα παιδιά, η οικογένεια, οι συγγενείς, οι φίλοι, η δουλειά είναι αρκετά για να γεμίσουν τον χρόνο μας, όχι, όμως, τη ψυχή μας. Η ψυχή δεν γεμίζει ούτε με διασκέδαση, ούτε με φαγητό, ούτε και με λεφτά.

Στη σύγχρονη πραγματικότητα οι πειρασμοί και οι προφάσεις που μας κρατούν μακριά από τον Θεό είναι αμέτρητοι. Ο θόρυβος της ζωής, μας αποσυνδέει από τον Θεό. Η φασαρία της αμαρτίας δεν μας αφήνει να ενωτιστούμε τη φωνή του Θεού που μας καλεί. Γι' αυτό ο καθένας από εμάς ας εισέλθει «εις το ταμείον» του, που δεν είναι άλλο από την καρδιά του, κι εκεί όπου υπάρχει πραγματική ησυχία και κοπάζει ο θόρυβος της μέρας και τα παράσιτα της ζωής, «κλείσας τήν θύραν», θα μπορέσει να ακούσει καθαρά την πρόσκληση του Θεού. Ας μην επαναλάβουμε κι εμείς εκείνο το φευκτέο «έχε με παρητημένον». Ας αποφύγουμε τις όποιες δικαιολογίες που μας απομακρύνουν από το τραπέζι της πίστεως κι ας δεχτούμε με προθυμία την πρόσκληση.

Βλέπουμε τον οικοδεσπότη να καλεί πλούσιους και φτωχούς, ανώνυμους και επώνυμους, αγίους και αμαρτωλούς για να γεμίσει το τραπέζι και πάλι ο υπηρέτης φωνάζει «καί ἔτι τόπος ἐστί». Υπάρχει ακόμη χώρος! «Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθη πεινῶν. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως».

π. Χριστόδουλος Σταυρινού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. ια' 9-10

Ευαγγέλιο: Ματθ. α' 1-25

20 Δεκεμβρίου 2020

«Αὐτός γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν»

Πολλοί από εμάς σκεφτόμαστε ή και ρωτάμε, σε τι αποσκοπεί η ανάγνωση του πλήθους όλων αυτών των ονομάτων κατά τη σημερινή ευαγγελική περικοπή; «Από Αβραάμ έως Δαυΐδ γενεαὶ δεκατέσσαρες», «ἀπὸ Δαυΐδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος γενεαὶ δεκατέσσαρες», ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνια αἰχμαλωσία ἕως τὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἄλλες δεκατέσσερις γενεές. Σύνολο 42 γενεές, πλήθος ονομάτων και γενεών. Ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος απευθύνεται, κυρίως, στον Ιουδαϊκό χώρο γι' αυτό και η έναρξη του γενεαλογικού δέντρου του Ιησοῦ Χριστοῦ, αρχίζει ἀπὸ Αβραάμ και Δαυΐδ ὅπου και ουσιαστικά ἀπὸ ἐκεῖ αρχίζει να φαίνεται η υλοποίηση της υπόσχεσης του Θεοῦ για τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ.

Κανένας Ιουδαίος δεν ἐννοεῖτο ἐκτὸς οἰκογένειας και γενεαλόγησης και σύμφωνα με τὴ σημερινή ευαγγελική περικοπή ο Ἰησοῦς Χριστὸς γενεαλογεῖται και ἱστορεῖται, ἄρα εἶναι ἱστορικό ὑπαρκτό πρόσωπο και δεν πρόκειται για θεολογικό μῦθο. Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἱστορική διαδρομὴ των τριῶν ἐποχῶν βλέπουμε να ἀναδεικνύονται και να ξεχωρίζουν, μεταξύ πολλῶν, κάποια σημαντικά πρόσωπα που ἀξίζουν να τα προσεγγίσουμε θεολογικά και να πάρουμε κάποια στοιχεία ἀπαραίτητα για μας, για τὴν δική μας ζωή.

Ἡ πρώτη ἐποχὴ ἀναδεικνύει τὸν πατριάρχη Αβραάμ ο οποίος διακρίθηκε για τὴν ἀπόλυτη πίστη του στον Θεό, δίχως να ἀμφιταλαντεύεται ή να ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ διάκριση στην καρδιά του για τις υποσχέσεις του Θεοῦ. Δεν εἶχε καμία ἀπολύτως ἐπιφύλαξη, δεν δυσανασχέτησε ποτέ, οὔτε διαμαρτυρήθηκε. Εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στον λόγο του Θεοῦ και τὸ ἀποκορύφωμα τῆς πίστεως και τῆς ὑπακοῆς του φαίνεται ὅταν ο Θεός τον διατάζει να θυσιάσει τὸ μονάκριβο παιδί του, ὅπου ἀπόκτησε στα βαθιά γεράματά του ἀπὸ τὴν γυναίκα του τὴν Σάρρα που ἦταν στείρα.

Ἡ δεύτερη ἐποχὴ ἀνάδειξε τὸν προφητάνακτα Δαυΐδ, που εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς ἀγάπης, συντριβῆς και τῆς μετάνοιας. Αὐτὸς ο μέγας προφήτης ἀμάρτησε ἐνώπιον του Θεοῦ, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη του και ἡ ἀφοσίωσή του στον Θεό τον ἔκαναν να ἀντιληφθεῖ τὸ λάθος του και με συντριμμένη καρδιά, χύνει δάκρυα μετάνοιας, ἀφήνοντας σ' ἐμᾶς, τους ὑπέροχους ψαλμούς δοξολογίας, εὐχαριστίας και μετάνοιας. Ὑπενθυμίζοντας και σε ἐμᾶς τὸ τί ἐστὶ ἡ ἀληθινὴ μετάνοια και ταπείνωση, ὄχι για να δικαιολογηθοῦμε στους ἀνθρώπους ἀλλὰ για να ἀποκαλυφθοῦμε μπροστὰ στον Θεό, ο οποίος γνωρίζει «τὰ ἄδηλα και τὰ κρύφια» τῆς καρδίας ὅλων μας.

Η τρίτη εποχή, αναδεικνύει τον Άγιο και δίκαιο Ιωσήφ. Με την αρετή της αγιότητας, της ευσέβειας και του ήθους, αναδεικνύεται στύλος ευσεβείας και αναλαμβάνει το έργο της προστασίας της Μαριάμ και του Αγίου Βρέφους. Η φανέρωση «κατ' ὄναρ αὐτῶ» της συλλήψεως του Βρέφους «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου» σβήνει κάθε υποψία και χωρίς δισταγμό αναλαμβάνει τη μεγάλη, τη μοναδική τιμή να γίνει θετός πατέρας του Μονογενοῦς Υιού του Θεοῦ, του Ιησοῦ Χριστοῦ.

Την ερχόμενη Παρασκευή θα ακούσουμε το χαρμόσυνο γεγονός της πραγματοποίησης της υπόσχεσης του Θεοῦ. Η γέννηση του Ιησοῦ χωρίζει την ιστορία στα δύο, πριν και μετά Χριστόν. Η ιστορικότητα του Ιησοῦ Χριστοῦ καταγράφεται στη σημερινή περικοπή του Ευαγγελίου. Το σχέδιο του Θεοῦ και η υπόσχεση που ἔδωσε στους προπάτορές μας πραγματοποιείται. Ο Υιός του Θεοῦ, Υιός της Παρθένου γίνεται, ο Θεός διὰ του Ιησοῦ Χριστοῦ, γίνεται Εμμανουήλ που σημαίνει «ο Θεός είναι μαζί μας». Το γεγονός αυτό το επιβεβαιώνει ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός πριν από την Ανάληψή Του στους ουρανούς λέγοντας στους μαθητές Του «ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος».

Αδελφοί μου, αναφερόμαστε, σήμερα, στους προ Χριστοῦ Ἁγίους και δίκαιους προπάτορες, οι οποίοι ἦταν προσδεχόμενοι «τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Ἄνθρωποι που ἦσαν ἔτοιμοι, χάριν της υπακοῆς στο πρόσταγμα του Θεοῦ, να υποβληθoύν σε κόπους, θυσίες και ταλαιπωρίες. Αυτοὶ που δεν είχαν γευτεῖ τη βασιλεία του Θεοῦ σε πλήρη αποκάλυψη, ζώντας στην Παλαιὰ Διαθήκη, με τον διακαή πόθο της βασιλείας του Θεοῦ, είχαν τόση πίστη και αγιότητα. Καταλαβαίνουμε πως εμεῖς, οι σημερινοὶ Χριστιανοί, που ζούμε τη βασιλεία του Θεοῦ, που ζούμε μέσα στους χρόνους της χάριτος, θα πρέπει να επιδεικνύουμε πολὺ μεγαλύτερη πίστη στον Θεό.

Καθώς, λοιπόν, πλησιάζουν Χριστούγεννα, ας προσπαθήσουμε με τη χάρη του Θεοῦ να αισθανθoύμε το μέγα μυστήριο της θείας ενανθρωπήσεως. Καλούμαστε ως Χριστιανοί να συμπορευθoύμε και να μιμηθoύμε την ταπεινώση και συγκατάβαση του Θεοῦ προς τον ἄνθρωπο. Να αφήσουμε πίσω μας το πνεῦμα της υλοφροσύνης, της απιστίας, της καχυποψίας και της αμαρτίας. «Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι» μας λέει ο Κύριός μας, Ιησούς Χριστός. Ας μιμηθoύμε τον Ἀβραάμ στην πίστη, τον Δίκαιο Δαυῖδ στη συντετριμμένη καρδιά και αληθινή μετάνοια, τον σῶφρονα Ιωσήφ στο ἦθος και την αφοσίωση στο θέλημα του Θεοῦ. Ας κράζουμε ὅπως ο τελώνης «Ο Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ». Για να μας λυτρώσει, να μας μεταμορφώσει, να μας αγιάσει, αλλά και να μας ελεήσει. Αμήν.

π. Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Απόστολος: Πραξ. στ' 8 – ζ' 5, 47 - 60

Ευαγγέλιο: Ματθ. β' 13 - 23

27 Δεκεμβρίου 2020

Το γεγονός της γεννήσεως του Κυρίου φέρνει και πάλι η Εκκλησία μας μπροστά στα μάτια της ψυχής μας και μας καλεί να προσκυνήσουμε μαζί με τους ποιμένες και με τους μάγους τον γεννηθέντα βασιλέα και να υμνολογήσουμε μαζί με τις στρατιές των ουρανίων αγγέλων την ενανθρώπιση του Θεού της ειρήνης και της αγάπης. Το «Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία», ο αγγελικός ύμνος της γεννήσεως, αντηχεί και πάλι τις ημέρες αυτές στους ναούς μας. Στο νεογέννητο βρέφος της Βηθλεέμ αντικρίζουμε τον τεχθέντα Σωτήρα μας, τον ενανθρωπήσαντα Θεό. Σ' αυτό το βρέφος θα αντικρίσουμε την «λύτρωσιν» που «απέστειλεν ο Κύριος τω λαώ αυτού» (Ψαλμ. 110, 9), γιατί μέσα στο βρεφικό του σώμα δεν κρύβεται μόνον ο Θεός, αλλά και το πλήρωμα της σωτηρίας μας, η ανακαινίση και η θέωση της φθαρτής μας φύσεως, η καινή κτίση· ο άνθρωπος που γίνεται Θεός, αυτό το μυστήριο της σωτηρίας και της λυτρώσεως όλων μας.

Ακριβώς λόγω της θεολογικής της αυτής σπουδαιότητας η εορτή των Χριστουγέννων αποτελεί μαζί με την εορτή του Πάσχα τους δύο μεγάλους πόλους γύρω από τους οποίους στρέφεται το λειτουργικό έτος. Το Πάσχα είναι η κορωνίδα των κινητών και τα Χριστούγεννα των ακινήτων εορτών. Ειδικά δε η εορτή των Χριστουγέννων είναι η «μητρόπολις» των εορτών, κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, γιατί το γεγονός που εορτάζουμε κατ' αυτή είναι η προϋπόθεση όλων των άλλων σταθμών της σωτηρίας μας. Αν δεν εγεννάτο ο Χριστός ούτε θα εβαπτίζετο, ούτε θα εδίδασκε και θα εθαυματούργει, ούτε θα έπασχε και θα ανίστατο. Ήδη με τη γέννηση του Χριστού η σωτηρία του γένους μας έχει δυνάμει συντελεσθεί. Η θεία και η ανθρώπινη φύση έχουν ενωθεί εν Χριστώ. Ο Θεός και άνθρωπος Ιησούς Χριστός αποτελεί την ζώσαν εικόνα και την εγγύηση της μελλοντικής εν Χριστώ ανακεφαλαιώσεως των πάντων.

Η σημερινή ημέρα στη λειτουργική γλώσσα καλείται Κυριακή μετά τα Χριστούγεννα και η Εκκλησία μας εορτάζει, τη μνήμη του Ιωσήφ του μνήστορος, του Ιακώβου του αδελφοθέου και του προφητάνακτος Δαβίδ. Είναι τρία πρόσωπα που σηματοδοτούν το πέρασμα από τον Νόμο στη Χάρη· είναι πρόσωπα τα οποία είχαν ουσιαστική σχέση με τον Χριστό, διότι έζησαν ο καθένας μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο το έλεος, τη φιλανθρωπία και τη δόξα Του. Τον γνώρισαν ως «το σωτήριο του Θεού», «πρότερον μεν άσαρκον ως Λόγον» ο Δαβίδ, «ύστερον δε δι' ημάς σεσαρκωμένον» ο Ιωσήφ και ο Ιάκωβος.

Η μετάβαση όμως από τον Νόμο στη Χάρη, από την Παλαιά στην Καινή Διαθήκη, δεν έγινε χωρίς τριγμούς σε πολλές συνειδήσεις. Ο Χριστός για πολλούς ήταν, και εξακολουθεί να είναι, «σημείον αντιλεγόμενον». Αν παρακολουθήσουμε την ιστορία του περιούσιου λαού θα δούμε ότι, σε σχέση με τον Χριστό και την φανέρωση της Βασιλείας Του, εμφανίζονται διάφορες κατηγορίες ανθρώπων. Υπάρχουν αυτοί που προγεύονται με το προφητικό χάρισμα τούς καρπούς της ενανθρωπήσεως του Κυρίου, όπως ήταν ο Δαβίδ. Υπάρχουν αυτοί που ζούσαν σιωπηλά το πνεύμα του νόμου, αφού ξεπέρασαν το «γράμμα» που «αποκτείνει» και έφθασαν μέχρι την τελειότητα της ευαγγελικής δικαιοσύνης, όπως συνέβη με τον Ιωσήφ.

Εκτός, όμως, από αυτές τις κατηγορίες των ανθρώπων, που είχαν μια θετική στάση απέναντι στο Χριστό, υπήρχαν και υπάρχουν και άλλοι που εκδήλωσαν αρνητικές διαθέσεις απέναντί Του. Τέτοιοι ήταν οι αρχιερείς των Ιουδαίων, οι γραμματείς και οι φαρισαίοι και ο Ηρώδης, ο οποίος όταν άκουσε για τη Γέννηση του Χριστού «εταράχθη και πάσα Ιεροσόλυμα μετ' αυτού, και συναγαγών πάντας τους αρχιερείς και γραμματείς του λαού επυνθάνετο παρ' αυτών πού ο Χριστός γεννάται». Η εχθρική τους στάση απέναντι στο πρόσωπο του Θεανθρώπου εκδηλώνεται από τη στιγμή της γεννήσεως και κλιμακωτά αυξάνεται μέχρι τη στιγμή της Σταύρωσης αλλά και μετά από αυτή όταν συνεχίζουν να πολεμούν το γεγονός της Αναστάσεως. Η παρουσία του Χριστού στον κόσμο ενοχλεί την κατηγορία αυτή των ανθρώπων τότε και σήμερα.

Η τιμή των κατά σάρκα συγγενών του Κυρίου μας, που σήμερα η Εκκλησία μάς προβάλλει, σκοπό έχει να τονίσει την ανάγκη να αποκτήσουμε κι εμείς σχέση ουσιαστική, σχέση πνευματική, που καθίσταται ανώτερη από την σαρκική, με τον ίδιο τον Κύριο. Ο Χριστός είπε ότι «μητέρα μου και αδελφοί μου είναι όλοι όσοι ακούουν και πράττουν τον λόγο του Θεού».

Ο σύγχρονος άνθρωπος καλείται να πλησιάσει διά της μετανοίας και της χάριτος των Αγίων Μυστηρίων την τελειότητα της ευαγγελικής δικαιοσύνης. Τότε μόνο τα Χριστούγεννα αποκτούν στη ζωή μας πραγματικό νόημα και ο εορτασμός τους δεν περιορίζεται σ' έναν κλειστό εθυμοτυπικό εορταστικό κύκλο. Η Αγία μας Εκκλησία μάς καλεί όχι μόνο να αντικρίσουμε τον Υιό και Λόγο αλλά και να αποκτήσουμε σχέση προσωπική μαζί Του. Αμήν!

Ιεροδιάκονος Οδυσσέας Ασπρομάλλης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Γεωργίου
για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών σελ. 48

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Κυριακή προ των Φώτων	σελ.	2
Κυριακή μετά τα Φώτα		4
Άγιος Αντώνιος		6
Κυριακή ΙΒ' Λουκά		8
Κυριακή ΙΕ' Λουκά (Ζακχαίου)		10
Υπαπαντή του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού		12
Κυριακή ΙΣΤ Λουκά (Τελώνου και Φαρισαίου)		14
Κυριακή ΙΖ' Λουκά (Ασώτου)		16
Κυριακή της Απόκρεω		18
Κυριακή της Τυρινής		22
Κυριακή Α' των Νηστειών (Ορθοδοξίας)		24
Κυριακή Β' των Νηστειών		26
Κυριακή Γ' των Νηστειών (Σταυροπροσκυνησεως)		28
Κυριακή Δ' των Νηστειών		30
Κυριακή Ε' των Νηστειών		32
Κυριακή των Βαΐων		34
Κυριακή του Πάσχα		36
Κυριακή του Αντίπασχα (του Θωμά)		38
Κυριακή των Μυροφόρων		42
Κυριακή του Παραλύτου		44
Κυριακή της Σαμαρείτιδος		46
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Α' Οικουμενικής Συνόδου)		50
Κυριακή της Πεντηκοστής		52
Κυριακή των Αγίων Πάντων (Α' Ματθαίου)		54
Κυριακή Β' Ματθαίου		56
Κυριακή Γ' Ματθαίου		58
Κυριακή Δ' Ματθαίου		62
Κυριακή Ε' Ματθαίου		64
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Δ' Οικουμενικής Συνόδου)		66
Κυριακή Ζ' Ματθαίου		68

Κυριακή Η' Ματθαίου	70
Κυριακή Θ' Ματθαίου	72
Κυριακή Ι' Ματθαίου	74
Απόδοσις εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου	76
Κυριακή ΙΒ' Ματθαίου	78
Κυριακή ΙΓ' Ματθαίου	82
Κυριακή προ της Υψώσεως	84
Κυριακή μετά την Ύψωσιν	86
Κυριακή Α' Λουκά	88
Κυριακή Β' Λουκά	90
Κυριακή Γ' Λουκά	92
Λουκά Αποστόλου και Ευαγγελιστού	94
Ιακώβου Αποστόλου του Αδελφοθέου	96
Κυριακή Στ' Λουκά	98
Κυριακή Ε' Λουκά	102
Κυριακή Ζ' Λουκά - Αρχιστρατήγων Μιχαήλ και Γαβριήλ	104
Κυριακή Η' Λουκά	106
Τα Εισόδια της Θεοτόκου	108
Κυριακή Θ' Λουκά	110
Κυριακή ΙΓ' Λουκά	112
Κυριακή Ι' Λουκά	114
Κυριακή ΙΑ' Λουκά (των Προπατόρων)	116
Κυριακή Προ της Χριστού Γεννήσεως	118
Κυριακή μετά την Χριστού Γέννησιν	120

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΜΗΝΕΣ

	Σελ.
Ιανουάριος - Φεβρουάριος	20
Μάρτιος - Απρίλιος	40
Μάιος - Ιούνιος	60
Ιούλιος - Αύγουστος	80
Σεπτέμβριος - Οκτώβριος	100
Νοέμβριος - Δεκέμβριος	124

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	1/11	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Πε.	3/12	ΣΑΛΑΜΙΟΥ (Εοπ.)
Δε.	2/11	ΑΧΕΛΕΙΑ (Εοπ.)	Πα.	4/12	ΑΡΓΑΚΑ
Τρ.	3/11	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Εοπ.)	Σα.	5/12	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιος Νικόλαος (Εοπ.)
Πε.	5/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ (Εοπ.)	Κυ.	6/12	ΝΑΤΑ
Κυ.	8/11	ΛΕΜΩΝΑ	Τρ.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
Κυ.	8/11	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγ. Νεκτάριος (Εοπ.)	Τε.	9/12	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Τρ.	10/11	ΠΕΝΤΑΛΙΑ, Άγιος Μηνάς (Εοπ.)	Πα.	11/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΙΟΥ, Άγιος Σπυριδωνας (Εοπ.)
Τε.	11/11	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ	Κυ.	13/12	ΓΙΟΛΟΥ
Σα.	14/11	ΑΡΣΟΣ	Κυ.	20/12	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Κυ.	15/11	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ	Τρ.	22/12	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Πα.	20/11	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Εοπ.)	Πα.	25/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Σα.	21/11	ΠΕΓΕΙΑ	Κυ.	27/12	ΛΕΜΠΑ
Κυ.	22/11	ΚΑΘΗΚΑΣ			
Τρ.	24/11	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ, Αγία Αικατερίνη (Εοπ.)			
Τε.	25/11	ΤΑΛΑ, Αγία Αικατερίνη			
Τε.	25/11	ΠΕΝΤΑΛΙΑ, Άγιος Στυλιανός (Εοπ.)			
Κυ.	29/11	ΔΡΟΥΣΙΑ			
Κυ.	29/11	ΕΜΠΙΑ (Εοπ.)			
Δε.	30/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	1/11	ΜΗΛΙΟΥ, Άγιοι Ανάργυροι	Πε.	3/12	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ (Εοπ.)
Δε.	2/11	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ (Εοπ.)	Πα.	4/12	ΚΟΙΛΗ, Αγία Βαρβάρα
Τρ.	3/11	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Σα.	5/12	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΚΑΡΟΝΟΣ
Τε.	4/11	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ	Σα.	5/12	ΧΡΥΣΟΧΟΥ (Εοπ.)
Πε.	5/11	ΣΑΡΑΜΑΣ, Άγιος Δημητριάδης (Εοπ.)	Κυ.	6/12	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Σα.	7/11	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ, Άγιος Μηνάς	Δε.	7/12	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (Εοπ.)
Κυ.	8/11	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ, Αρχαγγέλων	Δε.	7/12	ΜΕΣΑΝΑ (Εοπ.)
Τε.	11/11	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ ΠΕΝΤΑΛΙΑ	Τρ.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
Πε.	12/11	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ (Εοπ.)	Σα.	12/12	ΠΙΣΣΟΥΡΙ, Άγιος Σπυριδωνας
Σα.	14/11	ΟΜΟΔΟΣ, Απόστολος Φίλιππος	Πε.	24/12	ΚΙΝΟΥΣΑ, Αγία Ευγενία
Πα.	20/11	ΧΛΩΡΑΚΑ, Παναγία Χρυσοαιματούσα(Εοπ.)	Πε.	31/12	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Αγρυπνία)
Σα.	21/11	ΠΑΝΑΓΙΑ, Παναγία Ελεούσα			
Τε.	25/11	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ, Αγία Αικατερίνη			
Πε.	25/11	ΠΑΝΑΤΑΝΑΣΣΑ, Άγιος Στυλιανός			
Δε.	30/11	ΕΜΠΙΑ			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ				ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ			
8/11	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ	6/12	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	15/11	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	6/12	ΚΟΝΙΑ
15/11	ΑΓ. ΒΑΡΒΑΡΑ	13/12	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	22/11	ΤΙΜΗ	13/12	ΛΕΜΠΑ
22/11	ΚΟΥΚΛΙΑ	20/12	ΝΑΝΔΡΙΑ				

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.imraphou.org